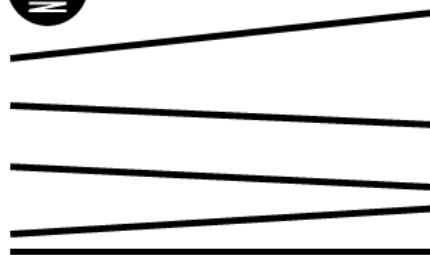

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Korfitsen, Valdemar.
Titel Title:	<u>Kaleidoskopiske Figurer i Vers og Prosa.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : i Commission hos L. Thaarup, 1880
Fysiske størrelse Physical extent:	[6], 331 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Valdskopiske Figurer

VERS OG PROSA

VALDEMAR KORFITSSEN

KALEIDOSKOPIske FIGURER

I

VERS OG PROSA

AF

VALDEMAR KORFITSSEN.

KJØBENHAVN.

I COMMISSION HOS L. THAARUP.

TRYKT HOS O. C. OLSEN & Co.

1880.

19.

19. 8. 19

19. 8. 19

19. 8. 19

Til Subscribenterne!

*Kaleidoskopets de brogede Glas
I Rummets forvirrede Mængde,
Det er et Billede veltilpas
Paa, hvordan jeg leved' og tænkte.
Farver der var i Mangfoldighed,
Det Hele var mageløst broget,
Men man kan vist sætte Spørgsmaalstegn ved,
Hvorvidt de duede til Noget.
Nu ryster jeg Glassene lystigt om
Og alle de brogede Dele;
Maaske de dog vil gestalte sig som
Et kaleidoskopisk Hele.
Men træffer De nu et Billede smukt
Og føler et Hjerte, der banker,
Og finder De Varme, Liv og Flugt
I Versenes vexlende Tanker,
De tage det da som en Garanti,
En Borgen, stor eller liden,
For, at Noget, der muligt har større Værdi
Jeg bringer engang med Tiden.*

*Mit hele kaleidoskopiske Liv,
Det trænger — det kan ikke feile —
Til et mere aandeligt Tidsfordriv,
Til Livets blankere Speile —
Det Billede, det er ganske vel
Med Speilenes Restaurering!
Thi siger jeg venligt da Farvel
Og haaber, De vil ønske mig Held
Alt til en ny Foliering!*

V. K.

Indhold.

Til Subscribenterne!

Livsepisoder.

	Side
Min første Kjærlighed.....	1
Et Gjenboskab.....	22
En Oppasser.....	29
Skizzer fra et Garnisonsliv i Helsingør 1867	53
I. Ouverturen.....	53
II. Rekruttiden.....	66
III. Paa Vagt.....	80
I December.....	98

Punchextract.

1876.

Europas Lyksaligheder.....	107
Philologerne i Sommerferien.....	109
Efter Mødet.....	112
En Ugerevue.....	114
„ <i>Ca ira!</i> “.....	115
Gruelige Følger af Sætterskruen.....	118

1877.

Resutatet.....	120
Resultatet?.....	123
Politisk Oversigt.....	125
A Roma.....	127
<i>Le docteur pompier</i> eller Brandsvenden imod sin Villie	130
Mod October.....	132
Sot og Syge.....	134
Vintersaisonen.....	136
Mange Kokke fordærve Maden.....	138
Sandhed og Sundhed og Sundhedscollegiet.....	141
Politik og varm Aftensmad.....	143
Juletanker.....	146
I Juleugen.....	148

1878.

Et preussisk Bidrag til Oplysningens Fremme.....	151
Tidens Tryk.....	153
Sparsommeligheden leve.....	155

Hafniensia	158
Financeudvalgets Betænkning	161
Den politiske Kandestøber i vore Dage	163
Fra de Stridendes Leir	165
Fra de Døves Leir.....	167
Helgoland! Den 9de Mai 1864 — Den 9de Mai 1878	169
Dramatiske Væddeløb.....	171
„Det levende Ord“ i Norge	173
Juleløier og Nytaarsalvor.....	176

Allehaande.

Skizzer fra Amager.....	181
I. Hvordan Jan Jans's fik Mærken	181
II. Hjertesorg	192
Af en Drivers Dagbog.....	205
Et improviseret Bryllupsgilde.....	239
En Ungdomserindring	257
Rouget de Lisle og „Marseillaisen“	274

Leilighedsdigte.

Ved en Barnedaab.....	298
Ved en Ynglings Confirmation	300
Ved en ung Piges Confirmation.....	301
Minder fra Masqueraden.....	303
Visen om Isen	304
En Sølvbryllupssang	306
Ved en gammel Værkførers Jubilæum	307
Adolph Recke	309
Bertel Thorvaldsen	310
Ved Universitetets firehundredaarige Jubilæum.....	312
En Julesang.....	313

Allotria paa Vers.

„Derfor ikke!“	315
Længsel.....	317
Til en Skuespillerinde.....	318
Et Spørgsmaal.....	319
Til en Dame	320
I en Stambog	321
Viddets Forbandelse	322
Livspro- og Epigrammer.....	324
Skuffelse	324
En Lyriker.....	326
Tantalisme	326
En Nutidshelt	327
Verdens Dom	329
Under Livets Cavaleriechoc.....	330

Livsepisoder.

SECRET

Min første Kjærlighed.

Hun var elleve Aar gammel, da jeg saa hende for første Gang, og vi havde ikke vexlet ti Ord med hinanden, førend jeg følte, at hun var den, mit Hjerte søgte, og determineret sagde jeg til mig selv: Hende eller Ingen!

En eller Anden vil maaske finde det besynderligt, at jeg kunde blive fængslet af en elleveaarig Skjønhed, men det Besynderlige vil formodentlig falde bort, naar jeg tilføier, at jeg selv kort iforveien var fyldt tolv Aar. Det vilde være Pedanteri, hvis Nogen vilde forarges over en saa tidlig Kjærlighed. Beatrice var jo kun ni Aar, da hun fortryllede Dante. Men! hvad der føles af Dante'r, det fattes ikke af Pedanter!

Jeg har nu altid været, hvad man kalder, „et fremmeligt Barn“. Min Sands for det Skjønne var tidligt udviklet, og Thea — det hed hun — gik med takkede Mamelukker,

der tilmed vare broderede, og smaa lakerede Snørestøvler — det kunde jeg umuligt modstaae. At jeg elskede hende over Alt i Verden, elskede hende „til Raseri,“ at Livet uden hende var en soleklar Umulighed, det stod tydeligt nok for mig, og jeg var derfor snart paa det Rene med mig selv om, at Noget maatte der gøres. Heldigvis erindrede jeg mig, at der var en Gynge i Haven, som vi opholdt os i, og jeg indledede da Forhandlingerne med en Forespørgsel om, hvorvidt „Frøkenen holdt af at gynge?“

Til al Lykke erklærede hun strax, at hun fandt det „saa mageløs yndigt,“ og jeg spurgte da, om jeg ikke maatte have den Fornøjelse at gynge hende?

Jo, det var der da ikke Noget iveien for, og vi gik altsaa hen til Gyngen; hun satte sig i den, og jeg gav mig til at hale i Tovenene.

Det varede ikke ret længe, inden hun underrettede mig om, at hun ikke kunde taale at gynge høiere, men jeg reflecterede aldeles ikke paa den Bemærkning; tvertimod anstrengte jeg mig til det Yderste. Hun gjentog ængsteligt sin Protest og tilføiede, at hun med det Allerførste vilde „skrige“, ifald jeg ikke strax holdt op. Med en Frækhed, der

var en øvet Courtiseur værdig, saa uværdig var den, tilbød jeg at ville standse Gyngen, ifald hun vilde give mig et Kys, naar hun kom ned. I sin Vaande gik hun ind paa alle Betingelser; jeg standsede altsaa Gyngen; hun sprang ned og løb saa hurtigt, hun formaaede, op imod Huset. Jeg løb naturligvis efter hende og fik ogsaa fat i hende, og det lykkedes mig at afpresse hende den Erklæring, at jeg var en afskyelig Dreng. Da jeg nu mente, at jeg kunde være overbevist om det Stikmodsatte, eftersom alle mine Tanter uafslædigt fortalte mig, at jeg var den Sødeste af alle søde Drengébørn, saa gjorde denne Erklæring ikke den allerringeste Virkning paa mig; jeg betragtede den blot som en „*façon de parler*“ og forlangte glatvæk det Kys, som jeg ved mine snilde Machinationer havde skaffet mig Løfte om.

Det følger af sig selv, at hun med den største Afsky meddelte mig, at det da aldrig i Livet kunde falde hende ind at kysse saadant et Uhyre, og der var derfor intet Andet for mig at gjøre end selv at tage Initiativet.

Følgen af min summariske Fremgangsmaade var den, at vi fem Minutter derefter tilsvore hinanden evig Kjærlighed ude i Blomme-

alléen, og jeg skar vore Navne ind i et Blomme-træ og omfattede dem med et flammende Hjerte. Efterat Forlovelsen paa denne Maade var declareret, satte vi os ned paa en Græs-bænk og talte om vore Fremtidsforhaabninger og Udsigter.

„Er Du ikke Præ'minarist?“ spurgte hun mig; jeg gik nemlig i blaa Trøie med blanke Knapper ligesom de saakaldte Præliminarister, Aspiranterne til Søcadetakademiet.

„Nei, jeg skal være Student.“

Hun lod til at føle sig noget skuffet ved denne Underretning, da hun havde seet en tilkommende Søofficier i mig, og jeg skyndte mig derfor at tilføie, at jeg havde isinde at gaae til Høiskolen, saa saare jeg blev Student. Denne Udsigt til engang i Fremtiden ogsaa at see mig i Uniform satte hende atter i Stemning, og jeg maatte bestemt love hende, at jeg næste Middag Kl. 2 vilde indfinde mig udenfor hendes Skoleport for at hente hende.

„Men jeg tilgiver Dig aldrig, hvis Du ikke kommer,“ sagde hun.

„Troer Du, jeg kunde glemme det?“ spurgte jeg smægtende.

„Ja, de unge Herrer er saa flygtige — aah, saa flygtige!“

Den egentlige Grund til dette hendes Forlangende var den, at Camilla Brandt var saa utaalelig vigtig, fordi den tossede Dreng, Christian From, hver Dag kom og hentede hende og bar hendes Skolepose, og „so ein Ding muss ich auch haben“ havde derpaa alle Klassekammeraterne sagt til sig selv.

„Thea! Thea!“ lød en Stemme oppe fra Havestuen.

Det var hendes Moder, der kaldte. Et ømt Farvel og „Glem det nu ikke!“ — hun forsvandt og lod mig ene med mine første Drømmerier.

Først og fremmest takkede jeg de udødelige Guder, fordi de havde indblæst min Onkel den guddommelige Ide at flytte ud paa Østerbro i hendes Faders Eiendom, og dernæst lovede jeg mig selv, at min Onkel for Fremtiden ikke skulde have nogen kjærligere Neveu end mig, idet jeg mindst tre Gange om Ugen skulde tilbringe hele Eftermiddagen hos ham, saa fik det at gaae med mine Lectier, som det kunde. Dette Løfte holdt jeg ogsaa troligt, og Alt var lutter Glæde og Solskin, indtil hendes Moder en Dag fik den barbariske Ide at forbyde hende at løbe og lege med mig i Haven.

Hvo formaaer at beskrive min Fortvivlelse?

Aldrig har et Lyn fra en klar Septemberhimmel kunnet overraske og forfærde en Intet anende Urtegaardsmand, der i god Tro gik og hyppede sine Roser, paa en mere gyselig Maade.

Et Øieblik tænkte jeg paa at bortføre hende, men den Smule sunde Fornuft jeg raadede over, lod mig dog forkaste denne Ide, og jeg søgte da at trøste mig selv ved at skrive et langt hjerteskjærende Digt til hende, der endte med Citatet:

„Gud naade dennem, som Aarsag er,
At de ei sammen maae være,
Som haver hinanden af Hjertet kjær
Og elsker i Tugt og Ære.“

Det skulde have været mig kjær, om jeg kunde have meddelt Læseren hele Zerrissenheden *in extenso*, men den gik desværre øieblikkeligt tabt for Efterverdenen, idet hendes Mama fik fat i Poëmet og brændte det, den Vandalerinde! med den spydige Bemærkning: „Det er jo en hel Digter!“

Det var min første Anerkjendelse som saadan, men den var slet ikke opmuntrende!

Det Eneste, der endnu opretholdt mit

synkende Mod, vare Møderne om Middagen udenfor Skoleporten, men ogsaa disse skulde forbitres mig, idet der nemlig en Dag mødte en Søcadet, der vilde takke hende for den foregaaende Aften, da han havde været til Selskab i hendes Hjem. Da han var gaaet, fortalte jeg hende, at jeg havde isinde at slaae ham' fordærvet, ifald han kom engang endnu. Mine fordærvelige Hensigter bleve dog heldigvis ikke til Noget, da han ikke senere viste sig paa min Vildtbane. Derimod fik jeg kort efter hele to Rivaler paa engang.

Det var to smaa Marsvin, som en af hendes Onkler forærede hende. De bleve pludseligt hendes Et og Alt; bestandigt talte hun om dem, og fra min Onkels Vinduer kunde jeg see hende gaae i Familiens private Have og kysse og kjærtegne de to utaaalelige Bæster. Hendes Moders Forbud imod at lege med mig i den store Have syntes hun ikke længere at tage sig nær; de to Marsvin trøstede hende i al Fald særdeles godt; dem elskede hun, og mig havde hun glemt, mig, der ikke tænkte paa Andre end hende. Min Jalousie var uudholdelig, og en mørk Aften listede jeg mig ind i Haven, hvor Marsvinene opholdt sig og kvalte dem begge. Det var

med en vis diabolisk Glæde, at jeg listede mig tilbage til min Onkels Thebord. Et Øieblik syntes jeg vel, at jeg igrunden havde begaaet en Udaad, men nei! sagde jeg til mig selv, krænket Kjærlighed undskylder Alt.

Da den unge Othello næste Dag traf sin Desdemona ved Skoleporten, svømmede hun i Taarer. Med dæmonisk Hjertefryd fortalte jeg hende Alt, hvorpaa hun med Rædsel i sin Stemme underrettede mig om, at hun aldrig, aldrig mere vilde see mig for sine Øine, og saa forsvandt hun i en Omnibus udenfor Hôtel du Nord.

Længe stod jeg sønderknust og saa efter Omnibussen, som indesluttede mit Livs hele Lykke, og som kørte bort med den. Langt om længe mandede jeg mig' op og forlod Porten. Blødet rullede vildt i mine Aarer, mine Tindinger bankede, og mine Kinder brændte; længe kunde jeg ikke holde det ud; jeg følte ligesom Flammer indeni mig, og jeg ilede ned i Raadhusstræde og slugte to Iskager.

Afkjølet en Del ved Hjælp heraf, gik jeg hjem, men skjøndt min Livret, gule Ærter, stod paa Bordet, var det mig dog en Umulighed at faae en eneste Mundfuld ned.

Hjertesorg i Forbindelse med Iskager skal

nok kunne berøve En Appetiten, ialfald til gule Ærter!

Saasnart jeg kom op paa mit Værelse, satte jeg mig til at udciselere min Fortvivlelse i et meget langt, fortvivlet Digt til Hende, i hvilket jeg med rystende Farver skildrede hende min sønderrevne Tilstand samt min urokkelige Beslutning at ville døe, ifald hun ikke tilgav mig. Jeg vilde ikke dræbe mig selv, for det Første fordi den christelige Religion forbød Selvmord, og for det Andet fordi det var overflødigt, da min Sorg nok vilde dræbe mig, en langsom og martrende Død, som jeg imødesaa med grusom Vellyst.

Efter fire Timers vedholdende Hovedbrud var hele min Fortvivlelse sat i hinkende Alexandriner; Udgydelsen blev smukt renskrevet, og en Sjoever paatog sig imod et Vederlag af en Mark at være *postillon d'amour* og at spørge hende op ved Skoleporten den næste Dag. —

Vi bleve atter forsonede. Den Passus i mit Digt, i hvilken jeg havde bedt hende tilskrive min grændseløse Kjærlighed hin græselige Udaad, havde hun ikke kunnet modstaae.

„Havde jeg elsket Dig mindre, var jeg ikke bleven Morder, men jeg kunde nu engang

ikke taale, at Nogensomhelst, det være sig en Søcadet eller et Marsvin, skulde dele Dit Hjerte med mig!“

Den berørte Søcadet var lidt i Familie med hende og kom jevnligt til dem.

Nogen Tid derefter skulde hun til Børnebal hos en Onkel. Jeg forestillede hende øieblikkeligt det Urigtige i at gaae til Bal, naar hendes Forlovede ikke kunde komme med; men Alt, hvad jeg sagde, Alt, hvad min Kjærlighed og min Skinsyge indgav mig, virkede kun som Vand paa en Gaas, hun vilde nu til Bal og „selv om jeg nu vilde opgive det, hvad Grund skulde jeg saa foregive for mine Forældre?“

„*Migraine!*“ svarede jeg rask, da jeg i franske Romaner havde seet, at det var den almindelige Tilflugt i slige difficile Tilfælde.

„Hvad er det?“ spurgte hun.

„*Migraine!* — ja det — det er *Migraine!*“ men da jeg ikke kunde give hende nogen nøiere Forklaring, maatte jeg opgive at rokke hendes Bestemmelse.

Jeg følte mig i den Anledning meget ulykkelig, thi endskjøndt jeg var i Klasse med hendes Fætter, hin balforanstaltende Onkels Førstefødte, kunde jeg dog være temmelig

sikker paa, at han næppe vilde indbyde mig, da jeg just ikke stod paa den bedste Fod med samme unge Herre. At blive forsonet med ham og faae en Indbydelse til Ballet stod for mig som en lille Umulighed. Men da fik jeg en lysende Ide, en Ide, der vilde have gjort enhver Diplomat Ære, og som endnu den Dag idag faaer mig til at troe, at jeg ved ikke at tage statsvidenskabelig Examen rimeligvis er gaaet glip af en Kammerjunkertitel og et Ridderkors.

Ja, det er rædsomt, hvor man dog kan staae sin egen Lykke iveien!

Ved Hjælp af en Fireskillingsjulekage fik jeg en af „de Store“ til at være mig behjælpelig med min snedige Plan. Han skulde nemlig vælte sig ind paa Fætteren og banke ham grundigt af; jeg skulde da komme som en Frelsens Engel og befrie ham, og „den Store“ skulde da lade sig prygle af mig. Som sagt saa gjort! Fætteren fik sine reglementerede Smør *in optima forma*, jeg intervenerede og klemte løs paa „den Store“, som imidlertid, da han fandt, at jeg spillede min Rolle med altfor stor Naturlighed, tvertimod vor Aftale slog en Fortand løs i Munden paa mig. Fætte-

ren var min i Liv og Død, og Dagen efter blev jeg indbudt til „en lille Dands.“

Balaftenen kom. I Bevidstheden om, at jeg i Kraft af et Par lakerede Bøffellæderssko, en ny sort Trøie, en hvid Piquets Vest og en løs Förtand, var aldeles uimodstaaelig, traadte jeg ind i Balsalen, hvor en Del af de unge Damer alt vare forsamlede. Efterat jeg havde været henne og hilst paa Vært og Værtinde og takket for Indbydelsen, sendte jeg paa Afstand et ømt Nik til mit Hjertes Prioritets-haverinde, da jeg manglede det tilstrækkelige moralske Mod til at gaae hen til Damerne, som stode i den anden Ende af Salen. Derimod sluttede jeg mig til Cavaliererne, for Størstedelen Skolekammerater, som just vare ivrigt beskjæftigede med en Undersøgelse af, hvorvidt Christiansen kunde staae sig i Livtag for Christoffersen, naar denne ikke maatte spænde Ben. Jeg blev som Autoritet i saa Henseende adspurgt og afgav min Kjendelse til Gunst for Christoffersen; Christiansen følte i den Anledning sin Ære krænket, og han blev derfor enig med Christoffersen om, at Sagen Dagen efter skulde afgjøres i Gymnastiksalen, den sædvanlige Arena for Skolens

Gladiatorer, og jeg blev anmodet om at være en af Secondanterne.

Men Musiken spillede op, og jeg foer over til Thea, den Guddommelige, for at byde hende min Arm til Polonaisen. Allerede om Middagen havde jeg engageret hende til første Dands og Borddands.

Den opførende Cavalier klappede i Hænderne — „Fire Par ud!“ og jeg hoppede rundt i salig Henrykkelse. Søcadetten var der naturligvis ogsaa, og i den guldbroderede Trøie med den lille coquette Dolk ved Siden tog han sig unægteligt udmærket godt ud, hvilket generede mig betydeligt, især da jeg ikke selv havde en Dolk ved Siden. Han var naturligvis Gjenstand for en stormende Inclination, men den modtog han som Noget, der faldt af sig selv, som han var berettiget til at gjøre Fordring paa ligesom en Sultan paa Odaliskernes Kjærtegn eller en cochinchinesisk Hane paa Hønsenes Courtiseren. Jeg fandt ham utaalelig, og det var mig en stor Beroligelse, at Thea indrømmede mig, at han var noget „vigtig“; derimod syntes jeg mindre godt om, at hun fandt, at der alligevel var noget „Rask“ ved ham, skjøndt hun rigtignok ikke kunde forstaae, at „en Dame, der holdt lidt paa sig

selv," kunde falde paa at inclinere for en ung Herre, der ikke var presenteret for hende. Jeg udtalte glad min Beundring over hendes sikre Tact, og i min Glæde glemte jeg ganske, at han var presenteret for hende.

Kort efter mindede hun mig om, at deres gjensidige Presentation var i den allerskjønneste Orden.

Ballet gik imidlertid sin uforstyrrede Gang, og Borddandsen meldte sig omsider. Idet jeg bukkede for Thea for at føre hende tilbords, overraskedes jeg af Cadetten, der stod og bukkede ved Siden af mig. Da hun havde underrettet ham om sin tidligere Forpligtelse ligeoverfor mig, var han paatrængende nok til at udbede sig Tilladelse til at sidde paa Frøkenens høire Side, og til min store Ærgrelse fik han Tilladelsen, som han benyttede saa godt, at det næsten ikke var mig muligt at faae indført et eneste Ord. Hun lo ad Alt, hvad han sagde, og fandt ham aabenbart meget underholdende, især da han fortalte om Cadetskibet og sine Reiser helt over til Bornholm i det. Og jo morsommere han blev, desto kjedeligere blev jeg. Tilsidst sad jeg ganske stille og sagde ikke et Muk, men ærgrede mig desto mere over hans Svada og min egen

Taushed, medens jeg dog, for at faae Tiden til at gaae med Noget, i Tanker pillede alle Fryndserne af min Damaskes Serviet.

Pludseligt fik jeg en Ide! Han skulde à *tout prix* distanceres!

Jeg rejste mig imponerende op, slog paa mit Glas — almindelig Taushed! — og i et blomstrende Foredrag udbragte jeg Damernes Skaal.

Stormende Begeistring og et ni Gange gjentaget rungende Hurra!

Jeg nød min Triumph, skjøndt det ikke krænkede mig saa lidt, at Thea slet ikke havde skjænket min Tale nogen synderlig Opmærksomhed, men derimod siddet og lyttet til Cadetten, der ugenert havde fortalt sine Reisebeskrivelser „Jorden rundt“, det vil sige Jorden paa Bornholm.

Kort efter at jeg havde sat mig ned, udbad han sig Æren af at drikke et privat Glas med „den unge Demosthenes“.

Hans utaalelige Overlegenhed irriterede mig, men jeg bevarede dog min classiske Ro.

„Med Fornøielse!“ svarede jeg, „men Deres ærede Navn — ja, De har jo reist meget, hører jeg — det er maaske Gert Westphaler?“

„Nei det er Holm!“ svarede han med dir-

rende Stemme; „men hvis De trænger til en Barber, der kan sæbe Dem ind, saa er jeg til Tjeneste med et Sæbeøie, og De skal blive grundigt barberet, kan De troe.“

„Tusind Tak! det er maaske en Barberkniv, De har i det Fouteral der paa Siden?“

Thea sad rystende under hele denne Scene, som forøvrigt ikke kunde være saa overraskende for hende, da saa godt som intet Børnebal dengang gik af, uden at Et eller Andet skulde „afgjøres bagefter“, især naar Latinere og Cadetter vare komne sammen.

Da vi havde reist os fra Bordet, kom han ogsaa hen til mig, og vi bleve da enige om at gaae en Tour op paa Volden sammen, naar Ballet var forbi.

Dandsen fortsattes uforstyrret, kun at Cadetten og jeg ifølge en stiltiende Overenskomst bestræbte os for at dandse paa hinanden saa ofte, det lod sig gjøre. Synderligt vel tilmode var jeg forresten ikke, da jeg havde alle mulige Udsigter til at faae en god Dragt Prygl, og mit Humeur blev ikke synderlig forbedret derved, at han gav Thea sin Bouquet, og at hun modtog den med øiensynlig Tilfredshed.

Da Ballet var forbi, gik de to Medbeilere, fulgte af et Par Secondanter, op ved Gothers-

gades Mølle, og der i det vaade Græs afkjølede de det hede Blod og prydede desforuden hinanden med et Par respectable blaae Øine. Vi skiltes dog ad som særdeles gode Venner, og Venskabet vilde sandsynligvis være bleven fortsat, ifald hendes Fætter ikke selve Dagen derefter havde fortalt mig, at hun havde vist ham en Liste over sine Tilbedere, hvor hendes Hjerte havde rubriceret en Snes Stykker i Numerorden. Han stod som Nr. 1 paa Listen, medens jeg havde Nr. 2.

Det var naturligvis denne afskyelige Uniform, der havde stukket hende i Øinene og mig ud. Et kort Øieblik tænkte jeg derfor paa at forandre hele min Carrière og blive Aspirant til Søcadetakademiet for ogsaa at faae Ret til at bære Uniformen. Men nei! sagde jeg resolut til mig selv; det sømmer sig ikke for en Mand at lade sig bringe ud af sin Cours af en lunefuld Kvinde, og — desuden er Du jo altfor gammel til at blive antaget. Jeg besluttede derfor at slaae hende ganske ud af mine Tanker og at overbevise mig selv om, at hun igrunden var en Pjattegaas.

Det Sidste faldt mig endda ikke saa vanskeligt, men det hjalp ikke Stort, for jeg

maatte dog stadigt indrømme mig selv, at hun var en yndig, lille, sød Pjattegaas.

Udenfor Skoleporten saaes jeg dog ikke mere, men lige friskt og lige skjønt stod hendes Billede med uudslettelige Træk i mit Hjerte, og Skinsygens Dæmoner dandsede „*Lanciers*“ derinde. Af og til mødte jeg hende paa Gaden, men hun var vred over, at jeg saa ganske havde forsømt hende i den senere Tid, og min Hilsen besvarede hun med stedse større Kulde, men netop derved vedligeholdtes min Varme.

Da blev hun confirmeret, og nu var hun med Et blevet en fuldvoxen Dame, idet hun pludseligt fik Lov til at gaae med lange Kjoler, det eneste Charakteristikon paa Damen i den første Tid efter Confirmationen. Jeg kunde rigtignok ogsaa gaae med Kjole, og jeg var sytten Aar gammel, og jeg skulde være Student næste Aar, men Damerne regnede mig dog ikke rigtigt med, naar de talte om „Her-
rer“; jeg var endnu bestandigt kun Skoledreng. For at give mig et mere imponerende Udseende havde jeg i længere Tid med stor Omhu pleiet et fremspirende Overskjæg, der imidlertid aabenbart holdt mig for Nar, medens

derimod en vældig Hanekam gjorde mig mere Fornøielse. En kort Tid søgte jeg en vis Støtte i et Par concave Briller; om de forbedrede Andres Blik paa min Personlighed, ved jeg ikke saa nøie, men at de under alle Omstændigheder ikke forbedrede mit eget, er sikkert nok, thi jeg maatte bestandigt tage dem af, naar jeg vilde see Noget, og derfor kom jeg tilsidst til det Resultat, at det eneste Rigtige var at lade dem blive af.

Til Trods for alle mine ihærdige Bestræbelser var og blev jeg dog ikke Andet end Skoledreng. Undertiden traf jeg sammen paa Bal med hende, den fêterede Balskjønhed. Vi dandsede da stundom en enkelt Dands sammen, men jeg maatte indrømme mig selv, at jeg slet ikke, om jeg saa kan sige, fyldte ved Siden af hende. Hun var Gjenstand for den mest udsøgte Courtiseren af de allereleganteste Cavalierer, ja, der var endogsaa en Overstaldmester, der havde spændt sig selv for hendes Triumphvogn, og jeg stakkels Djævel! hvad var jeg? — kun en Skoledreng!

Men vent blot lidt, tænkte jeg ved mig selv; næste Aar er jeg Student og saa —!?

Ja, saa var hun forlovet et halvt Aar for-

inden med en stor Grosserer, der gjorde i Sukker og Colonialvarer, og som ogsaa pligtskyldigst i den Anledning var blottet for Alt, hvad der hed Fortænder, en vandrende Reclame for sine egne Varers Velsmag!

Med stoisk Ro modtog jeg dette Slag af Skjæbnen. Jeg søgte at trøste mig selv med min tidligere Opdagelse, at hun i Grunden var en lille Pjattegaas og en stor Ubetydelighed. Ikke desto mindre fabrikerede jeg dog i en forfærdelig Fart en Snes fortvivlede Digte, som jeg udgav under den melancholske Titel: „Et Hjertes Skibbrud.“

Den godmodigste af mine Kritikere sagde ikke Andet end: „Et Hjertes Skibbrud!“ — det var ikke „Det lykkelige Skibbrud“. Forfatteren gjør sig en Fornøielse af at skildre sig selv som sjæleligt baade død og begravet, men det er Heine, der gaaer igjen.“

Det var deiligt! ikke nok med, at jeg i Bund og Grund var ulykkelig, men saa skulde jeg ovenikjøbet haanes i Bladene. Og Alt det for hendes Skyld!

Da lovede jeg mig selv, at jeg vilde leve og døe som Pebersvend, og det Løfte har jeg troligt holdt.

Det er i og for sig en ligegyldig Omstændighed, men for den historiske Sandheds Skyld mener jeg dog at burde tilføie, at jeg rigtig nok to Gange senere har friet og faaet en Kurv.

Et Gjenboskab.

„Mir ist auf der Welt Nichts lieber
Als das Stübchen, wo ich bin!“

sang jeg med jublende Stemme, da jeg for et Fjerdingaarstid siden var flyttet ind her i Klosterstræde, hvor jeg for 7 Rdl. om Maanednen havde tiltusket mig et umeubleret Kvistværelse med tilhørende Sovecabinet, fuld Opvartning og varmt Vand Morgen og Aften. Og jeg havde virkelig Grund til at synge saaledes, thi Leiligheden var hyggelig, Opvartningen var god og Udenomsbekvemmelighederne mangfoldige. Der var Gas paa Trapperne, Brændeleilighed etc. og saa en Udsigt, der var ganske fortræffelig. Lige overfor paa Kvisten boede der nemlig to Smaafamilier. Net og pænt saa der ud hos dem begge, og glade og tilfredse syntes de at være. Alt fra den tidligste Morgenstund sad den gamle Skræder

og hans Søn, der var Svend hos ham, paa de to Borde ved det ene brede Vindue, medens den unge lystige Skrædersvend sang omkap med Kanarifuglen, der i sit Bur var anbragt udenfor Vinduet. Men det var dog i Grunden Leiligheden ved Siden af med det dertil hørende Vindue, der nærmest foranledigede mig til at berømme min fortræffelige Udsigt. Der blev ogsaa syet Skrædersyning, men det var en ung smuk Pige, der syede. Hun havde de nydeligste smaa vevre Fingre, man vilde see for sine Øine, og Fingrene kunde hun bruge, og det fyldigste, guldgule krøllede Haar og de yndigste blaae Øine, men Øinene forstod hun rigtignok ikke at bruge; i alt Fald ønskede jeg da tidt, at hun vilde bruge dem lidt mere, naar jeg laa i mit Vindue og dampede paa min Pibe, medens jeg forgjæves søgte at drage hendes Opmærksomhed over paa min Elskværdighed.

Som Forholdene nu engang vare, tiltalte de mig dog, og uden at skjænke Moderens alvorligt spørgende Stirren en eneste Tanke sang jeg lystigt:

„Mir ist auf der Welt Nichts lieber.
 Als das Stübchen, wo ich bin,
 Denn es wohnt mir gegenüber
 Eine schöne Nachbarinn!“

Jeg kan dog ikke nægte, at det efterhaanden begyndte at ærgre mig en Smule, at hun aldrig kunde see blot et Øieblik over til mig, men bestandigt sad og syede, som om hun fik Penge for det, hvilket hun da for den Sags Skyld vel ogsaa gjorde, og jeg besluttede derfor at gjøre Noget. En skøn Morgen tog jeg Mod til mig, gik derover og bankede paa hos — Skræderen.

En aldrende Matrone lukkede mig op og førte mig ind til Gaden, hvor Familiens Mandfolk sad tilbords ved Vinduet som sædvanligt. Et Ønske, som jeg udtalte om en Frakkes Forskjønnelse, blev tilstaaet, hvorefter jeg flygtigt henkastede et Spørgsmaal om, hvor jeg vel kunde faae nogle Manchetskjorter syete?

„De behøver ikke at gaae længere end til Døren ved Siden af,“ sagde den gamle Skræder; „der boer Madam' Kruse og hendes Datter, og saadant Noget ligger for dem.“

Den unge Skræder syntes rigtignok at have gennemskuet min Snedighed, thi han saa mistænksom op og ned ad mig, som om han vilde see paa mig, om jeg ogsaa kunde antages virkeligt at trænge til Manchetskjorter.

Jeg ignorerede ham aldeles, men forresten kom det da heller ikke ham ved, selv om jeg

havde bestemt at sætte en Formue overstyr paa Manchetskjorter.

Jeg bankede altsaa paa hos Madame Kruse, som selv kom ud og lukkede mig op. Da jeg havde fremført mit Andragende, fik jeg Lov til at komme indenfor, og jeg stod nu i samme Værelse som den nydelige lille Pige, jeg saa ofte havde beundret paa Afstand. Hun reiste sig op og hilste paa mig, og en flygtig Rødme fortalte mig, at hun gjenkjendte mig. Der blev nu taget Maal af mig, af Moderen med et Bændel, af Datteren med Øinene, og nogle Dage derefter skulde jeg da komme over for at prøve. Moderen vilde først komme over til mig med Prøven, men en saadan Uleilighed tillod jeg paa ingen Maade.

Saa gik jeg.

„*C'est le premier pas, qui coûte* — tre Manchetskjorter à 15 Mk.“, tænkte jeg ved mig selv, da jeg gik ned ad Trapperne, men det fik være, især da den Smaa næste Morgen saa over til mig og besvarede min ærbødige Hilsen fra Vinduet.

En Correspondance var indledet mellem Tagene! Men derved blev det ogsaa, thi da Skjorterne vare prøvede og befundne gode og afleverede af Mama, var Forbindelsen afbrudt.

Det eneste Udbytte, jeg havde havt af mine 7 Rdl. 3 Mk., var en Hilsen hver Morgen af den lille Charlotte og en ufortrøden Ugleseen den øvrige Del af Dagen af den unge Skrædersvend, hver Gang jeg viste mig ved Vinduet. Han havde i det Hele taget intet godt Øie til mig; hans glade Humeur havde jeg ødelagt, thi han sang aldrig mere omkap med Kanarifuglen. Hverken det Ene eller det Andet tog jeg mig dog videre nær; det Sidste betragtede jeg endogsaa som en ren Vinding, der tilkom mig paa Grund af mit kontante Tab.

Status quo ante holdt sig bestandigt, og det blev mig lidt trættende. Noget maatte der gøres for at etablere en ny Forbindelse, og jeg havde just besluttet mig til at flaae Brystet paa en af Skjorterne for derved at skaffe mig et plausibelt Ærinde derover — Da skrede de udødelige Guder ind i deres uransagelige Visdom; de beskyttede Skjortens Bryst, for kun at saare mit eget desto dybere.

Det var en Lørdag Aften! Gardinet var rullet ned for Skræderens Vindue, men festligt oplyst var der indenfor, kunde jeg see. Hos Madame Kruse var der mørkt imod Sædvane. Der var al Sandsynlighed for, at hun og Charlotte vare inde hos Skræderens, thi

der var Gilde; man kunde baade høre dem lee, synge og klinke derovre. Og jeg syntes næsten, jeg kunde see Charlottes Skygge tegne sig paa Rullegardinet i temmelig intim Forbindelse med Skrædersvendens Skygge. Uvilkaarligt tiltordnede jeg den Sidste et forbitret „Forsvind Skygge!“ og gik i Seng, men til langt ud paa Natten kunde jeg høre munter Sang og Bægerklang, der var høist irriterende.

Næste Morgen blev jeg vækket af Kanarifuglen og Skrædersvenden, der sang „la donna é mobile!“ Det var første Gang i lang Tid, jeg havde hørt hans Røst; det maatte betyde Noget. I en Fart var jeg ude af Sengen, i Klæderne og henne ved Vinduet.

Jo ganske rigtigt! der stod han ovre og sang i vilden Sky med straalende Aasyn.

Han nikkede over til mig, som om han vilde gjøre Nar ad mig. Det skulde han ellers nødigt! Kort efter var han inde hos Madame Kruse — det var dog at drive det lidt vel vidt! Han gik lige hen til Vinduet, hvor Charlotte sad, og ligesom for at drille mig tog han hende om Halsen og kyssede hende Gud hjælpe mig lige paa Munden. Madame Kruse, som jeg altid havde anseet for en anstændig Kone, stod ved Siden af og saa ganske roligt

derpaa. Det var en fuldstændig Declaration, men rigtignok foretagen paa en meget usømmelig Maade.

„Mir ist auf der Welt Nichts leider
Als das Stübchen, wo ich bin;
Denn der Schneider ohne weiter
Küsst die schöne Nachbarinn!“

Men han kan nu rigtignok ogsaa stole paa, at han ikke skal faae Lov til at vende min Vinterfrakke.

En Oppasser.

Han hed Jens, havde Nr. 79, hørte til Kongens Qvarter, var Sygevogter og anden og tredie Læges Oppasser ombord i en af Danmarks Riges Fregatter i Aaret 1864, og forresten var han født i Jylland oppe etsteds ved Limfjorden, hvor han senere havde uddannet sig som Smedesvend.

Af Naturen var han aabenbart ikke bestemt til at være Sømand. Det var hans Moderjords barbariske Love, der havde befalet det, og saa hjalp der intet „Kjæremo'er“. Naar man saa hans hængende, indolente Ansigt, der tittede frem imellem Skuldrene som en Karnis paa en høi femetages Bygning, de lange, dinglende Arme, den runde Ryg og de forunderligt skjæve Ben, saa behøvede man ikke at have traadt længe paa en Skibsplanke for at forudsige, at den Mand aldrig vilde

blive til nogen „let Matros“. Det blev Jens da heller aldrig, og dog var det sunget for hans Vugge, at han skulde være det; alene den Omstændighed, at han var født i et vist District oppe ved Limfjorden, betegnede ham alt fra første Færd af som den vordende Søkriger og henviste ham til Sørullen.

Med barnlig Letsind og Uforstand skjænkede Jens saalidt som hans Paarørende denne fremtidige Bestemmelse en eneste Tanke. Det faldt ham ikke et eneste Øieblik ind paa nogen-somhelst Maade ved tidlig Trainering af den i og for sig stærkt modstræbende Natur at gjøre sig selv skikket til engang i Tiden at kunne gaae tilveirs i en trerebet Mersseilskuling; at en saadan Opgave overhovedet kunde stilles en sat og sindig Jydesvend, anede han i sin Troskyldighed ikke; ellers kunde man næppe antage, at den fornuftige Jens efter sin Confirmation skulde have sat en Smedesvends Hæder og Værdighed som Maal for sin Stræben. Imidlertid begyndte han med sørgløs Freidighed at trække i Bælgen og hamre løs paa Ambolten, hvorved han lidt efter lidt forvandlede sine Bens naturlige Stilling til hinanden paa samme Tid, som han i Et og Alt gjorde sig selv og hele sit Habi-

tus saa uskikket som muligt til de truende Voltigeringer i Vanter og Ræer.

Da kom Efteraaret 1863, og Jens blev indkaldt og mødte paa Logisskibet „Dronning Marie“ derovre ved Hønsebroen. Hvorledes det oprindeligt gik til, erfarede jeg aldrig, men Factum er, at han blev udseet til eventuel Amanuensis hos en af Flaadens Læger. For at forberede ham lidt til denne Hæder og meget betroede Stilling blev han sendt ind paa Søhospitalet, hvor han skulde gjøre Tjeneste i nogen Tid, for paa den Maade at søge at tilægge sig de nødvendigste Forkundskaber, og et Par Maaneder efter blev han commanderet ombord i den Fregat, hvor hans nuværende Biograph fungerede som Underskibslæge, for der at gjøre Tjeneste som Sygevogter. Det Fond af medicinsk Viden, han medbragte fra sin Hospitalstid, indskrænkede sig væsenligt til Bevidstheden om, at man ikke brugte al Grød til at spise, idet han nemlig hovedsageligt var bleven brugt til at lægge Omslag paa Patienterne, rede Senge og slaae Potter ud, men heri, specielt i den sidste Kunst, havde han drevet det meget vidt, ja saa vidt, at han en Dag ombord endogsaa slog Potten med.

Jens blev altsaa Sygevogter og fik sin

Skytseddel, der under fredelige Forhold hen- viste ham til Apotheket paa Banjerne og un- der Kampens Tummel til Lazarethet i Lasten. Paa Banjerne fandt jeg ham, da jeg var ble- ven underrettet om, at Sygevogter Nr. 79 var selvskreven til at være anden og tredie Læges Oppasser. Da jeg gik ud for at underrette Vedkommende om de dermed følgende For- pligtelser, forefandt jeg en lang; foroverbøiet, skjævbenet, bavianagtig Skikkelse med et Par døde Øine, som sagde, at den hed Jens, og som stod indeklemmt i det snevre Apothek sammen med en bredtgrinende, velspækket Fyenbo, der saa ud, som om han var model- leret af Boghvedegrød og Smør, og som havde Nr. 77 og var Collega til Jens og hed Jørgen.

Det var just ikke med det gladeste Haab, at jeg vendte tilbage til Messen og Skibs- lægens og mit fælles Lukaf, hvis fremtidige Hygge og Orden for en stor Del skulde beroe paa Jens, og ved at sammenstille hans Ud- vortes med de andre smaa, kvikke Oppasseres raske Optræden og adrætte Løb maatte jeg til- staae, at Udsigterne just ikke vare glimrende. Men de slebne Stene ere ikke altid Diamanter, og Diamanterne ere til Gjengjæld ikke altid slebne.

Eqviperingen var forbi, og vi lagde ud

paa Inderrheden, og nogle Dage efter lettede vi og stode sydefter. Alt gik nu sin jevne, rolige Gang ombord, bestemt og ligesom efter en Snor, og det gjorde Jens med, saa godt det lod sig gjøre paa de skjæve Ben, der ikke just vare det bedste Underlag, naar Fregatten rullede i Søen. Jeg mærkede snart, at Jens havde væsenlige Fortrin fremfor de andre Oppassere. Han var ikke overmaade hurtig i sine Bevægelser, men man kunde da heller ikke forlange, at han skulde slaae det Indvendige af sine Knæskaller itu, hvilket ufeilbarligt vilde have været Følgen af en forceret Ilfærdighed, men hvad man sagde, at han skulde gjøre, det blev gjort.

Naar de andre Oppassere slog deres Officierers Speile og Glas itu omtrent en Gang om Ugen, saa kunde Jens med Rette føle sig, thi med Undtagelse af hint ovenberørte Meubel, som han af — og med — Vanvare tabte ud af en Kanonport, troer jeg aldrig, han „forvanskede“ det Allermindste for os. Han var ikke saa særdeles opvakt, men han var dog saadan jevnt fornuftig, og specielt stod han langt over alle de Andre i en skarp Opfattelse af Mit og Dit i Retning af Tobak og Cigarer, thi i den Henseende vare Begreberne imellem

Oppasserne saare forvirrede. Han opfattede ellers ikke meget hurtigt, men havde han først faaet Noget ind i „Hølliken“, saa glemte han det heller ikke saa let. Denne Vedhængen ved det engang Lærte maa det eneste Par Lussinger tilskrives, som han paadrog sig under hele sit Orlogstogt.

Apotheket bestod af et lille Lukaf med et Bord paa hver Side, Hylder foroven og en smal Gang i Midten. Disse to Borde havde Jens og Jørgen udseet sig til Hvilesteder i de ledige Timer, i hvilke de ikke vare sysselsatte med Tilvirkning af Grød eller Deslige.

Nu var det jo lidt ubehageligt, naar jeg skulde til at lave en Mixtur, da først at skulle tørre en Sygevogter af Bordet, ikke at tale om, at Stedet slet ikke var bestemt til Sovekammer, og jeg forbød dem derfor at anvende det dertil, fornemmeligt fordi de havde fundet paa at lukke Døren af, naar de vilde nyde Bordets Glæder.

En skjøn Dag kommer jeg ud paa Banjerne og vil ind i Apotheket. Døren er lukket, hvorfor jeg antager, at Sygevogterne ere oppe ved Kabyssen, hvor Grødtilvirkningen foregik. Jeg oplod da min Røst og brølede med fuld Kraft: Sygevogtere! og Raabet for-

plantedes med et tifoldigt Eccho fra Banjer til Batteri og derfra til Dækket gjennem Qvartermestrenes Mund. Men der kom intet corresponderende „Halloi!“ fra nogen Sygevogters lille søde Mund.

Jeg dundrede paa Døren, men ingen Lyd hørtes.

Jeg var alt et godt Stykke borte, da Jens søvndrukken viste sig, og paa samme Tid saa jeg et Lysskjær trænge ud fra Apotheket, hvoraf jeg kunde begribe, at Døren stod paaklem og nys var bleven aabnet.

„Nu har I jo igjen ligget paa Bordet og lukket Døren af, som jeg har forbudt Jer.“

„Næ, Hr. Dokter! a loe derhenne,“ sagde Jens og blev rød i Hovedet.

„Du lyver jo, Jens!“

„Næ, Hr. Dokter!“ stammede han.

Den sjeldent slumrende Retfærdighed bragte min høire Haand i en stærkt svingende Bevægelse, der bevirkede, at Jens tumlede et Par Skridt tilside.

„Vil Du nu indrømme, at det var Løgn?“

„Næ, a lyver itte,“ hviskede Jens, der skammede sig som en Hund.

Min venstre Haand kom i en endnu stærkere convergerende Bevægelse samtidigt med,

at Jens atter blev adspurgt, om ikke hans Tilbøielighed til at gjøre Indrømmelser var voxet.

„Jou! a loe derin’.“

„Og nu græder Du herude. Ja, det kunde Du sagt strax, men nu tænker jeg vel, at Du glemmer at lyve for Fremtiden og husker, at Du ikke maa sove paa Bordet.“

Begge Dele skete, og da vi senere ved Afmønstringen toge Afsked med hinanden og Jens takkede, fordi vi, Skibslægen og jeg, havde været „saa go’e imod ham og Jørgen“, saa berørte jeg hine Lussinger i Spøg, men saa sagde Jens:

„Ja, a takker Dem saa manne, manne Gange for dem, for a ska’ aldrig lyve mere!“

Og det var hans oprigtige Mening, kunde man høre; det var ikke den sædvanlige orlogsmæssige Tak for naadig Straf.

Ja, kunde man altid give saadanne Lussinger, saa troer jeg, at jeg vilde hellige mit Liv til slige philanthropiske Bestræbelser!

Som vi have seet, var Jens en temmelig stagnerende Natur, og var han optraadt som Politiker, hvilket jeg dog føler mig overbevist om aldrig kunde falde ham ind, skjøndt Politiken havde en frodig Jordbund derforude ved Kabyssen hos Luntevageren, saa vilde han

nødvendigvis have været Conservativ af det reneste Vand. Hvad der yderligere bestyrker mig heri, er det, at han i en vis Forstand delte Anskuelser med den crasseste Del af Reactionen. Naar nemlig en ellær anden lystig Gut havde faaet ham paa Glatiis og man talte med ham derom og spurgte ham, hvem det var, svarede han ufeilbarligt: „Ded va' ien af disse Kjøvenhavnere!“

En Kjøbenhavnner var efter hans Mening istand til Alt, især i Retning af det Onde, og har han nogensinde i sit Liv drøftet det store theologiske Spørgsmaal, om der gives en personlig Djævel, og hvorledes man da skal tænke sig en saadan, saa har han kort og godt slaaet sig til Ro med den Besvarelse: livagtig som en Kjøbenhavnner!

Dette Had til Kjøbenhavnneriet, som han altsaa delte med Reactionen, kunde Intet faae ham fra, og det nyttede kun lidt, at jeg fortalte ham, at baade Overlægen og jeg vare Kjøvenhavnere; han grinte helt polisk og lidt irriterende vantro, scm om han vilde sige: „Ja, bild mig kun den ind, men det ved a bedder! —

Ombord i enhver Orlogsmand er der tre Artikler, som stadigt ere Gjenstand for den

vildeste og snildeste Jagt. Det er Brændevin, Skraa og Lakrits.

Det Quantum Snedighed, der af de Lysthavende udvikledes for at skaffe en Snaps tilveie, vil ingen Uindviet let kunne forestille sig. Naar vi laae ved Land, var den almindeligste Maade naturligvis Indsmuglen; men vare vi tilsøes, hændtes det ogsaa, at der fra det langt bort liggende Hjem sendtes Postpakker til den tørstige Mand eller Søn ombord, og midt inde i Pakken sad saa den lille søde Lærke og kvidrede ganske sagte. Men Næstcommanderende opdagede deres Træskhed, og Enhver maatte nu aabne sine Pakker i hans Paasyn, og *corpus delicti*, hvis et saadant fandtes, blev ubarmhjertigt confisceret. Proviantforvalteren og Skriveren, under hvem de herlige Brændevinstønder sorterede, vare nærmest Gjenstand for Underofficierernes Kneb; i Reglen blev en Fødselsdag foregivet, og i den Anledning maatte man da have en Snaps paa Bordet. Hvad dernæst angik Skraatobaken, saa lød den staaende Formel til de Yngre: „Har Du en Skraa, Kammerat?“

„Jo! værsgo!“ og saa fik den ældre Kammerat Rullen udleveret, for kort efter at tilbagelevere den i en som oftest meget sønder-

lemmet og stærkt formindsket Skikkelse. Kom saa den troskyldige Ungersvend engang selv i Forlegenhed og henvendte sig med det samme Spørgsmaal til den Ældre, saa var Svaret ufeilbarligt: „Sikken en Herre! nu skulde man nok holde saadan en Hundesteile med Slikkerier!“

Alt det angik slet ikke Jens. Han hverken drak Brændevin eller skraaede, og hørte han stundom Noget til slige Historier, saa kunde man stole paa, at han sagde til sig selv: „Ja, ded æ begribelivis ien af disse Kjøbenhavner!“

Men med Lakritsen var det ikke saadan; den sorterede directe under ham og skulde bevogtes af ham og „Jørjen“, som den svenske Skibslæge kaldte Jens's Collega. I Begyndelsen af Togtet var Forkjølelsen overordenligt stor iblandt de lækkersultne Matroser, men Overlægen havde været til Orlogs før, og han dicterede da en Smule Bræksten i Lakritsmixturen. Dette er altid et ypperligt Middel imod Hoste og Forkjølelse; her viste det sig næsten som et Specificum, der feiede Alt af det Slags overbord. Lakritsmixturen havde tabt sin Tillokkelse, men den tørre Lakrits var for den Sags Skyld ogsaa at foretrække. Jens og

Jørgen bleve pludseligt Mandskabets Kjæledægger; almindeligt populaire, søgte man deres Venskab; men efterhaanden som deres Venskabskreds blev større, blev Lakritsbeholdningen mindre, og det blev opdaget. Følgen var, at de fik en peremptorisk Befaling om ikke at udlevere en Døit uden efter udtrykkelig Ordre fra høiere Steder. Lidt hjalp det vel, men Lakritsen svandt dog bestandigt i en uforholdsmæssig Grad. Jeg maatte have dem i skarpt Forhør, og de fortalte da, at de ikke havde kunnet blive frie for Underofficiererne; Jens tilføiede: „de Kjøvenhavnere!“ og jeg maatte derfor have Pakken ind i mit Lukaf.

Vi have endnu kun seet Jens som den træge, langsomme, indolente Jyde, men pludseligt viste han sig i et helt nyt Lys.

Den 17de Marts fik vi Ordre fra Admiralen, som havde heist sin Stander paa Fre-gatten „Sjælland“s Krydstop og med Linieskibet „Skjold“ under sig laa ved Jasmund, til at forlade vor Station ved Arcona og slutte os til ham. Ordren blev flux udført, og vi dampede afsted. Allerede i lang Afstand kunde vi see Admiralen ifærd med at lette, og ikke længe efter lød det velbekjendte Raab fra Udkigget paa Bakken forude: „Signal!“

Signalbogen kom hurtigt frem — „Nr. —! det er Ordre til at følge den Commanderende, Hr. Capitain!“ meldte Signallofficieren.

„Signal!“ blev der atter varskoet.

„Nr. —! det er Ordre til at gjøre klart Skib, Hr. Capitain!“

„Se! se! saa maa her jo være Preussere i Farvandet. Ja, vær's artig!“ vare Chefens Ord til-den vagthavende Officier, der øieblikkeligt raabte: „Hornblæsere! — Appel!“

Det var første Gang, at Appellens Toner løde for Alvor. Paa min Skytseddel stod der, at under klart Skib skulde jeg være i Lazarethet; men nu var der imidlertid den Ubehagelighed tilstede, at vi intet Lazareth havde, da det endnu ikke var bleven indrettet af Mangel paa Plads i Lasten. I en ubestemt Fornemmelse af, at „det stulde stu' være der“, ilede jeg ned paa Banjerne til Apotheket, hvor Jens og Jørgen forventningsfuldt stode med Instrumentkassen og de øvrige Requisiter. Overlægen var imidlertid ilag med Næstcommanderende for at faae et Rum anvist, og jeg havde der Tid nok til at iagttage min Ven, Jens.

Hvis jeg vilde fortælle, at hans Øine lynede, og at hans Kinder glødede, at hans Ryg med Et havde rettet sig, og at han paa Grund

af Situationens Storhed ligesom var „voxet et Par Tommer“, saa vilde jeg jo ikke gjøre Andet, end hvad de fleste Skribenter i „Øieblikkets Løftelse“ have fortalt om deres forskellige Helte i lignende Tilfælde, men saa vilde jeg simpelthen lyve.

Jens var lige krum og lige træg at see til, men netop denne træge, støtte Ro var karakteristisk midt i denne forfærdelige Jerusalems Forstyrrelse, midt i al denne Tummel og rasende Buldren og Baxen med Kugler og Kanoner, der kastedes los.

Overlægen kom nu til og meddelte, at vi skulde forud i Underofficiersmessen.

„Men lad os skynde os at faae Alting med, for Admiralen har allerede begyndt at fyre. Det er to Corvetter og nok alle Kanonbaadene, der er ude.“

„Vel, Hr. Overlæge! — Jens og Jørgen! tag I saa Instrumentkassen.“

„Den ka' a godt ta'e iene,“ sagde Jens, og saa kom der et lille Glimt i Øinene paa ham, da han løftede den svære Kasse op og travede afsted med den, som om det kunde været et Stykke Legetøi.

Det var første Gang, at han havde faaet Leilighed til at vise sine Kræfter, men derfor

var det ikke, at Øiet fik Lys; nei, Jens følte at han gjorde Nytte i et vigtigt Øieblik, hvor det maaske gjaldt om Noget, og tildels takket være ham vare vi ogsaa snart saa nogenlunde iorden derforude, skjøndt der baade manglede Lanterner, Sygekøier, Vand — ja kort sagt Alting, men Jens og Jørgen vare pludseligt blevne behændige og adrætte.

Jens løb ganske vist ikke, det var hans Natur imod, men han tog Skridt, der omtrent vare to Alen lange.

Da Alting saa nogenlunde var bragt istand, Lanterne ophængte, Bindene og Tourniquetterne smagfuldt ordnede paa Bordet, Suturnaalene forsynede med Silketraad, Amputationsbestikket aabnet for de skarpe, glindsende Knive, Saxe og Save, der saae saa mærkværdigt blodtørstige ud med deres stærke Kjæber, da kunde man tænke lidt nærmere over Situationen.

Igrunden var den nu slet ikke saa overmaade lystelig. Vi sade der indmurede i et snevert Rum, hvor Aandedrættet trykkedes af det lave Loft, uden et eneste lille Kighul, der kunde forsyne os med en Smule Underretning om Begivenhedernes Gang i Yderverdenen, endskjøndt de saare let kunde gribe ubehage-

lig voldsomt ind i vor Tilværelse. Vi havde bestemt Ordre til at blive paa Stedet, og Stedet var i Øieblikket omtrent det mest udsatte i hele Fregatten, idet nemlig Lukafet laa lidt over Vandgangen lige i Bougen, og da vi vare i fremadgaaende Bevægelse imod Fjenden, var det jo klart, at det var det Sted, der lettest vilde rammes. Man satte dog sit gladeste Ansigt op, da pludseligt den første Kanon løsnedes over Hovedet paa os — fra en af Bougportene — og hele Skibet rystede, men det gjorde Jens ikke. Han sad ubevægeligt henne paa en Bænk med Armene over kors.

„Saa er vi da kommet paa Skudvidde,“ blev der bemærket.

„Naa, Jens og Jørgen! nu gjør I bedst i at bede Jeres Fadervor itide,“ trøstede jeg dem med.

„He!“ gryntede de begge grinende.

„I sidder vel og tænker paa Kjæresten?“

„A har itte nouen,“ sagde Jens med et ynkeligt Smil.

„Har Du ingen Kjæreste? Du er et daarligt Mandfolk, Jens. Ja, kommer Du levende fra det, men det er meget tvivlsomt (Jens smaagrinte; han var en stor Ironiker; man kunde næsten troet, at han havde havt det

med Krigs- eller Flaadeministeren i 64), saa maa Du først og fremmest lægge Dig efter en Kjæreste.“

„Naar bare der er Nouen, der vil ha'e me.“

„Har Du heller ingen Kjæreste, Jørgen?“

„Næ!“ sang Fyenboen med et bredt Grin, der i samme Øieblik fortalte mig, at han var en umaadelig Don Juan, der sandsynligvis havde gjort Størstedelen af sin Fødebyes Pigebørn mere eller mindre ulykkelige.

„Alle de Syge er staaet ud a' Køien, da der bleu blæst klart Skiv, undta'en ien, Hr. Dokter,“ fortalte Jens med et mærkværdigt, næsten begeistret Blik.

„Det er naturligvis Nr. —, der ligger?“

„Ja, ded er osse ien —“ men Jens stoppede itide.

„En Kjøbenhavnner vilde Du sige. Ved Du hvad, Jens! naar Folk har en ordenlig Brystbetændelse, saa pleier de ikke at kunne baxe med en Kanon, hvad enten det saa er Jyder eller Kjøbenhavnner.“

„Næ!“ hviskede Jens rød i Hovedet; „a miente heller itte, a' Kjøvenhavnerne æ bange.“

„Det er meget pænt af Dig, og jeg burde maaske takke Dig paa mine Byesbørns Vegne.“

Jens blev endnu rødere og frygtelig flov, og han talte aldrig mere om sine Kjøbenhavnere.

I nogen Tid dundrede Kanonerne dygtigt løs over Hovedet paa os; da holdt vi pludseligt inde med Chageringen, men Maskinen arbeidede uafadeligt. Man listede sig op paa Batteriet for at see lidt ud, og en Mil forude stævnede „Arcona“ og „Nymphe“ afsted i fuld Fart, skrappt forfulgte af „Sjælland“ og „Skjold.“ Det gik i susende Carrière ind ad Swinemünde til — det var den 18de Marts — alt imedens der vexledes Skud paa Skud. Den ene af Corvetterne, troede vi saa sikkert ombord hos os, skulde blive afskaaret, da det saa ud, som om den havde begge de danske Skibe imellem sig og den frelsende Kyst; men desværre! den havde et godt Forspring, der stadigt forstørredes paa Grund af dens fortræffelige Maskineri.

Den slap altsaa fri for at blive taget, og derfor kan den nuværende Admiral von Jachmann den Dag idag tale om sin Seir ved Swinemünde!

Hvad Kanonbaadene angik, med hvilke vi havde forsøgt et Engagement, saa vare de krøbne i Ly af Greifswaldø, og der laae de sikkert ude, medens Fregatten stakaandet og

hivende som en gammel Udsætterhest stam-
pede afsted i Kraft af sit tuberculeuse Ma-
skineri.

Omsider maatte Admiralen opgive For-
følgelsen; han vendte om, da Corvetterne vare
komne ind i Løbet til Swinemünde, hvor de
vare dækkede af Landbatterier, og gav Ordre
til at lade „klart Skib“ ophøre.

Man maatte atter ned i Lazarethet, og
Jens og Jørgen kom igjen i Bevægelse, men
der var ikke længer Spor af Spændstighed i
Jens nu, da det ikke mere var nødvendigt.

Han var en ægte Kronjyde, sen til at faae
igang og langsom, naar han kom igang, men
fik man ham først saa vidt, saa gik han heller
ikke istaa. Han var sikker og paalidelig som
et bornholmsk Stueuhr, og jeg troer næsten,
at han som et af dem vilde have været istand
til at gaae i otte Dage itræk, naar det havde
knebet, forudsat, at han først var trukket op.
Thi, for at blive i Lignelsen, Værket var ud-
mærket godt og meget stærkt i ham, men —
han slog dog aldrig. Hans eneste Feil var
den, at han gik lidt for langsomt, men derfor
kom han engang til Uhrmageren, Næstcom-
manderende, og saa blev den Feil repareret.

Det var engang, han skulde have Natte-

vagt. Den søde Køie havde tiltalt Jens mere end tilbørligt, og det havde ikke været ham muligt at løsrive sig før i det sidste Øieblik. Da Skibssergentens Vækker, en munter lille Rotting, der besad en Overtalelsens Kraft, man kunde misunde den, puslede omkring en af de nærmeste Køier, tørnede han ud, men Jens var ikke den Mand, der i Løbet af en Minut eller to kunde gjøre Toilet og stille paa Dækket som andre af Mandskabet, der paa ubegribelig Maade havde løst det Problem: først at tørne ud, saa at klæde sig paa, løbe op igjennem Luerne, melde sig, Altsammen i Løbet af et Par Minutter, og saa først lidt efter lidt at begynde at vaagne. Hos Jens var der Orden i Tingene; han vilde nok først vaagne rigtigt, inden han indlod sig paa alle Vidtløftigheder, og han vilde nok gnide Gluggerne og strække sig lidt, og derfor skete det da ved den ovenberørte Leilighed, at han blev noteret sammen med flere andre Syndere, og næste Dag mente Næstcommanderende, at de kunde have godt af at gaae lidt op og nedad Vanterne. I en hel Time maatte Jens veltigere op over Salingen og ned igjen — det var et pragtfuldt Syn. Hans Ben toge sig ypperligt ud tilveirs „i Forkortning“. Uhyre

sindig og betænksom kravlede han som et vist lille Dyr paa en Tjærepind — „for man ku' jo falde nør aa miste sin Førlighed,“ mente han.

Men han faldt ikke ned. Nei, hvor Jens havde Tag, der holdt han fast; et Par Gange troede jeg, der fra Dækket beundrede den debuterende Trapezkunstner, at han aldrig vilde slippe igjen. Men han slap dog, og han slap ogsaa ned og slap for videre Tiltale, og efter den Forestilling var han altid ude af Køien i god Tid.

Blev han saaledes en Gang straffet, saa blev han til Gjengjæld en anden Gang særligt udmærket.

Vilaae ved Humlebæk og øvede os i Sømands-idræt og krigerisk Færd. Da kom der Ordre til, at et Landgangscorps skulde dannes. Til denne Styrke skulde der kun høre een Læge, og Skibslægen blev attacheret. En flyvende Ambulance blev indrettet, og da flere Instrumenter og Requisiter skulde medføres paa eventuelle Expeditioner, bleve Tømmermanden og Seilmageren beordrede til at forfærdige et Tornister til at bære disse i, og Jens var den danske Sømand, der saa skulde bære Tornistret. Det var pragtfuldt udstyret med røde Remme,

der gik over Brystet paa den blaa Uldskjorte. Saasnart der blev givet Signal fra Hornblæseren til Landgangsexercits, skulde Jens tage Tornistret paa og stille paa Dækket, hvor han strax blev Gjenstand for den almindelige Beundring.

Han saa ogsaa nydelig ud. Det gik ham høit op i Nakken, saa at han mageligt kunde bruge det som Trøster, hvis han formaaede gaaende at tage sig en Lur. Han skulde blot have havt en Stok i Haanden, saa havde han lignet den ypperligste Bissekræmmer fra sin Hjemstavns Heder i nitid Udstyrelse.

I sin nye Herlighed blev han fremstillet for Chefen, der morede sig kosteligt over ham, og han maatte gaae op og ned ad Dækket for ham, specielt troer jeg nok, fordi han havde disse vidunderligt skønne, skjæve Ben. Kom der besøgende Officierer ombord, maatte han i Reglen op paa Dækket og fremvises som Model, thi paa de andre Skibe vare de endnu ikke saa fremmelige som hos os.

Tornistret var indrettet efter en fransk Model, og den danske Zouav matte stadigt marchere nogle Gange frem og tilbage til Chefens store Fornøielse. Jens var altid ildrød i Hovedet ved en saadan Leilighed, og

jeg kunde see paa ham, at han vilde gjort sin Saligheds Ed paa, at Chefen var en Kjøbenhavnner, og det havde han da nok forresten ogsaa Ret i.

Det var Jens's Glandsperiode; desværre varede den kun saa kort, da vi snart efter lagde ind og strøg Commando. Jeg troer dog ikke, at han tog sig det meget nær. Han satte ikke stor Pris paa jordisk Forfængelighed og personlig Udmærkelse.

Et Par Dage, før vi skulde stryge Vimpelen, kom Jens ind til Skibslægen og mig for at sige Farvel. Han skulde nemlig ombord i Logisskibet for derfra at hjemforloves. Da var det, at han takkede for Lussingen, der skulde have havt saa velsignelsesrige Følger for ham ved at aabne hans Øie for Sandhedserkjendelsen. Jeg kunde ikke bare mig for at bemærke: „Ja, der kan Du selv see, Jens! og jeg er dog en Kjøbenhavnner; men en Kjøbenhavnner kan ogsaa gjøre en god Gjerning engang imellem.“

Jens svarede meget alvorligt Ja hertil. —

Som et Bevis paa hans Delicatesse kan jeg til Slutningen anføre hans Utilbøielighed til at tage imod Drikkepenge i Modsætning til de andre Oppasseres Gridskhed i den Ret-

ning. Da han havde sagt Farvel, sagde jeg til ham, at han skulde bringe min Kuffert og mit Speil hjem, men tillige at jeg næppe kunde være hjemme, lige naar han kom; men saa skulde han og Jørgen blot vente lidt, saa kom jeg, og saa skulde de faae en lille Reise-skillling til at staae imod med.

Det blev ogsaa ganske rigtigt udrettet og Tøiet afleveret, men de havde begge skyndt sig afsted, som om de vare bange for, at jeg skulde komme og træffe dem og saa troe, at de havde ventet paa de Skillinger, jeg havde tiltænkt dem.

Og saa saa jeg Dig aldrig siden, Jens!

Du var en prægtig Gut!

Indholdet var godt, skjøndt Udstyrelsen var tarvelig. Du var som en god og sund Folkebog i et simpelt Omslag, men der er saamæn ogsaa daarlige Romaner nok i rødt og blaat Maroquin med Guldsnit baade for og bag!

Skizzer fra et Garnisonsliv i Helsingør 1867.

I. Ouverturen.

Omtrent enhver Kunstner, Forfatter, Journalist, kort sagt Alle, der med Pen eller Pensel kunne gjengive, hvad de have hørt eller seet, have ifjor været paa Reiser, og Bladene have da ogsaa været malede fulde af Billeder fra Paris, Aarhus, Odense, Stockholm o. s. v.

Anch io pittore! det er: ogsaa jeg har været paa Reiser, eller frit oversat: ogsaa jeg kan smøre opad Vægge og nedad Stolper. Forresten gik Reisen ikke længere end til Kronborg til 1ste Bataillon, i hvis berømte Rækker jeg skulde indlemmes, udenat jeg dog kan sige, at min Stolthed ved denne Tanke var synderlig ægget, men det skulde nu saa være. Rigtignok havde jeg gjort hele Krigen med tilsøes og det med Officiersrang, og jeg

kunde derfor med god Grund anseet mig for fri for Regeringens videre Tiltale som Fædrelandsforsvarer, men paa den anden Side kunde man jo ogsaa betragte denne Udskrivning som Soldat som en velvillig Opmuntring fra Krigsministeriets Side til fremtidig Forfattervirksomhed, idet det muligen mente, at en Skribent kunde have godt af at see og prøve Alt og derfor ogsaa Krigerlivet tillands. Jeg saa Sagen fra denne godmodige Side, og det Haab, som jeg deri skimtede, om at see Soldaterlivet behandlet af Sv. Sv., turde det være urigtigt at skuffe.

Torsdagen den 30te Mai f. A. forefandt mig desaarsag tilligemed et Par gode Venner paa Veien til Nyholte Kro, hvor vi vilde spise Frokost sammen, forat jeg derfra videre kunde kjøre med Toget til Helsingør; mit Tøi havde jeg sendt i Forveien. Forspillet til mit Soldaterliv var saaledes saare lysteligt. Veien gik under Spøg og Latter, Solen skinnede muntert, og jevn og glat som et Stuegulv var den brede Kongevei, der fører directe til Helsingør og — Kronborg.

Som bekjendt er det den brede Vei, der fører til Helvede.

Jeg forbigaaer Frokosten i Nyholte, som

sandelig heller ikke er værd at omtale; den slider stadig paa sin tidligere Berømmelse, men man tager storligen feil, naar man troer, at den endnu (o: 1867) er en Fodtour værd. Det var den første Skuffelse i det tilstundende Tractement, men det blev saamæn ikke den sidste. Jeg tog Afsked med mine Venner, bad dem ret inderligt om at hilse Kjøbenhavn fra mig og steg ind i en Waggon, hvor jeg øieblikkeligt forefandt Lidelseskammerater. De syntes imidlertid slet ikke at have klaret sig Situationen; i det Mindste sang og jubled de i vilden Sky; kun en Enkelt sad bleg og melancholsk henne i en Krog og sukkede efter et Glas Vand. Da Conducteuren omsider raabte: „Lillerød!“ udbrød han energisk: „Hilledød! en halv Bayer!“ Men Tidens Korthed gjorde Opfyldelsen af dette Ønske til en Umulighed, og han hensank atter i sin tidligere blegnæbede Melancholi. Da Conducteuren atter med høi Røst forkyndte: „Birkerød!“ strammede han sig igjen en Smule op og mumlede: „Birkesbrød! jeg vil inte ha'e Brød; jeg vil ha'e Vand eller Øl!“ — men stadigt umuligt! Alle Kammeraterne vare enige om, at Jernbanebestyrelsen bestod af lutter Umennesker,

siden de i den Grad kunde lade „levendes Skabninger omkomme af Tørst.“

„Hillerød!“ — „Hilledød!“ raabtes der i Chor, og ud styrtede alle de tørstige Sjæle. Det kostede en Del Møie at faae dem samlede igjen, men det lykkedes dog, og under endnu mere høirøstet Sang og Jubel gik det ad Helsingør til.

Smilende og bedaarende vinkede Øresundet os imøde, da vi kom ud for Snekkersten. Man kunde hartad sagt, at man kom til et Paradis. — Men Havet er troløst!

Jeg steg ud af Waggonen og kom ind i Ventesalen, hvor jeg strax fik en Forsmag paa den tilkommende militaire Herlighed; ved alle Udgangene var der nemlig opstillet Underofficierer, som skulde tage imod os. Til Enhver, som saa ud til at være udskrevet Soldat, henvendte de Spørgsmaalet: er De af de Indkaldte? og paa Svaret: jo! kom da Ordren: „Saa har de øieblikkeligt at melde Dem paa Kronborg!“

Jeg for mit Vedkommende maa nu tilstaae, at jeg ikke følte stor Lyst til at indmures tidligere end nødvendigt, men at undlade at parere en Ordre, naar man først havde faaet den, vidste jeg fuldtvel, kunde have

meget ubehagelige Følger. Det gjaldt altsaa om ikke at faae Ordren. Jeg paatog mig derfor min mest imponerende Mine og spurgte høirøstet, om der ikke var en af Dragerne, der kunde vise mig ud til Marienlyst, idet jeg derved antydede, at jeg var en ankom-mende Badegjæst, skjøndt Saisonen rigtignok ikke var begyndt endnu. Der var øieblikke-ligt en Drager, der meldte sig, og under hans Ægide passerede jeg nu forbi den nærmeste Underofficier, der havde hørt mit Ønske og som Følge deraf naturligvis ikke fandt paa at uleilige mig med nærgaaende Spørgsmaal og deraf flydende ubehagelige Ordre. Da jeg var kommet lidt nedad Veien, affærdigede jeg Drageren med en Drikkeskilling og den Besked, at jeg nu nok troede, at jeg selv kunde finde Vei, hvorpaa jeg gik ind for at bese Byen.

Eftersom jeg har sammenlignet mig selv med en reisende Correspondent, burde jeg ganske vist nu udbrede mig vidtløftigt angaaende Helsingørs monumentale Mærkværdigheder og historiske Minder. Desværre har jeg imidlertid ikke Traps Haandbog ved Haanden, og uden den er det mig ikke muligt at med-

dele Noget, som ikke vil være de Allerfleste bekjendt.

„Hvorned skal jeg more mig?“ er dernæst det første Spørgsmaal, der altid paa-trænger sig En, naar man kommer til et fremmed Sted. Ufortøvet forhørte jeg mig derfor ogsaa om Forlystelsesanstaltnes Tilstand der paa Pladsen, da jeg jo havde Tiden til Klokken 10 til min Raadighed. Underhaanden fik jeg nemlig at vide, at Retraiten blæstes Klokken 10, og endskjøndt den 30te Mai, Stævnets Dag, igrunden varede til Klokken 12, hvilket meget logisk ogsaa blev bemærket af en af de Indkaldte, en forsoren Slagter, som meldte sig Klokken 11 og i den Anledning fik nogle Ubehageligheder af den Underofficier, som skulde anvise Qvarter, saa vilde jeg dog indfinde mig i reglementeret Tid.

Den, hos hvem jeg forhørte mig om Byens Forlystelser, meddelte mig, at for Øieblikket var der ikke Andet end Tivoli og Casino. Ikke Andet! tænkte jeg, idet jeg efter given Anvisning travede afsted for at finde det forjættede Sted. Men hvo maler min Forbauselse, da jeg under disse pralende Navne forefinder noget Tilsvarende til de „Fat-

tiges Dyrehave,“ ovenikjøbet i formindsket Maalestok: en lille Have, der forkyndte sig som Asyl for Tjenestepiger og Soldater, og et tarveligt Bræddeskur, hvorpaa der stod malet: **Tivoli & Casino.**

Fra Skurets Indre lød Sang og Harpeklang ud til de ved Vinduerne Lyttende; der var altsaa musikalsk Aftenunderholdning inde. Det var mig aldeles tydeligt, at den, der havde indrettet denne Anstalt for Helsingor-erne, havde følt en hellig Forpligtelse til at byde dem Noget, der paa en eller anden Maade kunde erstatte dem Kjøbenhavn og dens Glæder. Kunde han nu ikke gjøre det af Gavn, saa vilde han i det Mindste gjøre det af Navn — men hvorfor i Alverden havde han da ikke paa Skildtet ladet male: Tivoli & Casino & Alhambra? Anstalten mindede fuldkomment ligesaa meget om Alhambra som om Tivoli og Casino, og da det øiensynligt var Navnet, der skulde gjøre det, saa synes mig, burde Alhambra dog have været med.

Det være nu, som det være vil! Publicum lod til at more sig særdeles godt; Dandsen gik saa let gennem Lunden, Keglereiseren brølede omkap med Sangerinderne, - og Soldaterne øvede sig henne ved Vindbøsseskiven

i Brugen af Bagladevaaben. Det vilde derfor have været en blodig Synd, ifald man med nedrig og høirøstet Ironi vilde have søgt at forspilde dem deres Fornøielse, ikke at tale om, at man formodentlig vilde have paadraget sig en Dragt Prygl i saa Tilfælde, og jeg forlod derfor hurtigt Stedet efter dog først at have seet mig lidt om i Sangerlocalet, hvor jeg opdagede forskellige syngende Kvinder, som jeg mindedes „engang i længst forsvunden Tid“ at have truffet i Kjøbenhavn i en baade mindre hæs og mindre hulkindet Tilstand.

De saakaldte Sangerinder have nemlig hertillands noget Tilsvarende til de franske Actricers: *il faut faire ma Russie!* Naar disse nemlig ikke længere gjøre den fornødne Lykke i Paris, valfarte de i Reglen til Rusland, hvor de som oftest tjene Guld og grønne Skove. Naar Jordbunden ogsaa der bliver gold omsider, søge de atter tilbage til den fædrene Jord, hvis de fornødne Reisemidler kunne tilveiebringes, og der fortabe de sig saa i Provindserne og senere i Mørket. Vore Sangerinder spille først deres Trumfer ud i Kjøbenhavn; naar de saa blive renonce, tye de til Malmø og Lund, og det bliver da deres

„*Russic*“. Helsingør, Odense eller Aarhus er Finalen i Fyrværkeriet.

Efterat jeg i et Hôtel pligtskyldigst havde sørget for Livets Ophold, begav jeg mig ganske smaat ud ad Kronborg til. Da jeg kom over den første Vindebro, slog Klokken 10, og i samme Øieblik blev Retraiten blæst. Jeg slog derfor over i en hurtigere „Marche-cadence“ og kom snart op i Slotsgaarden, hvor jeg efter megen Forespørgsel traf paa en Underofficier, der mente at skyldte sig selv og Samfundet at underrette mig om, at han fandt, det var noget sent, jeg meldte mig.

Jeg var naturligvis endnu langt fra disciplineret nok til at lægge den allerringeste Vægt paa, hvad saadan en Underofficier kunde finde paa at „finde“, og jeg følte mig des-aarsag beføiet til meget smilende og imødekommende at bemærke: „Saavidt jeg erindrer, er det nok den 30te Mai, jeg skal møde.“

„Javel! men Retraiten er blæst, og saa er Dagen forbi,“ var det arrige Svar.

„Ja, Hr. Sergenten maa undskyldte mig! men jeg har været nødt til at rette mig efter den astronomiske Kalender, eftersom jeg endnn ikke er bleven gjort bekjendt med den militaire.“

Han brummede noget i Skjægget om „Ca-

valiernykker“ „Studenterlapse, som nok skulde blive stækkede“, og fulgte mig derpaa over Gaarden op i Telegraphtaarnet, hvor den Stue befandt sig, i hvilken jeg skulde nedsyltes. Det var et stort Rum med henved en Snes Sengesteder, der tildels alle vare besatte. Det gjaldt imidlertid om at finde en ledig Seng, hvilket forresten ikke var saa let en Sag i det Ravnemørke, der herskede. En Henvendelse til det tilstedeværende Selskab angaaende Oplysninger mødtes med den Underretning, at jeg nok vilde finde en Seng, naar jeg bare var taalmodig. En perialiseret Kraftkarl henne i et Hjørne meddelte mig med en Trumf, at hans Seng var besat, og at jeg ikke maatte komme til ham og bide Skeer itu. Jeg underrettede ham i den Anledning om, at jeg slet ikke havde isinde at ødelægge mine gode Tænder med en saa latterlig Beskjæftigelse, men forresten havde jeg isinde, hvis han ikke holdt sin Mund, at smide ham ud af Sengen, ifald jeg ikke snart fandt en anden. Jeg slap dog for at gribe til slige enërgiske Forholdsregler og kom omsider tilkøis, men der var ikke Tale om at kunne sove i det første Par Timer i den forfærdelige Støi og Tummel og kvalme Athmosphære, der her-

skede inde. Endelig lykkedes det dog, men man var ikke vel faldet isøvn, førend man atter vækkedes af nogle forunderligt klagende Toner. Paa Forespørgsel om, hvad det var, underrettedes man om, at det var Reveillen, og at vi skulde op igjen. Tak Skjæbne! Klokken 4 om Morgen. Der var nu ingen Barmhjertighed; op maatte man og ud ved Vadsken for at faae Søvn ud af Øinene. Da man saa var paaklædt, havde man Lov til at drive omkrig paa Fæstningen til Klokken 7, da vi skulde stille paa Brandstuen. Jeg benyttede denne Morgenpromenade til at stifte Bekjendtskab med adskillige temmeligt reducerede Haandværkssvende, der lode til at love sig meget af det tilkommende Soldaterliv, som tilsyneladende smilede dem imøde i de mest glødende Farver. Jeg nærede ikke selv de samme sangvinske Forhaabninger, men jeg fandt dog, at det var min Pligt ikke at udrive mine Kammerater af deres lykkelige Drømmerier, endskjøndt de stode for mig som fuldstændige Opiumsphantasier. Jeg vidste, at deres Opvaagnen vilde være skrækkelig. At jeg havde Ret viste sig da ogsaa senere, da selv Folk, hvis Fortid havde været saa lidet begunstiget af Lykken som muligt, idet

den syntes at have været delt mellem Lade-
gaardens Enemærker og Glacis'ets Skraanin-
ger, da selv de manges en Gang med et ve-
modigt Suk nynnede en Variation paa Bagge-
sens: „De svandt, de svandt, de blide Barn-
domsdage!“

Klokken 7 stillede vi atter paa Brand-
stuen, hvor vi fik Ordre til at henvende os
til Vaabenmesteren for at faae Tøi udleveret.
I den Anledning stormede hele Personalet op
paa Vaabenkammeret, hvor hver Mand foruden
en fuldstændig Klædning tillige fik udleveret
en Baistrøie, et Gevær, et Tornister og en
Mængde løierlige Requisiter, hvis Bestem-
melse først senere blev os klar, og endelig en
Hærskare af tykke, stive Læderremme, der
tydeligere end alt Andet talté til os om den
sig nærmende truende Indsnøring og Ind-
snevring af Sjæl og Legeme. Jeg læssede
alle disse Sager paa mig, saa godt jeg for-
maaede, og begav mig tilbage til Brandstuen,
idet jeg underveis glædede mig over mit nys-
opdagede store Talent som Pakæsel; rigtignok
tabte jeg af og til Et og Andet af Bepaknin-
gen, men med en Smule fremmed Hjælp
naaede jeg dog omsider mit Bestemmelses-
sted. Forvandlingen fra frit og selvstændigt

tænkende Væsen til Soldat foregik i en umaadelig Fart ved Hjælp af et tordnende: „Klæd om!“ og derpaa fik vi Ordre til at stille Klokken ti Minutter før 12 til Middagsmad hos Marketenderen i Baistrøie og blaae Buxer.

Til den fastsatte Tid mødte vi i Slotsgaarden i det befaalede Middagstoilet; vi bleve eftertalte og inddelte, og for første Gang afmarcherede vi som Soldater til gule Ærter og Flæsk. Det var lidt underligt at skulde spise til Middag paa Commando; senere hen vænnes man godt til baade at sove og spise og gaae og staae endogsaa paa Tælling. Denne commanderede Middagspisen var motiveret derved, at Mandskabet ellers ikke vilde faae Middagsmad hver Dag, og det var ogsaa ganske sikkert. Marketendermaden skulde helst commanderes i Halsen paa Folk, men saa kom den der ogsaa; undertiden var den rigtignok udisciplineret nok til at komme op igjen.

Om Eftermiddagen havde vi den første Tour paa Grønnehave, Exercerpladsen, hvor vi øvedes i den saakaldte Etmarche i tre Timer itræk. Derefter førtes vi hjem paa Brandstuen, hvor vi maatte ifærd med Pudsningen af Tøiet, en rædselstuld Forretning, der bestaaer i en ivrig Syslen med Knapgafler,

Pudsepomade, Trippelse og Dsl., der paa samme Tid, som den giver Lædertøi og Knapper et mere menneskeligt Udseende, aldeles umenneskeligt forandrer Hænder og Nægle paa det dermed syslende Individ, hvoraf Følgen da ogsaa var, at Størsteparten af os kom fra Kronborg med de nydeligste Smedenæver af Verden. Da Pudsningen var endt, var Klokken 10, Retraiten blev blæst, og jeg kunde gaae iseng med den Bevidsthed, at jeg var godt pudset af.

II. Rekruttiden.

Næste Morgen Kl. 5^{1/2} stillede vi paany for at gjenoptage de forfriskende Øvelser paa Grønnehave, og nu gik det uafbrudt i to Maaneder i Regn og Solskin og Storm og Blæst med Geværgreb „paa Tælling“ og Vendinger og Dreininger til Høire og Venstre; af og til gjorde vi dog for Afvexlingens Skyld ogsaa „Omkring“.

Mærkværdig var Maaden, hvorpaa man havde ment, at vi skulde gøres til Helte og Æresfølelsen vækkes. Udsøgte Skjældsord og opmuntrende Grovheder regnede ned over vore syndige Hoveder. Stod en Enkelt og „drev 'en a',“ som det kaldtes, gik det ud

over os Alle, og vi kunde da faae Lov til at staae i en bestemt Stilling saa længe, til hele Kroppen krampagtigt rystede under os af Anstrengelsen. Var Marchen ikke god, nuvel! saa gav den humane Skoleofficier Ordre til en af Underofficiererne om at lade os løbe lidt, og saa løb vi under den brændende Sol, undertiden med fuld Oppakning, til Sveden haglede ned ad os og man var saa forpustet og aandeløs, at det selv med den bedste Villie var En en Umulighed blot at hviske: „Tyranniske —!“ Af og til var der En, der styrtede, og han var da Gjenstand for den almindelige Misundelse, thi han fik dog gjerne Lov til at blive liggende.

Men de praktiske Øvelser vare dog ikke de værste; der er Noget i Militairetaten, der kaldes „Theori,“ og det er adskilligt værre. Theorien indøves paa Fælleden eller paa Brandstuen, idet man slutter Kreds om den docerende Lieutenant, som derpaa holder et høist vækkende Foredrag om adskillige interessante Themata, under hvilket Flere formaae at løse det vanskelige Problem at sove staaende.

Hvad der Dag ud og Dag ind tærskes ind i En under de praktiske Øvelser, gjentages Dag ud og Dag ind i Theoritimerne, hvorefter

man overhøres. Der var Ting, der bleve gjentagne over ti Gange i Timen og det saa godt som dagligt i Løbet af flere Maaneder, og dog var der Folk, som ikke havde Begreb om samme Ting, da de sex Maaneders Uddannelses-tid var forbi. En saadan Enkelt, maa man nu endelig ikke troe, blev taget ud til Extra-øvelse, — nei! — men hele Compagniet fik en Times Extraøvelse lagt til de 7 à 8 Timers daglige Øvelse.

Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: Fæenes Synder skulle straffes paa alle de Andre baade i første og andet Geled!

Paa den Maade skjærpedes Lysten og Iveren hos de Dygtigere. Og en lignende Fiffighed udvistes ved Gymnastikundervisningen. Der var Flere, som snart viste sig som fortræffelige Voltigeurer, men de dræbende saakaldte „forberedende Øvelser“, der nærmest ere bestemte til at give de stive Bønderkarle og Skomagersvende en Smule Smidighed i Lemmerne, maatte selv den Dygtigste deltage i. Havde vi skullet lære at læse rent, er det aldeles sikkert, at selv den, der godtgjorde, at han baade kunde tale og skrive Tydsk og Fransk, havde maattet begynde sammen med alle de Andre paa a — b siger

ab, b — a siger ba, b — æ siger bæ, og F — æ siger Fæ!

Tiden gik imidlertid, rigtignok med Sneglefjed, men den gik dog. Omsider bleve vi presenterede for Majoren, der tildels udtalte sin Tilfredshed med vore Kunster, og nu kom der endelig en Smule Afvexling ind i Øvelserne.

Vi skulde nu have Bataillonsexercits i to Timer hver Dag. „De Gamle“, en udsøgt Skare af tildels forfaldne Subjecter — der var kun ganske enkelte hæderlige Undtagelser —, som havde maattet ligge Vinteren over til fortsat Uddannelse, fortalte mærkelige Historier om den Capitain, der skulde lede denne Exercits. Haaret reiste sig paa Hovedet af En, naar „de Gamle“ om Aftenen i Sengen fortalte om den Maade, han anvendte for at faae, hvad han kaldte: „Rruf i den Mannskab.“ At han et Par Gange havde slaaet Folk halvt forðærvet med sin Sabel paa Grund af et galt Geværgreb, var næsten det Mindste af det, idet man jo kunde sørge for at lade være med at gjøre gale Geværgreb, skjøndt dette forsaa-vidt var vanskeligt nok, idet man i Reglen var tilbøielig til at ansee dem for lige gale alle-sammen, men det hed sig, at han ikke lod En faae „Rør“ i de to Timer, saa at man altsaa

uafbrudt kunde komme til at gaae med Geværet „paa Skulderen“ eller „i Hvil“ — en mageløs adæqvate Betegnelse! — og altsaa havde Udsigt til at faae Krampe i Armene, og hvorledes man saa skulde kunne marchere videre, var En en fuldstændig Gaade. Gjøres skulde det imidlertid, hvis man som sagt ikke vilde udsætte sig for at blive slaaet halvt forærvet. At vi ogsaa vilde faae Løbetoure, og det efter en større Maalestok, vidste vi, men det vare vi godt vant til fra vor egen Lieutenant, der da forresten ogsaa havde øvet os godt i at undvære „Rør“ *). Til hans store Sorg kom der nemlig en Dag Ordre til Bataillonen om ikke at skjælde Mandskabet ud; det var, dengang en Rigsdagsmand bragte en Skjældsordshistorie paa Bane i Folkethinget, og Ministeren udbad sig meddelt flere lignende, men ingen fik, eftersom Helsingør jo altid er bleven betragtet som liggende lidt Nord for militair „Lands Lov og Ret“. Paa Grund af hin Ordre mente samme Lieutenant, at et godt Resultat bedst vilde opnaaes ved saa megen Overanstrengelse som muligt, og han paalagde

*) Commandoordet „Rør!“ betegner en kort Hvil paa Stedet

derfor alle sine Underofficierer, at de ikke maatte lade Folkene „røre“.

Jo det er nogle herlige pædagogiske Grund-sætninger, de fleste af disse militaire Lærere lægge for Dagen! —

Bataillonsexercitsen begyndte da. En skøn Sommermorgen, thi skønne vare de allesammen, og skøn var Naturen, som for ret at spotte os ulykkelige Slaver, der aldrig havde Tid til at nyde den, og selv om vi havde, dog aldrig havde Sands derfor i dette Trælleliv, en skøn Sommermorgen altsaa stillede alle fire Compagnier i Slotsgaarden Kl. 8, hvor vi med stor Omhyggelighed bleve efterseete fra Top til Taa. Og ve den Ulyksalige! hos hvem der forefandtes en løs Knap i Frakken eller en rød Plet paa Ladestokken eller i Hanemulen. Eftersynet af Pudsningen var nemlig bleven skjærpet, da Corporalskabsførerne vidste, hvad der ventede dem, ifald Capitainen opdagede slige Feil hos Mandskabet: Indmelding til Compagniet osv. Først og fremmest var det nu Knapperne, det dreiede sig om, og hele Mandskabet havde derfor i den sidste Time ikke bestilt Andet end at hellige sig til den sjælsforfriskende Idræt: at forvandle matte, kjedsommelige Blyknapper til livlige, muntre,

glindsende Speile, der fortalte en hel Del smilende Løgne om et straalende Soldater-humeur.

O livsalige Pudsning! Hver eneste Søndag-morgen, naar Klokken er 7 og jeg vaagner og kan vende mig om paa den anden Side i Sengen og sove videre, sender jeg en varm Takkebøn til Himlen, fordi jeg ikke skal stille til „Renlighedsparade Kl. 8“.

Thi vel har jeg altid anseet mig selv for et temmelig propert Menneske, men det var dog aldrig uden en vis indre Gysen, at jeg sammen med Kammeraterne stillede mig op om Søndagen paa Brandstuen for at lade mig bekigge fra Øverst til Nederst, undertiden end-ogsaa paa bare Fødder. Vel var der en af Kammeraterne, der havde paataget sig Forskjønnelsen af mine Armaturgjenstande imod en ugentlig Godtgjørelse, og vel vidste jeg, at jeg baade havde vådsket mig og redt mig, men om der muligen kunde sees paa mit Gevær med onde Øine saa længe, til det vrimlede af Rustpletter i alle mulige obscure Kroge, derfor kunde hverken jeg eller nogensomhelst Pudsemand i hele den vide Verden være sikker. Og havde saa vedkommende Lieutenant muligen faaet kold Kaffe, inden han gik hjemme-

fra, eller maaske tabt Lidt i L'hombre om Aftenen, ja, saa vare Følgerne uberegnelige. Slap man med Extraparadering i en Ugestid itræk Kl. 4 $\frac{1}{2}$ om Morgenens udenfor Lieutenants Vinduer i den anden Ende af Byen med fuld Oppakning, den blaae Trøie og det hvide Tøi i Tornistret, som Remsen lød, saa kunde man endda betragte sig som en „ganske heldig Kantøffel“.

Det vil derfor ikke kunne undre Nogen, at man istedenfor Visitkort eller Deslige, bestandig førte et godt Stykke Smergellærred med sig i sin Tegnebog for øieblikkeligt at benytte ethvert ledigt Øieblik til at skure løs paa Geværet.

Men de maae dog vel blive slidt op en gang med Tiden, de yndige Musketter!

Men *revenons à nos boutons!* for det var jo først og fremmest Knapperne, som det dreiede sig om.

„Er de Knapper pudsede?“ var et Spørgsmaal, der kunde faae den kolde Sved til at løbe ned ad Ryggen paa de Fleste. Det var nu ogsaa et fortvivlet Spørgsmaal, thi selv om man vidste med sig selv, at man havde gjort sig al mulig Umage med Pudsningen, men at det blot var en øieblikkelig Anløbning, der

maaske havde gjort en enkelt Knap lidt mat, og man bemærkede dette, idet man altsaa sagde: jo, de var' pudsede, saa risquerede man at blive kaldt en Løgner, og man kunde da godt blive „straffet“ paa Grund af Løgn, thi en saadan Kjendelse var inappellabel; og svarede man beskedent: nei, de vare ikke godt pudsede, saa var det høist sandsynligt, at man blev straffet paa Grund af slet Pudsning; svarede man endelig Ingenting, saa var man naturligvis „storsnudet“, og saa Gud hjælpe En!

Jo, det var nogle ganske vakre Alternativer!

Men, ulykkelige unge Værnepligtige! vælger Du engang i ovennævnte Tilfælde at sige Jo, saa vogt Dig vel for at bevise, at Du har Ret, ifald der tiltordnes Dig et hæst: „Det er Løgn!“ Thi lykkes Beviset Dig ogsaa, saa er Du langt værre faren end i modsat Tilfælde, thi Du har da skabt Dig en uforsonlig Fjende, som har alle mulige Vaaben ihænde til at bekæmpe Dig, den Værgeløse, med — ikke at tale om, at logiske Beviser saare sjældent trænge igjennem den Pande, der er bedækket med Felthue, hvad enten der saa er Guld- eller Bomuldssnor omkring denne.

Eftersynet var tilende og Synderne

noterede, da Lieutenanten kom for at føre Compagniet ud.

„Compagniet ret!“ — „Er de inddelt, Sergent?“

„Jo, Hr. Lieutenant!“

„Gevær't i Hvil! — Med Sectioner høire Sving! — Marche! — Hvad S—! De er jo ikke inddelt, Sergent. — Del ind!“

Sergenten, der havde glemt at inddele os, men ikke havde havt Mod nok til at indrømme dette, løb ned ad Linien og puffede drøit til de Enkelte, der vare komne paa en gal Plads, endskjøndt Skylden var hans, imedens han mumlede et truende „Fæhoved!“ imellem Tænderne. I et saadant Tilfælde kunde det ellers nok være berettiget at benytte sig af den polemiske Figur, der lyder saalunde: „Det kan Du selv være!“

„Naa, skynd Dem nu lidt!“ raabte Lieutenanten utaalmodigt, for man har altid forfærdelig travlt som Soldat; ved Hjælp af denne hidsetblæsende Travlhed lykkedes det dem virkelig undertiden at bilde En ind, at man igrunden foretog sig noget meget Vigtigt og uhyre Nyttigt.

„Ret! — Med Sectioner høire Sving! — Marche! — Ligeud!“

Med faste Skridt traskede vi igjennem Fæstningsværkerne forbi Vagten, som gjorde Honneur for os, og ud til Grønnehave, hvor Bataillonen blev formeret og overgivet til den Capitain, der skulde have os under Behandling, og som nu i Løbet af en hel Maaned Dag ud og Dag ind trak os igjennem i en saadan Grad, at vi tilsidst gjerne kunde have ladet os vise frem for Penge som en Flok ypperlige Automater.

Det var forresten en ganske besynderlig Mand, den samme Capitain. Man kunde ikke rigtig frigjøre sig for den Tanke, at han led af et Slags Monomani. Naar man i dette Tilfælde taler om Monomani, saa skal det dog ikke forstaaes saaledes, at han var fornuftig i alle andre Henseender undtagen netop ligeoverfor Geværgreb, thi det var han paa ingen mulig Maade; det skal kun forstaaes saaledes, at han aldeles ikke kjendte eller forstod sig paa nogen anden berettiget Livsopgave end den: at werfe Geværet rrankt forbi Kroppen fra Fod til Skulder og omvendt. Han var i en saadan Grad betaget af denne Beskjæftigelses Storhed, at man undertiden næsten kunde nære Frygt for, at han skulde faae et apoplektisk Tilfælde paa Stedet, naar der var

En, der gjorde en Feil. Hans Begreber om alt Muligt, hans Domme om en Personlighed t. Ex., refererede sig bestandigt til Geværgreb og Vedkommendes Dygtighed som Musket-haandterer. Der var saaledes en Dag en Mand, der tog den venstre Haand over den høire, da han skulde tage Geværet ved Foden; det faldt nemlig ligesaa naturligt at tage venstre Haand øverst som høire.

„Jeg tror den O. suse mig, at der er et Asen, der ta'er venstre Haand over høire derr-henne,“ var det uheldsvangre Brøl, der rungede over Grønnehave. „De Karle har den O. suse mig ikke Tanke af Ehresfølelse i Livet,“ var den Slutning, han derpaa drog af hin Feil-tagelse.

At vi skulde have „over Nakken“ eller „en knyttet Næve imellem Tænderne“ eller „Svømmetoure tre Gange frem og tilbage under Flaaden,“ fortalte han os dagligt og lod han os undertiden føle, ja, det gik endogsaa saa vidt, at en stakkels Stymper blev lagt krum efter hans Forlangende paa Grund af daarlig Exercits. En Anden fik en Dag i ca. 20 Graders Varme Ordre til at løbe op og ned ad Grønnehave, jaget af en Underofficier, og det med fuld Oppakning. Følgen deraf var,

at Manden styrtede om med et Brøl. Paa Foranledning af nogle tilstedekomne Civile blev der afholdt Krigsforhør i Sagen, men Manden maatte nok være glad til, fordi han ikke ovenikjøbet blev „straffet“.

Forfatteren af disse Linier, der bestandigt var bleven rost for sin gode Exercits, fik en Dag, da der commanderedes: Ret! Geværremmen ind imellem de to Fingre; det var ham altsaa en Umulighed fuldstændigt at samle Fingrene, naar han ikke maatte røre sig, og havde han blot bevæget en Neglerod paa den lille Finger, saa kunde han risqueret at faae en Sabelklinge over Brystet saaledes som hans Sidemand engang i et lignende Tilfælde. Der var altsaa intet Andet for end at „staae stille som en Mus,“ men Capitainen opdagede, at Fingrene ikke vare samlede, raabte hans Navn foran Fronten og tilføiede humant, at han igrunden skulde ligge 24 Timer krum paa Grund af Forseelsen.

Man vil kunne forstaae, hvorledes det maatte gaae adskillige af de Andre, naar det gik den saaledes, der var sig selv bevidst, at han gjorde sig al optænkelig Umage for at tilfredsstille de Fordringer, der stilledes, ganske vist ikke af Interesse for Sagen, men blot af

simpel Selvopholdelsesdrift og saa, fordi man jo gjerne vilde være fri for disse utaalelige Grovheder og oprørende Skjældsord foran Fronten. Hvad Fugtlingen af Sablen angik, da var der et Øieblik, da man næsten misundte sin Sidemand den Recreation, men han var en dum, indolent Bondekarl, der holdt sin Mund, og saa blev der ikke talt mere om den Ting.

Men det er slet ikke morsomt at mindes de Scener, skjøndt man paa den anden Side skylder Sandheden: ikke rent at forbigaae dem, naar man vil skildre et Garnisonsliv i Helsingør. Forresten kommer Bataillonen jo nu her til Kjøbenhavn, og enhver Sprogforsker raades da paa det Indstændigste til at gjøre en Udflugt til Østerfælled for selv at studere hint righoldige Lexicon over „*la langue verte*“, ifald det da ikke bliver forsat til en anden Bataillon forinden.

Vi fik saamæn rigelig Leilighed til at studere det i hele den Maaned, Bataillonsexercitsen varede, og det var just ikke med stor Beklagelse, at vi omsider opgave vore Studier. Endelig kom der dog en Dag, da vi skulde høre op med dem; vi toge Afsked med Capitainen eller rettere han med os, og til Trods

for, at han dagligt havde fortalt os, at vi vare nogle frygtelige „Driverter“, „Asener“, „doyne Slyngler“ og „Adrianer“ (*terminus technicus* for et Begreb, der endogsaa er saa gyse- ligt, at det danske Sprog mangler Ord derfor), saa udtalte han dog sin Tilfredshed med vor Dygtighed i det Hele taget, da vi skulde skilles, og saa haabede han, at vi nok engang skulde træffes igjen, hvor der blev skudt med Andet end med løst Krudt.

„Det haaber jeg med!“ vare de uhyggelige Ord, der truende hviskedes rundt om i Geledderne.

Det vilde være urigtigt at tilbageholde den Bemærkning, at det vistnok er bedst for alle Parter, at intet Gjensyn finder Sted.

Iøvrigt var han en personlig modig Soldat, men han havde aldeles misforstaaet Frederik den Stores: „Intet duer i Krigen, som ikke er simpelt!“

III. Paa Vagt.

I henved fem Maaneder var jeg bleven øvet i krigerisk Idræt paa Kronborg, da man omsider mente, at jeg var tilstrækkeligt uddannet til at kunne udnævnes til Menig, og

Følgen deraf var altsaa, at jeg avancerede; thi et Avancement er det at stige fra Rekrut til Menig. Man vil imidlertid ikke undre sig over, at min Stolthed og min Glæde over denne min mere ophøiede Stilling i det militaire Samfund ingenlunde var saa overvættes stor, eftersom den eneste Fordel, der var forbunden med den, bestod i den temmelig tvivlsomme, at jeg nu tillige skulde trække paa Vagt engang imellem, og der er Ting her i Verden, der ere langt behageligere end som Skildvagt at gaae op og ned ved Siden af et Skilderhus i et Par Timer itræk og speide efter Lieutenanter, for hvem der skal skuldres, og Commandoer og Commandanter, for hvem der skal raabes: „Til Gevær!“

Men Meningen med at være Soldat er jo forresten hverken, at man skal være stolt eller glad, og jeg var derfor heller ingen af Delene, da mit Numer — jeg var nemlig numereret ligesom alle de andre Armatusager — en skjøn Dag — dengang vare vi oversatte til 15de Bataillon — blev raabt op ved Appellen og jeg med det Samme blev underrettet om, at jeg tilligemed de andre Numere, der vare op-raabte, næste Dag præcis Kl. 12^{3/4} skulde stille i vagtmæssig Paaklædning: Vaabenfrakke,

een Taske og Gevær — til Hovedvagt. Endnu mindre var jeg glad over, at jeg sammen med det øvrige Compagnie Kl. 7 om Morgenen først skulde stille til „Udrykning i Marken“ o: praktisk Felttjeneste til Kl. 11¹/₂, især da jeg fik at vide, at jeg umiddelbart efter, at de fireogtyve Timers Vagt var forbi, atter skulde stille til „Exercits paa Grønnehave“ i en fire Timer itræk og jeg altsaa havde Udsigt til sexogtredivetimers Tjeneste ud i et Kjøre, idet den enkelte Mellemtime paa ingen Maade kunde anvendes til Indtagelsen af et frugalt Middagsmaaltid hos Marketenderen, men derimod udelukkende maatte helliges til Afgnidning af Lædertøi og Gevær og til at trække Knapper af i Frakken.

Ja, man misforstaa mig endelig ikke ved at troe, at man til Vagt stiller uden Knapper i sin Frakke. „Trække Knapper af“ er en *terminus technicus* for den allergentileste Knappepudsning.

I et mindre godt Humeur over den evige Stillen fra Morgen til Aften gik jeg tilsengs. Ved vort Compagnie havde Commandersergenten nemlig drevet Stilleriet til en saadan Virtuositet, at vi t. Ex. en Dag stillede ni Gange; Reglen var sex til syv.

Jeg trøstede mig kun slet med den tarvelige Vittighed, at mit Soldaterleben i grunden var et fuldstændigt Stilleben, sov ind og vaagnede næste Morgen, da Reveillen blev blæst og fik mig til at kvidre: Ha! welche Lust, Soldat zu sein!“

Jeg stod op, redte min Seng og iførte mig mine Prydelser, hvoriblandt et colossalt Tornister med tilhørende paarullet Feltkappe, og belæst med forskellige Requisite, der ialt udgjorde en samlet Vægt af 3: tre Lispund, travede jeg med Compagniet en lille Tour paa et Par Mil op og ned ad forskellige Bakker og gennem forskellige Sumpe og pløiede Marker, snart i Gang, men hyppigere i Løb, indtil vi endelig smudsige og udasede naaede Kronborg Kl. 12, for tre Qvarter senere velpudsede at stille til Vagt.

Velpudsede! — saaledes lød Ordren. Det var en Umulighed, da vi havde skudt med Geværerne og de altsaa skulde udpumpes, men for Soldaten gjælder der ingen Umuligheder ligeoverfor en given Ordre, og Kl. 12³/₄ stod jeg derfor „velpudset“ i Gaarden. Den designerede Vagtcommandeur, en Sergent, kom paa samme Tid og saa os efter, men var dog delicat nok til ikke, ved at beordre Ladestok-

ken i Løbet, at overbevise sig om, hvorvidt Geværet var udpumpet eller ei, og dette vil derfor til evige Tider forblive en dyb Hemmelighed. Havde han undersøgt Sagen nøiere og et Gevær paa Grund af Tidens Korthed havde vist sig ikke at være rent og han saa havde maattet indrømme, at det ogsaa havde været umuligt at faae det rent, naar Knapperne tillige skulde trækkes af og Støvlerne børstes, ja, saa vilde jo en af Militairetatens Grundsætninger: „Intet er umuligt!“ være bleven omstyrtet, og hele Commercen havde været rokket i sin Grundvold.

Græsselige Tanke! Bæver I ikke, alle I unge og gamle Støvlettrampere?

„Ret! — Bajonetten paa! — Gevær't i Hvil! — Med Sectioner høire sving! — Marche! — Holdt! — Ret! — Paraden marche!“ og med faste Trin gik det over Slotsgaarden ad Slotsvagten til. Da vi kom forbi den nysafgaaede Commandants tomme Skilderhus, commanderede vor Fører af gammel Vane: „Gevær't paa Skulder!“ og vi skuldrede altsaa for den Skildvagt, som ikke længer stod der.

„Det var godt skuldret!“ mumlede jeg uvilkaarligt.

Vi naaede Slotsvagten, hvor det Mand-

skab, der skulde afløses, med længselsfuldt Sind, skuldret Gevær og søvnigt Aasyn ventede paa os. Efterat Posterne vare afløste, Arresterne efterseete, Arrestanternes i Vagten deponerede Skillinger nøiagtigt eftertalte osv., osv., og den ronderende Officier havde taget os i Øiesyn, afmarcherede det tidligere Vagthold; vi skuldrede, hængte Geværerne paa Plads og gik ind i Vagtstuen.

Vagtstuen var et aflangt, halvmørkt Rum, hvis Bohave bestod af tre Sæt Træbaase i det mest ubekvemme Lænestoleformat og et langt Egetræsbord, hvis Plade vidnede om, at Xylographien ikke stod paa noget høit Trin paa Kronborg til Trods for dets Dyrkeres Udholdenhed og Flid. Endvidere var der i det ene Hjørne af Stuen anbragt et saakaldet „Bulleskab“. Jeg er ikke tilstrækkelig Etymolog til at kunne afgjøre, hvorfra Navnet stammer. Det var en firkantet Baas, der var indhegnet med et Trægitterværk saaledes, at man kunde tage alle de Kunstgjenstande i Øiesyn, som fandtes derinde. Ordinarie var det kun Skiveskydningsapparater, der opbevaredes; extraordinarie fik tillige en Krumslutningspatient Plads derinde, og Kammeraterne havde da Leilighed til at staae rundt

om Fugleburet og gloe paa Dyret og ganske som i zoologisk Have at fodre Bjørnen af. En Flaske med en lang Hals kunde med Lethed naae Synderens Mund, og var der ingen „Bjørn“*) i Buret, kunde man dog være temmelig overbevist om, at den snart skulde komme, thi Medlidenheden er let vakt hos Soldater, og den ydes og nydes i Reglen i Forbindelse med Brændevin.

Det var dog kun, naar alle de reglementerede Arrester vare fyldte, at Fugleburet benyttedes, men det var endda ikke saa sjældent, at Hôtellet var besat. Skulde man nemlig dømme efter Straffeprotocollerne i Kronborg Tugthus, ja, saa var det en fuldstændig Forbrydercoloni, thi der gik da omtrent ikke en Dag hen, udenat En eller Anden kom i „Portmonnixen“, som det hed, naar En blev arresteret; men jeg maa dog bemærke, at en „Brummetour“, som det ogsaa kaldtes, blev anseet for en passende Douceur for t. Ex. en Udflugt uden Tilladelse paa en Fridag blot til „Qvistgaard“, NB. naar Vedkommende kjørte dertil paa Jernbanen — naar han gik dertil, var

*) „En Bjørn“ var den almindelige Benævnelse paa en Perial.

han ikke strafskyldig — eller for at komme ti Minutter for sent hjem om Aftenen eller for et galt Geværgreb hos hin tidligere omtalte Capitain.

Det mest Charakteristiske ved en Del af vore Befalingsmænd var i Virkeligheden deres mærkværdige Lyst til at straffe og da fornemmelig straffe ved at bøie det menneskelige Legeme sammen ved Hjælp af Jernkjæder og Manchetter af samme Materiale. Denne løierlige Passion vidnede iøvrigt om en Ligegyldighed for Menneskenes Børn og deres Helbred, der stod i den skjæreste Modsætning til de samme Personers kjærlige Omhyggelighed for Geværerne, som skulde pudses og pleies til alle Tider. Geværudpumpning hørte til vor daglige Dont, og det er rædsomt at skulle pumpe Krudtslam ud af en fransk Musket, som ikke maa skilles ad — saavidt erindres var dette nemlig ikke tilladt — under alle Omstændigheder ikke ligeoverfor Riflerne; og ve den, som forsømte det, naar han havde skudt med Geværet!

Aa! det var et fortvivlet Liv, og det mest Fortvivlede ved det Hele var næsten den Bevidsthed, at, selv om man gik hen og skjød sig af bare Fortvivlelse, saa var der saamæn

ikke en Eneste deroppe, der vilde bryde sig derom eller drikke sin Eftermiddagskaffe med mindre Velbehag. I det Allerhøieste vilde Commandersergenten, den Reinecke Fuchs, ærgre sig over, at den fordømte Karl der havde denn skudt med sin Gevær uden at pumpe det udt bagefter.

Men vi have uden videre forladt Vagten, og det gaaer sandelig ikke an, naar man ikke har bedet Vagtcommandeuren om „Orlov“. Vi skynde os derfor tilbage for ikke at blive „indmeldte til Compagniet“, som den stadige Remse lød for vore syndige Øren. Vi gaae atter ind i Vagtstuen og søge da at gjøre os det saa bekvemt som muligt med det forhaandenværende Materiale; det er just ikke nogen ganske let Sag, naar man uden Barmhjertighed skal beholde Lædertøiet og Sablen paa sig i fireogtyve Timer. Jeg fik imidlertid en Bog frem og begyndte at læse, medens fire af de Andre begyndte paa en „Sjavs“ om en Pægl og en Flaske Øl, og en Sjette blev sendt i Marketenderiet for Vagtcommandeuren. Den Syvende stod som Post for Gevær ved Vagten, hvor han havde Hundreder af Pligter, blandt hvilke det ikke var den mindst vigtige: at passe paa, at han ikke fjernede sig mere end

tredive Skridt fra Skilderhuset; men lige freidig og sorgløs gik den Letsindige frem og tilbage derude. Den Ottende og Sidste stod nede i Nærheden af et af Søbatterierne, hvor han skulde paasee, at et Krudttaarn ikke sprang i Luften. Han havde i den Anledning bestemt Ordre til at forbyde alle menige Soldater at passere. Om Krudttaarnets Existens derved blev mere sikret, skal jeg lade være usagt, men jeg har dog ment at burde henlede Artilleriofficiers Opmærksomhed paa denne Mulighed, da mangt et Menneskeliv i saa Fald kunde være sparet, som nu er sat overstyr ved letsindig Omgang med Krudttaarne.

Jeg sad altsaa og læste, men de drøie Slag i Bordet af de ivrige Kortspillere og den høirøstede Samtale gjorde, at Læsningen ikke just var synderlig frugtbringende. Jeg tog mig det derfor ikke meget nær, da Vagtcommandeuren underrettede mig om, at der skulde en Patrouille ud, og derved afbrød min Læsning. Jeg hørte nemlig til Patrouillemandskabet, en Styrke paa to Mand, hvis væsentligste Opgave det er at spadserere omkring paa Exercerpladsen, føre Posterne op, lufte Arrestanterne ud, feie Vagtstuen og hente Boeuf i Byen til Vagtcommandeuren. Fordelen ved

denne Stilling, som er meget søgt og tildels betragtes som et Sinecure, bestaaer i, at man er fritaget for at staae paa Post.

Tilligemed den anden Gefreiter bevægede jeg mig da med min Musket af fransk Model 1854, et herligt Vaaben, der imidlertid slet ikke er bestemt til at skyde med, men hvis Messingbeslag og blanke Løb dog holde Soldaterne til Ilden, idet de tvinge Ihændehaveren til dagligt at anvende en Time eller to til Pudsning af samme. Den Kjærlighed til Vaabenet, som det er enhver Soldats Pligt, til hvad Vaabenart han saa hører, saavidt muligt at erhverve sig, skal forresten Musket af fransk Model 1854 just ikke fremhjælpe.

Vi travede over de to Vindebroer og gik ind paa Glacis'et, hvor vi først skulde paasee, at Ingen havde været nedrige nok til at lægge Haand paa et uskyldigt Havegitter. Derefter gik vi videre ud paa Exercerpladsen, den berømte Grønnehave, hvor der findes en Grusgrav, som formodentlig i tidligere Tider maa have fristet en Hærskare af Sandgravere, siden den har givet Anledning til en særskilt Paragraph i det aandrige Vagtreglement, som byder Vagtcommandeuren hver anden Time at lade to Mand paasee, at ingen Niddinger der drive

deres skjændige Idræt. Efterat vi derpaa nøie havde betragtet Strandkanten og overbevist os om, at der heller ikke fandtes uberettigede Lysthavende til den opskyllede Tang, gik vi med en stolt Bevidsthed om en samvittighedsfuldt udført Gjerning tilbage til Vagten, hvor vi meldte, at Alt var iorden.

„Til Gevær!“ raabte nu Skildvagten, og over Hals og Hoved styrtede vi ud, greb vore Geværer og gjorde Honneur for en halv Snes Mand, der marcherede forbi. Vi gik atter ind i Vagtstuen og satte os til Ro, indtil et nyt Nødraab rev os op af de bløde Lænestole.

„Løser af!“ lød det til en Afvexling. Jeg fik fat i mit Gevær, og for første Gang optraadte jeg som Commanderende, idet jeg udtalte Ordene: „Afløsning frem! — Gevær't paa Skulder! — Marche!“ og med stive afmaalte Skridt gik jeg, efterfulgt af den udtagne Skildvagt, hen til Posten for Gevær og afløste denne. Skilderkappen blev med det Samme omhyggeligt efterseet, da en manglende Knap eller Deslige bør være Gjenstand for en Melding. Knapperne fandtes dog, Skildvagten overlodes til sin Skjæbne, og jeg kunde atter begive mig tilbage til Vagten.

Eftermiddagen sled sig langsomt hen under

en behagelig Afvexling af Afløsninger, Aabning og Lukning af forskellige Porte, Spadseretoure paa Grønnehave og fortsatte Jagttagelser af Grusgraven og Tangbeholdningen, Udluftning af Arrestanter, Uddeling af Felt-raab, o. s. v., o. s. v., imedens man gjorde forskellige Forsøg paa at bestille Noget, men forgjæves. Da Klokken blev 8 $\frac{1}{2}$, kom der lidt mere Liv i Vagtstuen, idet forskellige Soldater begyndte at samle sig. Paa Grund af den stærke Indqvartering potrouilleredes der hver Aften i Byen fra Kl. 9 af, da intet Nattesæde eller Sligt maatte finde Sted. Fra Octobermaaneds Begyndelse blæstes nemlig Retraiten Kl. 9, og enhver pæn og anstændig Soldat skulde da være i eller dog ved sin Seng.

Efterat Patrouillemandskabet var afmarcheret, blev der en Smule Ro, og jeg satte mig til at skrive et Brev ved det ene Hjørne af Bordet. Jeg blev afbrudt i Skriveriet ved en voldsom Snorken i min umiddelbare Nærhed, som skrev sig fra en ung mødig Kriger, der havde strakt sine matte Lemmer paa den resterende Del af Bordet. Jeg ruskede i ham for at underrette ham om, at det slet ikke klædte ham godt at snorke. Følgen af denne

Rystelse var blot, at han slog ud med Armene, idet han foer op og formodentlig troede, at han øieblikkelig skulde „straffes“, fordi han havde sovet paa Vagten, og i sine angstfulde Convulsioner væltede han Lampen ud over hele Skrivelsen. Min Ærgrelse over dette Tilfælde blev ingenlunde formindsket ved, at han ganske roligt underrettede mig om, at en Soldat skulde have sine Sager godt indsmurte med Olie. Jeg opgav al videre Forfattervirksomhed og tændte mig en Pibe. Jeg gav mig nu til at anstille philosophiske Betragtninger over Livets Omskiftelser — Kjøbenhavn og Kronborg — samtidigt med, at jeg drøftede det interessante Spørgsmaal om Pudsevox igrunden burde foretrækkes for Pudsepomade til Lædertøiet, og idet mine Tanker tillige gjorde en lille Afstikker til det nye Reglement, kom jeg til at speculere paa, hvorvidt dets Bestemmelse —: at man ikke mere kunde fælde Gevær fra Hvil; men derimod først maatte tage Geværet i høire Haand — muligen vilde sikre os navnkundige Seire i fremtidige Kampe, men under alle disse dybsindige Betragtninger var jeg aandssløv og umøralsk nok til at falde isøvn.

Jeg vaktet af et tordnende: „Til Gevær!“

Aldeles fortunlet tørnede jeg op af Træbaasen og ud af Døren, fik fat i et Gevær, skuldrede det, og idet jeg lidt efter lidt vaagnede, gik det samtidigt op for mig, at det var den ron-derende Officier, der inspicerede Vagten. Efterat han var forsvundet, gik vi atter ind og sov videre, men den søde Nattero blev hyppigt afbrudt af den ondskabsfulde Skild-vagt, der vilde afløses, og af Patrouillemand-skabet, der indbragte en eller anden drukken Soldat, som skulde gjemmes under Laas og Lukke, til lysere Tider oprandt for hans om-taagede Bevidsthed.

Klokken blev omsider 6, Reveillen blev blæst, og jeg fik en halv Times Orlov. Tiden benyttede jeg til at forfriske mig med koldt Vand udvendig og forholdsvis varm Marke-tenderkaffe indvendig. Forinden havde jeg dog, overensstemmende med visse ret fornuf-tige Sundhedsvedtægter, gaaet mig en lille Morgentour paa Grønnehave, hvor jeg dels havde lukket Kongeporten op, dels kastet et kjærligt Blik paa det efterstræbte Sand og den kostbare Tang, som fravristedes Kattegat eller Øresund, som vi i Theoritimerne og paa Felttjenestetóure en Gang for alle vare blevne enige om at benævne Kattegattet.

Da jeg kom tilbage og atter havde iført mig det pragtfulde Livbelte og meldt mig hos Vagtcommandeuren, var denne færdig med de værdifulde og indholdsrige Rapporter, og jeg blev da beordret til at tage mit Gevær og bringe dem op til Vagtmesterlieutenanten. Med Mappen halvt inde paa Brystet passerede jeg altsaa Posten for Gevær, som skuldrede for mig eller maaske for de kostelige Rapporter; thi de vare nok værd at skuldre for. En af dem gik ud paa at constatere, at der var Blæk og Papir i Vagten — „det fornødne Blæk og Papir er leveret.“ Dette Factum var daglig Gjenstand for Melding, og genialt var det ved Hjælp af Blæk og Papir at melde, at Blæk og Papir fandtes.

Medens jeg med Geværet paa Skulderen travede op til Kronborg med disse prægtige Rapporter, kunde jeg ikke lade være at spørge mig selv: mon en Stokmilitair vilde blive forundret, hvis en jovial Vagtcommandeur paa et halvt Ark Skrivpapir med udmærket Skjøn-skrift faldt paa at melde ham, at han ikke havde havt en Draabe Blæk og ikke en Stump Papir paa Vagten, og at det derfor var ham umuligt at sende nogensomhelst Melding?

Da Ordren var udført og vi atter havde

været ude at patrouillere og endnu en Gang aabnet Arresterne og løst Posterne af, skulde jeg til at feie Vagtstuen. For første Gang i mit Liv opdagede jeg nu, at det slet ikke er saa let at feie, som man skulde troe, og jeg maatte indrømme, at der virkelig hører et vist Talent eller dog en vis Behændighed til at komme paa Ladegaarden, naar man da skal kunne udfylde sin Plads der, som Gadefeier nemlig. Ved Hjælp af den anden Gefreiter lykkedes det mig dog at faae Localet nogenlunde rent, og træt og søvnig satte jeg mig ned i en af Lænestolene. Da slog Klokken 1, og Afløsningen marcherede frem. Gaarsdagens Ceremonier gjentoges, og vi bleve afløste. Klokken var imidlertid bleven $1\frac{1}{2}$, og vi skulde atter stille til Execits Kl. $1\frac{3}{4}$.

Lifligt!

Der var ikke Tale om Middagsmad og endnu mindre om en Middagslur ovenpaa den gennemvaagede Nat. Wessel sagde dog i sin Tid, at „uden Øl og Mad er Helten Ingenting.“ Men Uddannelsen paa Kronborg gik rigtignok heller ikke ud paa at gjøre os til Helte; dertil svækkede den i altfor høj Grad baade Lysten og Iveren hos Soldaten.

Man var trælbunden fra Morgen til Aften,

en stadig Gjenstand for Meldinger og Skjældsord af Officierer og Underofficierer, der undertiden endogsaa talte „gebrokkent“; og forresten blev man betragtet som en Maskine, der blot skulde smøres dygtig, naar den ikke kunde gaae længere. Den frie Villie var foreløbigt suspenderet; Mennesket var der slaaet en Streg over; kun en Skintilværelse var der blevet tilbage.

Achilles sagde: „Hellere Dagleier paa Jorden end Konge i Hades!“

Ofte fristedes man til at udbryde: „Hellere Dagleier i Hades end Soldat paa Kronborg!“

Lethe maa nødvendigvis have været mere velsmagende end Marketenderbrændevin!

J December.

Som bekjendt havde vi iaar et meget mildt Efteraar. Efter en tør og ubehagelig varm Sommer fik vi pludseligt Regn og Kulde, som derpaa atter afløstes af Varme. Følgen heraf var, at den halvtldøende, forbrændte, henvisnede Vegetation levede op paany. Adskillige Blomster svævede aabenbart i den letforklarlige Vildfarelse, at Vinteren var overstaaet, og at det atter var blevet Foraar; i alt Fald fik Jordbærplanterne Blomster og Frugt paa sine Steder, og Paaskelilierne smilte nok saa fortroligt til den dem ganske ubekjendte halvgamle Cavalier, Efteraarssolen.

Havde ikke Enhver vidst, at det Hele berode paa en Feiltagelse, kunde onde Tunger let have beskyldt de rene og uskyldige Paaskelilier for en Smule Letfærdighed.

Men, som sagt, Enhver kjendte jo den forunderlige Sammenhæng.

Det hed sig, at „gamle Folk“ ikke kunde erindre sig noget Lignende, men det kan man nu ikke lægge nogen Vægt paa; thi dels hedder det sig altid ved overordenlige Naturphænomer, at „gamle Folk ikke kunne erindre sig etc. —“, og dels er som bekjendt Hukommelsen den Evne, der først svigter de „gamle Folk“.

Det var nu imidlertid et mærkeligt Efteraar, endogsaa efter Meteorologers Udsagn, og en af Mærkelighederne var blandt andre den, at enhver Have den 1ste October dette Aar stod saa frisk og foraarsfreidig, som om den ikke anede, at der var en Vinter forhaanden med Sne og Slud og kvælende Kulde.

Den 1ste October skulde jeg flytte, og nogle Dage forinden havde jeg leiet en lille Leilighed ud til en prægtig Have, der ret saa saa venlig og hyggelig ud. Udenat jeg paa nogen Maade vil parallelisere mig med et rød-mende Jordbær eller en ren uskyldig Paaskelilie, havde jeg dog her gjort mig skyldig i den samme Vildfarelse som de, idet jeg, ved at see Øieblikkets frodige Liv, fuldstændigt glemte den nære Vinter. —

Men Vinteren kom. Bladene bleve gule, Georginerne bøiede deres Hoved, Asterserne

sagde deres himmelske Sødskende et vemodigt Farvel, Stormen sang Dødspsalmen for de stærkt bevægede Træer, der lidt efter lidt bleve berøvede alle deres falmede Prydelser — hvor der dog var melancholsk baade i Haven derude og i Stuen herinde! — Paaskelilierne visnede og gik ud, og det gjorde jeg da ogsaa.

Men om der saa er nok saa melancholsk hjemme, saa kan man da ikke altid være ude.

Lidt efter lidt vænnede jeg mig ogsaa til de nøgne Grene og de bladløse Stilke og det kulsorte Plankeværk, der omsluttede Huset og Haven, og som nu, da Bladene vare borte, kom tilsyne i al sin Uhyggelighed. I Begyndelsen mindede dette Plankeværk mig rigtignok bestandigt om en Ligkiste, og jeg syntes, jeg var levende begravet, naar jeg var hjemme — en herlig Undskyldning, naar man har Lyst til ikke at være hjemme! — men efterhaanden tabte Ubehageligheden sig, og jeg huskede paa Fremtiden *).

Det er ogsaa kun en Daare, der sygeligt dvæler i Øieblikket, naar dette fortoner sig som Graat i Graat.

*) For hvis Nytaarsgave denne Skizze nemlig var bestemt.

„C'est à l'avenir qu'on se fie

Pour nous donner joie et trésor,“

siger Chateaubriand, og med hans Ord for Øie sprang jeg Vinteren over og skuede freidig og livsglad henimod det kommende Foraar, altsaa April 1869.

I barnlig Letsindighed glædede jeg mig til at see de første Græsstraa spire frem, see Vintergjækken — ja, jeg seer slet ingen Grund til at kalde den Sommergjæk, som det er foreslaaet, da den jo netop gjækker Vinteren ved, trods Sneen, at skyde Blomst — titte frem af Sneen, see, hvorledes denne lidt efter lidt smeltede for den første muntre Solstraale, der kunde naae over Plankeværket og sige:

„Goddag, Goddag, min Pige!

her har Du mig igjen!“

til den i al sin jomfruelige Ynde blufærdigt smilende Paaskelilie. Jeg saa Stikkelsbærbuskene gjøre Toilet og klæde sig i deres yndige lysegrønne Kjortel og Iriserne træde frem i den brocherede blaae Silkekjole; snart duftede de prægtige Syringer, hvis tørre Grene nu slaae imod mine Ruder, og jeg lukkede Vinduet op, og den herligste Vellugt opfyldte min Stue, udenat jeg havde en eneste Skil-

lings Udgift — naturligvis med Undtagelse af Husleien.

Mere og mere følte jeg mig oplivet af disse Billeder; min Phantasi blev dristigere og dristigere; efterhaanden blev den endogsaa saa dristig, at jeg udmalte mig, hvorledes jeg skulde staae ganske tidligt op om Morgenens og spadseré i Haven og røge min Morgenpibe, hvorledes jeg skulde sidde ved det aabne Vindue og læse og skrive og hilse paa de unge Damer, som der ikke kunde være nogen Tvivl om nødvendigvis maatte indfinde sig i en saa smuk lille Have, hvorledes jeg henad Aften kunde tilbringe en Time eller to derude, hvem ved, i hvor behageligt et Selskab. Lige med Et var jeg fuldstændigt bleven forsonet med min Have og dens nøgne Træer og visne Blomster og sorte Plankeværk. Med en Smule Phantasi havde jeg gjort den levende og smilende og munter, som jeg selv var blevet — da bankede det paa Døren.

„Kom ind! — Ah, Goddag, Hr. Cancellie-raad!“ — det var min Vært.

„Goddag, Hr. —“

„Hvad forskaffer mig Æren — Hm?“

Det var da ikke en Smule Andet end, at de havde besluttet at flytte til Foraaret, og

de syntes dog, de vilde underrette mig om det itide. —

Ja, nu er min Have ganske prosaisk i sin Orden igjen, som det sig hør og bør en alvorlig Have i Decembermaaned. Ingen dumme, blændende, phantastiske Fatamorganabilleder forvirre mig og gjøre mig til en overspændt Lyriker, men, imellem os, jeg er ikke god at træffe hjemme.

For Øieblikket sidder jeg og seer paa Plankeværket, og saa — ja, saa kan De nok begribe, forlader jeg strax Scenen — min Hat? — En god Morgen!

Punchextract.

1876.

Europas Lyksaligheder.

I kjølende Skygger,
I Mørke, som Roser udbrede,
Hvor Sultanen bygger
Med tusinde Koner sin Rede,
Hvor alle Slags Lazzi
Og Masser af Hadschis
Faaer ham til at glemme alvorlige Kald,
Bereder han selv sig et Fald.

Det var her forleden,
At mangel en ondskabsfuld Pascha
Forcerede Reden
Og foretog der sig en Razzia.
Skjøndt smidig som Laxen
Den Sultan i Saxen
Dog gik, eller Saxen kanske gik i ham,
Og saa blev han tam som et Lam.

Den Murad, der følger,
Vil næppe dog bringe Forandring;

De rullende Bølger
 Vil hjælpe ham snart vist paa Vandring.
 Thi Gangeren snøfter
 Trods glimrende Løfter,
 Og snart vil de hærgende Skarer fra Øst.
 Vist løfte den truende Røst.

Skjøndt Britten, vi høre,
 Vil skyde derved som en Falk, han
 Kan dog ikke føre
 Escadren derind over Balkan.
 Og der er dog Veien;
 Thi Enden paa Legen
 Det bliver dog vist, at det truende Chor,
 Det kommer fra Øst og fra Nord.

Hvad Austria siger,
 Det ved man jo rigtignok ikke;
 De mægtige Riger,
 De har deres særegne Skikke;
 Jdag er ubrødeligt
 Venskab saa sødeligt
 Svoret, imedens imorgen maaske
 Som Dødsfjender man kan dem see!

Om Bismark vi hørte
 Jo altid, hvorledes han fisker
 I Vandet, det rørte,
 Imens for de Andre han smidsker.
 Ifald han nu bare
 Vil ta'e sig ivare,

At Britten ej seiler — det var dog en Gru! —
Hans „*König*“ und „*Keiser*“ itu.

Det holder vist ikke!
Paa Bordet der ligger alt Dugen
Med Spise og Drikke,
Og Alle er lige forslugen!
Men laver man Retter
Som de Omeletter,
Gaaer Æg der istykker — det sige vi frit! —
Vi ønske nu god Appetit! —

Kan Vi blot see til paa
Det Hele, det ønske vi ville!
Men Bismark har Ild paa,
Og saa gaar der meget tilspilde.
Blot han ei behændigt
Det mener nødvendigt
Til Syltetøi bruge vort elskede Land —
Vort „Venstre“ vi takke da kan!

Philologerne i Sommerferien.

Universitetet har
Aabnet sine Porte
For en Flok af dem, som man
Kalder for de „Sorte“.

Selve Sommerferien,
Som dog ellers frister,
Har ret ei den mindste Magt
Over en Magister.

Sol og Lys og grønne Træer
Lader han i Stikken,
Naar alvorligt han kan faae
Fat paa Grammatiken.

Kvindesmil og Øine blaae
Faaer ham ei i Saxen,
Naar den brave Philolog
Sidder med Syntaxen.

Den er ham langt mere kjær
Selv end skjønnest Kvinde;
Den er Hjertet mere nær
End en Elskerinde!

Ja, en sjelden Aorist,
Som han har den Lykke
Pludseligt at træffe paa,
Kan ham helt henrykke.

Kritisk Pindehuggeri
Allerherligst morer
Stadigt hver og en af de
Lærde Professorer.

Hvad Naturens skjønnne Bog
 Kan en Forsker byde,
 Derpaa er han sjeldent klog —
 Sligt han kan ei tyde.

Derfor her ved Sommertid
 Sees „den sorte Skole“
 Ufortrødent stævne hid
 I den sorte Kjole.

Paa Latin, ja, selv paa Græsk
 Gaaer nu lystigt Talen;
 Mens Svend Grundtvigs „Tonelag“
 Lyde gjennem Salen.

Være det nu, som det vil!
 Om det ogsaa støder,
 At man bruger Som'ren til
 Slige Vennemøder

Mere Pris man sætter dog
 Paa en lærd Magister
 End paa Fjæsk af Bønderdrog,
 Alslags Seminarister!

Lad kun Slige pjatte væk
 Om „den sorte Skole“!
 Man vil lee ad deres Kvæk —
 Derpaa kan De stole!

Vi vil ikke stævne did! —
 Skjønnere i Grunden
 Lyder dog ved Sommertid
 Fuglesang i Lunden!

Efter Mødet.

Det philologiske Møde blev endt;
 Hver gammel Rector og ung Student
 Har sagt Farvel til hinanden.
 Man mødtes i Venskab og skiltes ad
 Paa samme Maade med Tak for Mad
 Paa Skodsborg derude ved Stranden.

Der er bleven talt ved Dag og ved Nat —
 Hvorvidt en egentlig Visions Skat
 I det Hele blev bragt for Dagen,
 Det kan der muligen tvistes om;
 Men eftersom man dog sammen kom,
 Saa gjør det mindre til Sagen.

Man hørte hverandres Foredrag
 Med stor Ihærdighed Dag for Dag,
 Og kjønt var det arrangeret;
 Thi næsten hver eneste Taler, som
 Med Foredrag paa Kathedret kom,
 Man takked' og complimentered'.

Men naar der blev takket og complimentert,
 Var begge Dele vel motivert —
 Som oftest da, skjøndt lidt ondt vi
 Forresten har ved ret at forstaae,
 At Pris man sætter endogsaa paa
 De „Tonelag“ fra Svend Grundtvig

Hans Majestæt var budt til Gjæst!
 Man mødte som til en Høitidsfest
 I „Spids“ og med hvide Halsbind.
 En Thomsen kom med en interessant
 Og snilrig Væv — som Bifald vandt —
 Af baade Bogstav- og Talspind

Forresten man skifted' i hver Section
 Med Ret og Skjæl mellem hver Nation;
 Som Danske taknemmeligt glad vi
 Erkjender i Tale som paa Prent,
 At Svenske og Norske har anerkjendt
 Vor hæderkronede Madvig.

Det Hele endte saa høist galant
 Med det, hvortil man engang er vant:
 Et nydeligt Middagsmaaltid.
 Og nu er det skjønnne Nu forbi —
 Men en Philolog, han lever jo i
 En længst forbigangen Oldtid!

En Ugerевue.

Vintersaisonen er fuldt i Flor!
 Theatrene byder omkap i Chor
 Paa alle Slags krydrede Retter.
 Publicums Appetit er god,
 Og derfor man kjøber med freidigt Mod
 Dramatiske Spisebilletter.

Hr. Fallesen er med Held begyndt —
 Om Huset end stundom var noget tyndt,
 Var der temmelig fuldt hos Gianelli.
 Den Sidste vil trække, som man har sagt,
 Skjøndt hans og Fischers Leiecontract
 Var nær blevet *casus belli*.

Christina Nilsson for nyligt sang,
 Og der var Glæde i Danevang
 Alt over den himmelske *Diva*.
 Tordnende Bifald i Salen klang,
 Hjerterne hopped', og Handskerne sprang
 Under *Viva! Evviva!*

Ret aldrig havde vi før det Held
 At høre et saadant sprudlende Væld
 Af sølverklingende Toner.
 Begeistret man lytter og seer og leer —
 Hun henrykker Ører, men hvad der er mer:
 Gjør Kaal paa Masser af Kroner. —

Den sidste Uge har meget bragt!
 Herremændenes Efteraarsjagt
 Begynder, og det er gru'ligt,
 Hvor „Bondevennerne“ — de er angst!
 Paa samme Tid er de selv dog paa Fangst
 For at faae noget Vildt — om muligt. —

Til Slutningen mindes vi Kong Georg,
 Som nyligt kom fra St. Petersborg,
 Men atter er reist fra de Kjære her.
 Han vidste, at Rigsdagen aabnes snart,
 Og derfor sagde han i en Fart:
 Nei, saa skulde Pokker være her!

Thi vel er i Grækenland der Splid,
 Ja, Splid og Strid til hver en Tid;
 Men Splidens og Stridens Udøvere
 Er aldrig gaaet omkring maskert
 Og har fingert uinteressert, —
 Nei, det er dog rigtige Røvere!

Ç a i r a!

Lovforslag af alle Slags
 Flittigt presenteres,
 Og af Venstre lige strax
 Prompte de parteres.

Alt — *n'importe!* — staaer for Fald!
 Ingen Naade, Kjære!
 For et „Venstre“-*tribunal*
Révolutionnaire!

Guillotinen har man reist
 Med de stærke Næver
 Og den røde Fane heist —
 Det er Blod, den kræver.
 Derfor gaaer man paa med Storm
 Hist i Kæmpevalsen —
 Selv den stakkels Toldreform
 Maatte række Halsen.

Ingen Told, slet ingen Told!
 Stakkels Toldbetjente!
 „Venstre“ dem med Magt og Vold
 Vist til Valhal sendte —
 Ja, hvis ikke Estrup stod,
 Vilde man dem koste;
 Men han stod med freidigt Mod,
 Holdt paa sine Oste!

Skoleloven — ja, det gik
 Den paa samme Maade —
 Færdig i et Øieblik!
 Der var ingen Naade!
 Her det gik som hist ifjor;
 Nu man expecterer.
 Ak! men medens Græsset groer,
 Horsemøer kreperer!

Græsset, det, som skulde groe —
Venstretabouretter? —

Næppe nok, det tør vi troe,
Sulten Mave mætter.

Men hvad ændses Sligt af en
„Venstre“-Menschenfresser?
Han gaaer over Stok og Sten
Med sin „Machen-besser“!

Kunst og Videnskab man har
Altid raskt i Munden,
Skjøndt ad begge Dele Nar
Gjør man dog igrunden.
Kunsten fordrede lidt Plads,
Fordred' den med Styrke;
„Venstre“ sagde: Nix med das!
Lev som os — i Mørke!

Videnskaben ønskede
Plads, den havde nødig';
„Venstre“ flux udpønskede,
Den var overflødig. —
Guillotinen gaaer sin Gang,
Mens de Herrer skraale
Trodsigt deres Seirssang,
Danmarks *Carmagnole*!

Gruelige Følger af Sætterskruen.

Kilden til al vor Viden truer
 Snart med at standse — gruer! gruer!
 Modet i Sætterhjerterne luer,
 Lystigt de Vinkelhagerne slap.
 Bladene svigte Sale og Stuer,
 Medens der skraales og støies omkap.

Stormen er truende! — hvorhen bær' den?
 Ja, saavidt som at vi har Færten,
 Kom der nok først noget galt i Sværten,
 Da disse „Mulcter“ bleve betalt;
 Da blev der Røre, men især den
 Mursten gjorde det Hele galt.

Alting er nu kommet i Oprør,
 Overalt der trues med Ophør,
 Stærke Dønninger, vældige Kropsøer
 Varsler os om complet Forlis.
 Ja, trods alle Ploug'er og Topsøe'r
 Ængsteligt ryster hver en Avis!

„Rigsdagstidenden“ først og fremmest —
 Ja, og det var dog allerslemmest! —
 Kue Sætterne sikkert nemmest.
 Naa! saa stod vi jo der en net!
 Det var dog det, der var allergrimmest
 At skulle mangle slig en Ret!

Hvem af de store Mænd paa Thinge
 Vilde vel Viddets Kaarde svinge,
 Naar der var Ingen, som kunde bringe
 Al hans Svada i Verden frem?
 Berg vilde tie, Krabbe ringe,
 Ringe med Døds klokken — den var slem!

Tænker man saa paa Julebordet,
 Som i Almindelighed bliver fo'ret
 Af det samlede Digterchoret,
 Saa seer det sørgeligt ud — ja føi!
 Sætterne nægte Digterne Ordet,
 Værkerne blive til Syltetøi!

Skulde de nu vore Blade myre,
 Hvem skal saa Land og Rige styre?
 Her blive gode Raad nok dyre;
 Sætteren er jo Nationens Tolk!
 Hvem skal skaffe den „sunde“ Lecture,
 Som forlanges af Nutidens Folk?

Gyselig Smalhans flux sig sætter
 Da til Høibords; Ingen os mætter
 Med de krydrede Dagbladsretter,
 Som vi stadigt har slugt saa glat.
 Hvem har os „sat“ paa *rançon*? — Et Sætter-
 Compagnie — *sapienti sat*!

1877.

Resultatet.

Alvorligt sad de vise Mænd
Paa Thinge,
Og megen Vidsoms Tale — den
Mon klinge.

Paa sjette Maaned alt den klang
Beskyttet.
Og over hele Danevang
Man lytted'.

Den Vidsoms Tale klang vel smukt
I Salen;
Men endnu saa man ingen Frugt
Af Talen.

Hvad Under, at man blev lidt gal
I Skralden
Ved dette Snakkebacchanal
I Hallen!

Veltalenhed er, som man si'er,
 En Nydelse;
 Men af for megen Tale bli'er
 Fortrydelse!

Et Halvaar snart er svundet hen —
 Man fandt i
 Det andet ei end „Om igjen!“
 Bestandig'.

Ret ingen Lov til Liv er bragt
 Af Vigtighed.
 Man vandrer fremad med abstract
 Forsigtighed!

Man er omtrent saa doctrinair
 Som muligt;
 Og Skolelærerne det klæ'er
 Dog grueligt!

Alt: Sukker, Salt og Runkelroer
 Paa Prikken
 Kom i Forbindelse med Stor-
 Politiken.

Skjøndt „Rigsdagstidenden“ er fyldt,
 De bliver i
 Almindelighed dog beskyldt
 For Driveri.

Chicaneri — ja skjæppefuld! —
 Har Skylden;
 Men snart forvist saa gaaer der Hul
 Paa Bylden!

Vort Landsting gi'er dem deres Fedt
For Sjøvet.

Og Folkethinget er vist lidt
Benauet!

I alt Fald „Morgenbladet“ har
For nylig'
Havt flere „Ledere“ med svar-
e Hyl i.

At man har spil't for høit et Spil,
Man føler.

Og før endnu der er slaaet til,
Man brøler.

Paa Forhaand er man dygtigt grov
Og siger
En hel Del Næsvished til Ploug
Og Krieger.

Men deraf klart man skue kan
Beviset
Paa, at paa Forhaand føler man
Alt Riset.

De inden Føie sikkert vil
Bekjende,
At deres Færd vil svie til
Der' Ende!

Det gaaer ei, det Chicaneri,
Som hidtil.
Vort Landsting derfor sætte vi
Vor Lid til!

Hvis ikke Alt istaa skal gaae,
 Slaa fast da,
 O Landsting! —: Her skal Skabet staae!
 — Basta!

Resultatet?

I forrige Maaned blev vi holdt
 I Aande;
 Man var som „Venstres“ Spilleboldt
 I Vaande.

Til sidst der dog en Ende blev
 Paa Pratet.
 Vi kom paa en Vis saa til Re-
 sultatet.

Det var lidt overraskende
 For Mange.
 Og „Venstre“, hjemad daskende,
 Blev bange.

Man seer det klart af deres Skræp
 I Bladene,
 Hvor hver en Fører taler kjæp-
 høit ladende.

Hvert Venstreblad, som vi har spurgte,
 Fortæller —
 Forblommet vel! — at man har gjort
 I Nælder.

Desværre er det nemlig jo
 Notorisk,
 At snart vi seer en hæsleg „Pro-
 visorisk.“

Men Resultaterne af slig
 En Lov de
 Paa Forhaand hilse med et „Di-
 Da-Daudi!“ —

Et meningsløst og flovt Bevis
 Paa Glæde! —
 Paa Loven man naturligvis
 Vil træde.

Thi rundt omkring i alle Kro-
 localerne
 Der kan man høre et Hallo
 Af Talerne.

Man seer, at hvad de fremkaldt har,
 Dem rysted' —
 Men de et „Dannevirke“ har
 „I Brystet!“

Og derfor høre atter vi
 Og atter,
 Man nægte vil at svare si-
 ne Skatter.

Nu gaaer det sikkert ikke til,
 Som Præsten,
 Han præker, eller „Degnen“ vil —
 Kun næsten!

Hvad man i sin Tid sagde flot
 Til „Holderne“
 Af Bladene: „I give blot
 Chatollerne“ —

Ved Sligt vil ingen Skade bli'e
 Forvoldet,
 Især naar der er Penge i
 Chatollet!

Men

Faaer Estrup ingen Penge, naar
 Han rykker,
 Vi frygter: „Postelinet gaaer
 Istykker!“

Politisk Oversigt.

Krigen er aabnet! Freden er brudt!
 Og nu begynder Ravagen.
 Ud er den første Kugle skudt
 Ved Batum ovre i Asien.

Gravet er alt den første Grav,
 Førend de Fleste troede.
 Skuddet, der drøuede, Gjenlyd gav
 Over den hele Klode.

Overalt man vaagnede op;
 Man aner, at Noget det gjælder.
 Man ryster Søvnens af Sjæl og Krop,
 Og sine Soldater man tæller.

Moltke, der seer saa skarpt og saa langt,
 Som alt med Omhu beregner,
 Har i den Anledning forlangt
 Hundred'ogfem Capitainer.

Englands Flaade vugger paa Søen
 I Dands paa de vildene Vover,
 Beredt til at vække med hule Drøn
 Enhver Letsindig, der sover.

England ved nok, hvor det vil hen,
 Parat som før til en Razzia,
 Har det gjort sig til gode Venner igjen
 Med den „slettede“ Hobert Pascha.

Britternes mercantile Talent,
 Det har man jo kjendt saa længe —
 Naar Kunderne slaa's, ja, som bekjendt,
 Saa faaer jo Kræmmeren Penge.

Frankrig staaer med en hel Armée
 Ved Grændsen ovre mod Øster.
 Keiser Wilhelm, det kan man see,
 Med Inspicering sig trøster.

Østerrig-Ungarn skjæver med Grund
 Til alt dette vilde Væsen.
 Det synes, som om man frygter kun
 For at blive taget ved Næsen.

Hvad Italien tænker paa,
 Ja, hvad det i Grunden har i
 Sinde er ikke saa let at forstaae —
 Han smiler saa lunt, Melegari!

Det er i det Hele af Vigtighed
 At see sig til alle Sider
 Og bruge en Smule Forsigtighed
 I disse urolige Tider.

Tale er Sølv, men Taushed er Guld,
 Og Vrøvl Fortrydelse føder!
 Herhjemme ta'er vi dog Munden fuld
 Paa vore politiske Møder.

Her lever vi kun i Kjævl og Pjank —
 Ei underligt, om det endtes
 Til Slutningen med, at Skuden sank,
 Imens Matroserne skjændtes!

A Roma.

Forleden var der Fest i
 Det gamle ærværdige Rom,
 Og derfor gjør vi vel bedst i
 At tale en Smule derom.
 Men da der nu længe har hersket
 Tvedragt og Splid hos Enhver,
 Saa bliver det næsten fortærsket
 At sige: det Samme var der!

Til Qvirinalet styred'
 Det ene Parti sine Fjed,
 Og med Kanoner man fyred'
 I en Guddommelighed.

Det frie Italien feired'
 Sin Uafhængighedsfest,
 Og Slottet var derfor beleiret
 Af mangel en „høibaaren Gjæst“.

Og Kongen talte med Varme
 Om al den opofrende Færd,
 Om alle de tusinde Arme,
 Der havde støttet hans Sværd.
 Ja lige fra *Lago di Como*
 Og ned til Napolis Kyst
Il ré galantuomo
 Man krystede til sit Bryst.

Og derfor hans Hjerte mon banke
 Ved Mindet om, hvad der var stridt
 For denne hans kjæreste Tanke:
 At gjøre Italien frit,
 At frie det for Svig og for Rænker
 Og skaffe Enhver hans Ret,
 At løse Mændenes Lænker
 Og — Kvindernes Corset! —

Paa samme Tid Vaticanet
 Var fyldt af „den fine Portion.“
 Did havde de Troende manet
 Til Pavens Gratulation.
 Og mylrende Pilgrimsskarer
 Alt til Sanct Peter-sen gaae.
 Ja, mangel en Romafarer
 Fra det yderste Thule man saa.

Det Hele saa herligt tegned',
 Og Veiret helt ypperligt var —
 Med Messehagel det regned'
 Og strømmed' af Vievandskar.
 Og Crucifixerne glimted'
 Alt i den straalende Luft,
 Og gyldne Monstranser skimted'
 Man gennem Røgelseduft.

Og Paven kom med Snak op
 Ad Vægge og Stolper ned,
 At han velsigned' som Jacob
 Den samlede Menighed.
 Han ønsked', den romerske Kirke
 Formered' sig Dag for Dag —
 Kong Victor mon stadigt virke
 For denne retfærdige Sag!

Det er jo Noget, som ligger
 Paa Hjertet ham Dag og Nat;
 En Skare af smaa Katholiker
 Han har alt i Verden sat.
 Og derfor Paven forsoner
 Sig sikkert med Kongen engang;
 Serapher og Cherubim toner
 Forvist da en Seirssang

Le docteur pompier

eller

Brandsvenden imod sin Villie.

Naar Landet er lille, Beboerne faa,
 Saa bør man sig rette derefter.
 Den Enkelte, bør man kunne forstaae,
 Skal virke med dobbelte Kræfter.

Man kan ikke lægge Hænder i Skjød,
 Endskjøndt der er Mange, der gjør'et,
 Og lade den Ene sørge for Brød
 Og saa den Anden for Smørret.

Jo Færre man er, des mindre maa
 Der af den Enkelte sløses.
 Man har havt tusind Exempler paa,
 At derved kun Opgaven løses.

Og Ingen maa gjemme sig i sit Hul
 Og sige: kun her vil jeg være!
 Thi Resultatet bliver et Nul —
 Det er en ældgammel Lære!

Om Tingen falder En helt bekvem,
 Derfor kan der ikke sørges;
 Men om den tjener det Hele til Held,
 Se, derom kan der kun spørges!

Men Sligt bliver vanskeligt adoptert
 Alt af vore kjære Landsmænd!
 En Læge har følt sig indignert,
 Fordi han er kaldet til Brandsvend.

Først havde han faaet en Lettelse
 I Værnepligten, som plaged';
 Dog har over Forurettelse
 Han til Ministeriet klaget.

Han havde været beklædt med Rang
 Og siddet til Hest blandt Dragoner;
 Nu skulde han være Brandsvend, sang
 Han udi klagende Toner.

Fat Mod, fat Mod, Du lille Skjælm,
 Og vær nu ikke saa kilden!
 Du var jo dog før mellem Folk med Hjelm
 Som ogsaa har været i Ilden!

Ministeren satte ham paa hans Plads,
 Han dalede ned fra Høiden.
 Men saadan rigtig vel til Pas
 Det er han nok ikke — ved Sprøiten!

Et lille Land, har ofte vi seet,
 Kan give det store en Lære;
 Men desto mere offerberedt
 Maa da den Enkelte være!

Og saa maa Ingen krybe i Skjul,
 Thi da gaaer det Hele fløiten!
 Enhver betragte sig som et Hjul,
 Om saa det kun er — ved Sprøiten!

Man fatter nu vel hans slette Humeur —
 Men hvi vilde Du lade Dig lumpe?
 Du har jo betjent en Sprøite før
 Og staaet ved Klysopumpe!

Mod October.

O ve! det lakker stærkt ad Efteraaret!
 Den glade Sommertid er alt forbi.
 For Landet har den ingen Frugter baaret,
 Vi trues af det vante Kjævleri.
 Det Haab, som os et Øieblik bedaared',
 At vi for Splid og Tvedragt nu var fri',
 Beskæmmes i October vel af „Blomsten
 Af vor Intelligens“ ved Sammenkomsten.

Thi endt er Høsten. Bønderne nu trække
 Ad Hovedstaden til for gunstig Vind.
 Den hele Sommer Ufredssæden lægge
 De brave Førere i Sjæl og Sind;
 Og denne Sæd er spiret for de Frække.
 Dog maae de sikkert stikke Piben ind,
 Hvis al vor Frihed ei skal gaae rabundus
 I Kraft af et: *Sic transit gloria mundus!*

Dog vil vi Alle haabe paa det Bedste,
 Skjøndt Skyer sanke sig i Øst og Vest,
 Man ved ei ret, hvad Dagen gi'er den næste;
 Thi lad os holde sammen — det er bedst!
 Vi kunde let tilhobe faae vor Rest,
 Ifald vi stadigt selv vor Luft forpeste.
 I dette Øieblik, da Kampen raser,
 Da bør man være fri for hule Phraser!

Og dernæst bør en Gang vi blive fri'
 For, hvad der dog i Længden Intet fremmer:
 Et ørkesløst og smaaligt Skjænderi,
 Som en Politiker dog kun beskæmmer;
 Og som desuden saare daarligt stemmer
 Med Tidens Alvor, som vi lever i.
 De mindes vel, de smaa Ærgjerrigheder,
 Man kommer til at ligge, som man reder!

Et lille Land forsvinder let i Vrimlen,
 Især ifald det fattes Sammenhold!
 Planeten Mars staaer blodigtrød paa Himlen
 Og varsler baade Død og Blod og Vold.
 Man seer imod den — ikke uden Svimlen,
 Saturn er med i Følge, klar og kold,
 Saturn, den gyselige, der utrættelig
 Fortærer sine egne Børn umættelig.

Men jeg vil ikke være Astrolog!
 Dog fristes man dertil i disse Tider;
 Især da nu mod Samlingen det lider,
 Man føler sig saa sælsomt under Aag.

Man Tvistens Æble seer fra begge Sider:
 Hvem er det, som er gal, og hvem er klog?
 Hvem er den Ærlige, der rent ublandet
 Kun seer paa Landet og paa intet Andet?

Om begge Parter vi det Bedste troe,
 Og ikke blot vi troe, men vi vil haabe;
 Og hver Fadaise vil i Gravens Ro
 Vi dække til med Kjærlighedens Kaabe.
 Vi stole paa, at trods hver indbildsk Taabe
 Vil atter Fred og Samdrægt fæstet Bo.
 Husk: hist i Thinget Danmarks Hjerte banker!
 Vel er der Tang, men der er ogsaa Tanker!

Sot og Syge.

Lutter Virvar, hvorhen man end stirrer
 Baade i Syd, i Øst og i Vest,
 Her er det et posthumt Manifest,
 Hist os Krigsbuletiner forvirrer.
 Her er det Thiers fra de Dødes Have,
 Som bringer Ild til en ulmende Brand,
 Hist er det Tyrken, der slaaer for sit Land,
 Og han slaaer, som om han var aflave.

Russerne hist i St. Petersborg taler
 Truende om deres Krigeres Færd,
 Grædende over den blødende Hær,
 Smædende over en Flok Generaler.

Fjendernes Snille hæves til Skyer;
 Næsten hver eneste Tyrkebedrift
 Glimrende staaer i flammende Skrift
 Alt fra de brændende Byer!

Ja! Europa er sygt i det Hele,
 Frankrig har længe staaet for Tour;
 Der er det den radicale Cur,
 Som har forstyrret de enkelte Dele.
 Serbien, som man troede cureret,
 Har af sin Sygdom nok endnu en Rest!
 Ungarn lider grusomt af „Pésth“ —
 Der har været totalt enflammeret!

Hist i Berlin vil man holde Balance,
 Skjævende baade mod Øst og mod Vest.
 Der har de gjort en forfærdelig Blæst
 Af hin Salzburger Fedsconference.
 Der skulde standses det truende Onde;
 Begge Doctorer, de dygtige to,
 Skaffed' vist gjerne den ønskede Ro —
 Ak! ja, naar bare de kunde!

Men det er ikke blot Krigen, der truer,
 Vel er den meget, men der er dog mer.
 Hele den romerske Kirke man seer,
 For et truende Dødsfald den gruer.
 Snart vil det vist høre op med at banke,
 Hjertet, det store, i Curiets Spil.
 Alle see til, ja, thi Alle de v.
 Helst have Haand med i Hanka.

Er vi her hjemme end ikke saa rystet,
 Lide vi dog af en sørgelig Sot;
 Trykket af Majoritetens Despot
 Føle vi Vand midt i Brystet.
 Aar for Aar paa den Syge der lappes
 Med en almindelig Savlemixtur.
 Nu skal der prøves en stærkere Cur,
 Nu, ja, nu skal der tappes.

Statens Legeme — det er notorisk! —
 Har *Troisquart*'en berørt alt iaar.
 Men det vil læges, det drivende Saar,
 Thi det var kun provisorisk!
 Svagere blev vi ved Curen, vi fristed'.
 Mindes vi Smerterne dog, vi har havt,
 Da vil vi atter voxte i Kraft,
 Vinde den Styrke, vi misted!

Vintersaison.

Saisonen er forbi for denne Gang.
 Alt Klampenborgerne, de fine Gjæster,
 For hvem Carl Erichsen sin Bue svang
 I Spidsen for et meget fuldt Orchester,
 For hvem *Madame* Trebelli lifligt sang,
 Har renonceret nu paa flere Fester.
 I mer og mindre flotte Equipager
 Har de forladt H. Ginderups Cottager.

Og lukt og slukt alt. Tivoli man seer.
 Hvad er der, som for Tabet os erstatter?
 „Ligkisten“ ganske sikkert til os leer,
 Men vækker dog kun en ironisk Latter.
 Den Trøst er kun, at ingen Moder mer
 Iaar skal see, en ubesindig Datter
 I „Labyrinthens“ Irgang sig forvilder,
 For det er ganske vist af „det, der driller.“

Men tungest af det Hele er dog, at
 Den mageløse Renz vil os forlade.
 De smaa „*pctits crévés*“ paa Østergade
 Vil lægge Flor om deres Silkehat.
 Og Byens Slagtersvende har nok sat
 I smuk Musik en melancholsk Ballade,
 Da Renz nu slipper Chambrière og Tøilerne
 Og reiser anderswo med alle Gjøglerne.

Dog! glade Kjøbenhavner, fat kun Mod!
 Sorg og Bekymring skal Du ikke nære,
 Fordi at disse Glæder Dig forlod,
 Thi der er ikke Spor af Ynk paafærde.
 Theatrene, der altid rede stod,
 Vil som sædvanligt nu paa Pinde være,
 Og Ullmann har man ogsaa faaet fat i,
 Ham, som Du kjender fra Carlotta Patti.

I den Henseende Du Dig dobbelt glæde!
 Thi hvor der før var tre, er der nu fem.
 Forresten kan man baade lee og græde,
 Fornemmeligt dog over et af dem.

Det er det mageløse Kunstens Hjem,
 Der ligger hist i Christenbernikowstræde,
 Hvor Kunstnerinder synge paa Estraden
 Omkap med Sildekjæringer paa Gaden!

Saa har Du Folkethinget, som forsamles
 I disse Dage til en varm Debat;
 Der vil saavel de Unges som de Gamles
 Oracelrøster være Dig en Skat;
 Thi selv om undertiden Du vel vamles
 Ved Nogles Dybsind og ved Andres Pjat,
 Vil hos vort folkelige „Venstre“ nok man
 Erstatning faae for Circus Renz og Brockmann.

Man bør ei derfor være saa forknyt,
 Thi om vi end maae savne Renz'es Heste,
 Der viser sig dog altid noget Nyt,
 Omend det Ny' just ikke er det Bedste.
 Et ikke altfor fordringsfuldt Gemyt
 Sit gode Lune altid kan befæste
 Ved Høgsbroes Taushed og ved Boisens Svada,
 Ved Jøncke-Bergs forenede Armada.

Mange Kokke fordærve Maden.

Til Trods for stadig Manelse
 Mån han har ret ingen Anelse
 Om Velfærdscomitéens Underværker.

Vel er der dem, der vide vil,
 At de mod Loven stride vil
 Forinden Føie som en Flok Bersærker.

Til Trods for stadig Hærdelse
 Man med en vis Forfærdelse
 Til Danmarks Jacobinere dog skotter.
 Man seer dem ikke uden Skræk,
 Hvorlunde frækt de tømre væk
 Alt paa vor Friheds syndige Skafotter.

Og dernæst Øiet fæster man
 Paa den udvalgte Mestermænd,
 Holstein hin Ledre, som det Hverv har tagen,
 Til et forresten tvivlsomt Held
 For Staten at slaae rent ihjel
 Hin Lov, man selv har skabt — ja det er Sagen!

Mens Sligt man attenderer paa
 Man stadigt speculerer paa,
 Hvad Resultatet skal til Slutning blive.
 Af Blades magre „Ledere“
 Man bliver ikke federe;
 Ret Ingen rigtig ved, hvad han skal skrive.

Der er den rene Hungersnød,
 Ja, Mangel paa det tørre Brød
 Paa alle Redactionernes Kontorer.
 I Øiet, ak! en slemme Torn,
 At man maa søge om et Korn
 I — „Venstres“ Presse, hvormed man saa fo'rer.

Omtrent hver liden „Tidende“
 Er meget mere vidende
 End selve „Telegrafens“ vise Guder.
 Den kigger med et freidigt Sind
 I „Velfærdscomitéen“ ind
 Og ind bag „Krageredens“ dunkle Ruder.

Den Dit og Dat forjætter os,
 Og hungrige vi mætter os
 Af Smulerne, naar hin nu tager Ordet.
 Til „Veile Amtets Folkeblad“
 Vi tidt maae sige Tak for Mad,
 Endskjøndt vi rigt'nok sultne gaae fra Bordet.

Ja, hele dette Sulefad
 Og denne megen salte Mad,
 Som „Venstre“ sætter frem, den gjør En gnaven.
 Den er just ei fornøielig
 Og meget ufordøielig
 Og ligger altfor grusom tungt i Maven.

For Lidt, for Meget øder Alt!
 O „Venstre“, spar dog paa dit Salt!
 Du skulde grumme nødigt friste Lykken!
 Thi nægter man Bevillingen,
 Man kommer fra Bestillingen
 Og bliver sat fra Kjedel og fra Kjøkken.

Med Din forslugne Appetit
 Du driver det tilsidst saa vidt —
 Det er en Sandhed, som man ikke skjuler!

—: Hver Dannemand i eget Hus
 Bli'er tvunget til som Lazarus
 At leve kun af Herremændens Smuler!

Sandhed og Sundhed og Sundhedscollegiet.

Hvem er det, som raader for Borgernes Vel
 Med Øine skarpe og kritiske,
 Som sørge skal for det Heles Held? —
 Vi mener ei det politiske —
 Det er *sanitatis collegium*
Et danicum et regium.

Ja, Sundhedscollegiet har det Hverv
 At sørge for Sligt alene.
 Men det er forresten en ringe Skjærv,
 Der ydes i saa Henseende.
 Et tvivlsomt Gavn har det stiftet,
 Thi man bliver dagligt forgiftet.

Til Trods for den Sundhed, som er garanteret
 Af Sundhedscollegiet sødelig'.
 Hver Dag man seer, at en Flok er crepert,
 Og Ingen endnu blev udødelig
 I Kraft af de gamle Recepter
 Fra Fa'er Æsculaps Adepter.

Thi Apothekerne sidder i Ro
 For Collegiets vise Fædre
 Og sælger al Slags Arcana paa Tro
 Og Love, der bør være bedre.
 Helt sorgløst Livet de frister
 Som rene „Materialister“.

Den værste Gift man tilkjøbs kan faae
 Hos Urte- og andre Kræmmere.
 Vi ved, at Døden er haard at gaae paa,
 Men man kunde dog have det nemmere —
 Hvi skal man sig Helsot skaffe
 Gjennem Vin eller „Mokka“-Kaffè?

Naar Kaffen er lavet af Byg eller Malt,
 Og Sukkeret smager af Sandet,
 Naar Vinen virker som engelsk Salt,
 Saa er Nydelsen temmelig blandet,
 Og saa er det comisk at tale
 Om det Sundhedscollegiale.

I Længden man holder sig ikke karsk,
 Naar Halsen med Sligt man vil fugte,
 Naar Brødet er bagt i Smør, som er harsk
 Eller lavet af Ben, som er brugte,
 Eller naar man foragter en Slagter
 For de Liebigske Kjødextracter.

Naar Øllet skylder til Kvassiakark
 En Del af sin stramme Tilblivelse,
 Naar Fløden fra Snydernes Pagtens Ark

Er lavet af Mel eller Stivelse,
 Saa burde Collegiet lave
 Sig deraf en Samfundsopgave!“

Og tænk saa paa al denne Pølsemad,
 Man byder os uafadelig’;
 Der kunde man gjerne spørge ad,
 Om den er ganske tilladelig.
 Den Pølsemad burde man kjende
 Og Pølserne have en Ende!

Ja, der er nok i Stad og paa Land
 For den, der ei sammenblande
 Som analyserende Videnskabsmand
 Det Falske vil med det Sande.
 Der har vi et Samfundsonde,
 Thi det Sande er ene det Sunde!

Politik og varm Aftensmad.

Forsonligheden breder sine Vinger
 Samdrægtigt over begge Leire,
 Thi det er Fredens Fest, vi feire,
 Og bløde Mollaccorder trindtom klinger.

Tak! Tak!

Tak for al den endte Pølsesnak!

Et Lustrum har vi vandret i et Øde;
 Det Ørkesløse er forsvundet.

Nu har et Maal tilsidst vi fundet —
 Mon det var J. A. Hansens Aand, der døde?

Ak! Ak!

Berg er levende — jo, mange Tak!

Den vilde være sikkerligt en Taabe,
 Som troer paa Fred og ingen Fare.

Nei, der er Kamp, men man tør svare,
 At nu et Resultat vi kunne haabe.

Skak-, Skak-

Mat man er kun af den megen Snak.

Thi Kampen bør ret heller aldrig hvile!

Nei, Hvile — det er Død, vi vide.

Og Tankens Stridsmænd, de bør stride!

Den træffer Centrum kun, som bruger Pile!

Vid! Vid!

Sandhed vinder Seir kun gennem Strid!

Se, derfor er det løierligt at høre,

At Ploug forfægter Fest og Gammen.

Nu vil han, de skal „spises sammen;“

Man skal for Rigsdagsmænd lidt Gilder gjøre.

Der! der!

Punchen døde skal de skarpe Sværd.

Ved Hjælp af Dyreryg og Krandsekage

Oppositionen skal ved Billes

Gemytligheder jevnt formildes

Og blive snart til en forsvunden Sage.

Held! Held!

Hvis man helt kan drikke den ihjel.

Paa denne Vis man sikre vil sin Seir —

Me Hercule! der bli'er politiseret.

Ideen flux er approberet

Af „Telegrafens“ den frugale Meyer.

Club! Club!

Raaber han, man stifte i en Snup!

Og hver en Rigsdagsmand skal give Møde —

Fred over alle Jordens Dele!

„Høire“ og „Venstre“ kreutzfidele! —

Den brune Christen og den blonde Jøde!

Jo! jo!

Det kan blive deiligt, kan De troe!

Nei, alle slige Kunstgreb ei vi taaler;

Thi Statens Velfærd bør vel ikke

Behandles let ved Mad og Drikke

I Gildelag ved Klinken Skaaler.

Pas! Pas!

Apage! apage te, Satanas!

Jule-Tanker.

Mod Aarets Slutning gaaer det i Galop; —
 I næste Uge har vi Julefesten.
 Vi vil nu Aarets Regnskab gjøre op
 Og klare alle Posterne med Næsten.
 Med større Fryd mod Juletræets Top
 Man smilende kan titte op forresten,
 Naar man har udstedt Generalqvittering
 I Haab om egne Synders Absolvering:

„Tag, Synder, altsaa frem Dit Regnebræt!“ —
 Hvor skal man ende, hvor skal man begynde?
 At sige det er ikke just saa let,
 Thi alle mer vi eller mindre synde.
 Af Politikens store Bærmestønde
 Vi fik iaar en usædvanlig Ret.
 En provisorisk Lov man os bereder
 I Kraft af Syndernes Mangfoldigheder!

Det gav et Skaar i Frihedsglorien
 Om Danevangs jomfruelige Pande.
 Saa nødigt, som vi ville, maae vi sande,
 At — skjøndt hin Lov gik i sin Mo'er igjen —
 Den har havt Lovskraft i de danske Lande
 Og derfor Livskraft i Historien! —
 Kan Mindet om den gennem Frygt beskytte,
 Nuvel da! den har ogsaa gjort sin Nytte! —

Saa var der begge disse Rigsretssager,
 Hvor „Venstre“ løb mod Hall og Krieger Storm;
 Hr. Hørup saaes i Galauniform
 For Høiesteret som ubønhørlig Klager.
 Man havde ventet sig en hel enorm
 Effect af disse Num're — hva'behager? —
 Hvad var vel Resultatet af Affairerne? —
 Han tabte Sagerne, men vandt Salairerne!

Iøvrigt har det offentlige Liv
In toto været temmelig fortrædelig'.
 De fleste Blade har en uhelbredelig,
 Stakaandet Lyst til Skænderi og Kiv.
 For Læserne er denne Tidsfordriv
 I Længden dog en nogenlunde kjedelig
 Og tviivlsom Næring, tydende paa Tæring,
 En næsten aandelig Falliterklæring!

Det hele Aar har været saare trist,
 Endskjøndt paa Gjøgleri man ikke sparer.
 Theatrer har man nu i hele Skarer,
 Er end paa Skuespillere der Brist.
 Saa har vi alslags lystige Bazarer —
 Man bliver halvveis Muselman tilsidst.
 Imedens Mængden gjør Bazarvisitter,
 I Længden Kræmmerne — de gjør Fallitter!

Det var just ikke lyst, hvad her vi saae!
 Derfor vi vil i Ønsket os forene,
 At Aaret, som vi nu imøde gaae,
 Med bedre Vilkaar vil os vel forlene.

Et enkelt Lyspunkt fik vi Øie paa
 I „Blaagaardsveiens“ lyse Flisestene —
 Den Vei, for hvilken hver Beboer skjælvede,
 Tilsidst blev brolagt dog — trods den til Helvede!

I Juleugen.

Snart smiler os det nye Aar imøde.
 Hvem ved, hvad det vil gjemme i sit Skjød?
 Vor skjønnne Friheds gyldne Morgenrøde
 Har tabt Forgyldningen i Aarets Nød.
 Skal atter vi den see i gylden Glød,
 Hvad eller skal tilsidst den lægges øde?
That is the question! — bør vi blive var paa,
 Og det vil Aaret give os et Svar paa.

For Øieblikket er der Vaabenhvile, —
 Det er jo nu den glade Juletid.
 I Koggeret er gjemt de hvasse Pile,
 Man har forsaget al Slags Splid og Strid.
 Mod Hjemmet Thingets bolde Stridsmænd ile,
 Derhjemme drive de kun Fredens Id.
 De djærve Kæmper, deres Knive hvæssende,
 Kun øve deres Mandemod paa Gæssene.

Den Fred, som os i Øieblikket glæder
 Saavel i Hjemmet her som udenlands,
 Den er desværre vist kun stakket Dands,
 Da Ilden ulmer altfor mange Steder.

Prinds Valdemar, ja næppe selv Prinds Hans,
 Hvem et „*on dit*“ har tilbudt Kronens Hæder
 Hist i Bulgarien af dets Betvingere,
 Vil næppe blive Oliebladets Bringere.

I England Parlementet sammenkaldes;
 Det gjælder nok en morderlig Debat?
 Det synes næsten nu, som det er Alles
 Bestemmelse at tage rigtigt fat.
 Paa samme Sæt i Aarevis der lalles,
 De store Ord bli'er stadigt kun til Pjat.
 Man springer op, og man vil flux til Malta --
 Man mindes om: *hic Rhodus et hic salta!*

I Frankrig seer det ogsaa broget ud,
 Der har de spillet op, de Radicale,
 Og de har leget med Forfatningsbrud
 I Aarets Løb, omtrent som de var gale.
 Vildt har de kæmpet gennem Storm og Slud
 Og nu til Slutning Ho'edet gjort til Hale —
 Kun Præsident af Navn Mac Mahon nævner sig;
 Men Sligt i Længden ganske sikkert hævner sig.

I Østerrig de sidde lunt paa Lur,
 Og Preussen gjør naturligvis det Samme,
 I Ungarn er man lutter Fyr og Flamme,
 Mens Grækenland hist fra sit Fangebur
 Har længe gjort den inderligste Cour
 I Løndom til Thessaliens Broderstamme.
 Saa godt som i slet ingen Himmelegn
 Man seer det allermindste Fredens Tegn.

Trods Alt her i Europa, hist i Asien,
 Trods Forurettelser af Guden Mars,
 Trods Tab og Mandefald og trods Ravagen
 Saavel ved Plevna her som hist ved Kars
 Har Tyrkerne dog ikke tabt Couragen;
 De sige: *vita brevis, longa est ars!* —
 Men Kunsten at forsvare sig ret længe,
 Den turde vist til et Bevis dog trænge?

Hvorhen vi føres er ei ganske tydeligt,
 Men Aarets Saga bli'er ei Fredens Bog;
 Kanonerne — de tale stadigt lydeligt
 I deres lidet fredelige Sprog.
 Og Sligt er ingenlunde rigtig frydeligt!
 Dog vifter endnu gamle Dannebrog —
 Og gid den vifte længe! — stolt fra Masten! —
 Blot ei vi har for meget Vand i Lasten!

1878.

Et preussisk Bidrag
til Oplysningens Fremme.

Der er en Sag, som er bleven docert
Ved Spreens grumsede Vande,
Som er indexercert og indmaneuvrert
I hver en Germaners Pande;
Om den tydske Cultur den sig dreier;
Den fører fremad til Seir.

Man er enten Tydsker eller Barbar —
Non tertium scilicet datur!
Det er en Sag, som er ganske klar
I Kraft af et tydsk »*Approbatur*«.
Lyset der de kun dyrke,
Vi Andre lever i Mørke.

Der findes det lutrende Lys, de troer,
Skal Vankundigheds Mørke sprede;
Culturen staaer i det skønneste Flor
Paa den sandede Brandenburghede.
Med stolt Fortrøstning man holder
Paa sine Kartoffelknolder.

Man har et verdenshistorisk Hverv,
 Som Ingen saa let skal bestride.
 Naar hver en Tydsker bringer sin Skjærv,
 Vil Thurser i Græsset bide;
 Og der bliver Glæde paa Jorden
 I Syden som oppe i Norden.

De kaste Blikket saa vide omkring
 Paa egne Kyster og Andres,
 Om ikke der er en eneste Ting,
 Der muligen kunde forandres —
 Nu er de begyndt paa at lodde
 Lidt Sønden for Gjedsærode.

Der har de nemlig fundet en Grund —
 Ja, Grunde savne de næppe! —
 Til at sætte Lys i det smalle Sund,
 Men ikke under en Skjæppe;
 Nej, næsten lige paa Livet
 Af os, i Toppen af Skibet!

Fra den danske Kyst skulde danske Børn
 Fra Morgen til Aften silde
 Kunne glæde sig ved den flakte Ørn
 Saavel i Storm som i Stille.
 Det er en hyggelig Tanke,
 Som kan faae Ens Blod til at banke!

Der skulde den spille fra Mastens Top
 Og ind imod Kysten smælde,
 Og Børnene skulde voxe op
 Og høre den lydt fortælle

Om al dens syndige Færden
I denne yndige Verden.

Men end har Preussen dog ei faaet Brev
Paa at fremme Op'lysningssagen,
Hvad enten det gjælder om Gjedserev,
I Kjøbenhavn eller Skagen!
Thi lader os lægge for Dagen,
At selv vi kan klare Sagen.

Den danske Sømand fra Arilds Tid
Bestandigt i danske Vande
Har vidst, at han trygt kunde slaae sin Lid
Til Hjælp fra de hjemlige Strande.
Der ledte ham Himlens Stjerner
I Pagt med Korsets Lanterner.

Der trængte han aldrig til tyske Blus
Og sligt oplysende Væsen,
Og Ild fra en preussisk Fidibus —
Den brænder ham kun i Næsen. —
Og derfor en dyb Reverence
For den tilbudte Assistance!

Tidens Tryk.

De tunge Tider trykke vidt
Og bredt omkring paa Alt og Alle.
Der er almindelig Visit
Af, hvad man passende kan kalde
Et usædvanligt Mareridt.

Om saa man gaaer fra Dør til Dør
 Og skuer rundt til alle Sider,
 Saa seer man Folk i trist Couleur,
 Og Klager over slette Tider,
 De høres nu som sjældent før.

I Sæk og Aske — uden Ild —
 Man stadigt melancholiserer.
 Hvis En og Anden tyer til
 Theatret, der man ham serverer
 En melancholsk „Kong Liuvigild“.

Casino sendte nyligt Bud:
 Aladdin favner sin Gulnare
 I Silkestof og Fløilsskrud
 Og i en Snes Tableauer bare,
 Som skal see ganske deiligt ud.

Der er den festligste Commers
 Med den forunderlige Lampe.
 Noureddin kom dem lidt paatvers;
 Han strider nogle svære Kampe
 Med Digterens de skønne Vers.

Paa Nørregade alt ifjor
 Man har den gamle Remse rispet.
 Man „vender Bunken“, som er stor,
 Og gamle Jokum, unge Lisbet,
 De synge lysteligt i Chor.

Og mångt et andet Musers Bo,
 Til Statens Held og Kunstens Fremme,
 Kan ikke lade Folk i Ro,
 Men lokker med sin falske Stemme
 Fra Østergade og Vesterbro.

Der henter man en stakket Trøst
 For Livets mangehaande Sorger;
 Der lettes det beklemte Bryst
 For mangan gammel Skatteborger:
 Hans Vinterfryd, hans Sommerlyst!

Ja, Glæden er en svunden Ven!
 Skjøndt de, som ikke har forlist en
 Slags Haab om dog at sees igjen,
 „Gemytligt“ søger den i „Kisten“ —
 Letsindige Hr. Sørensen!

Sparsommeligheden leve!

„Man skal spare! man skal spare!
 Forat det kan længe vare!“ —
 Det er Ord fra gammel Tid.
 Sparsomheden var dog ilde,
 Thi den gav en grumme lille,
 Flov Gevinst for Flid og Slid.

Kornet sanked' man i Lade,
 Og saa var man himmelglade,
 Naar man fik sin Pose fuld.
 Dybt i uldne Strømpesokker
 Aar for Aar man sammenbrokker
 Alt det vundne Sølv og Guld.

En af svunden Tids Skandaler
 Var, at vundne Capitaler
 Henlaae som det døde Ler.
 Sokker havde de at staae paa,
 Aldrig fik de Ben at gaae paa,
 Saa de kunde hente fler.

Sølvet laa i Kisteskuffen,
 Aldrig var en Mand ved Muffen;
 Dødt var alt hans Tidsfordriv!
 Flux en Mængde Sparekasser
 Fik de døde Pengemasser
 Dog omsider vakt til Liv.

Snart man hele Landet over
 Sparekassetanken lover;
 Selv Alberti sang dens Pris!
 Næsten hele Bondemassen
 Fik alvorligt nu paa Kassen,
 Ja tilsidst i Tusindvis.

Og i Kraft af Bondens Skatte
 Tog de til som Paddehatte.
 Overalt de voxte frem.

Banker rynkede paa Næsen
 Ad det hele Sparevæsen,
 Og man sagde: den var slem! —

Naa! det laa nu klart for Dagen,
 At man maatte ordne Sagen
 Paa en splinterny Maner.
 Mange Varselsrøster lode,
 Og et Sparekassemøde
 Nyligt man i Aarhus seer.

Dengang-Mødet man bebuded',
 Universitetet tuded'
 Udi Gjallarhornet flux.
 Heimdal-Scharling tog med Vælde
 Fat for Verden at fortælle,
 At det Hele, det var Jux!

Saa tog „Morgenbladet“, Ordet,
 Og det trumfede i Bordet
 Rigtigt, som det kunde bedst.
 Saa gik Scharling bag ad Dandsen,
 Thi man indbød Falbe-Hansen,
 Og man hædred' ham som Gjæst.

Og man havde indbudt Levy,
 Directeuren, og man blev i
 Meget enige med ham.
 Scharling tænkte: den var værre!
 Og han sagde: sikken Herre!
 Levy! det er sg'u' en Skam!

Scharling blev en Del betuttet;
 Thi der er en Del besluttet
 Imod „hanses Kogebog“.
 Men at Sligt skal Sagen klare,
 Derfor er der ingen Fare;
 Man er vistnok lige klog

„Man skal spare! Man skal spare!“
 Er den gamle Lirumlare;
 Men hvordan, det vides ei! —
 Ved De, om det rettest passer
 I de gamle Sparekasser,
 Ved De saamæn mer end jeg!

Hafniensia.

Hvor Axel Hvide i fordums Tid
 Drog ud med sin seirrige Snekke
 Til svar Bedrift og til blodig Strid,
 Der laa en uselig Flække.

Den var kun lille, men den gjorde Gavn-
 For de Frihed søgende Helte;
 Thi den var ikke blot „Havn“ af Navn,
 Nei, den havnede godt, naar det gjældte!

Hvad dengang stod er sunket i Grus!
 Som Alt — saa maatte det vige!
 Men hint hensmulrende Axelhus
 Blev til Axelstad for et Rige.

Og den har taget saa mangen en Tørn
 Saa mandeligt, som den vel kunde,
 Og været et Værn for Landets Børn
 I Tider gode og onde.

Thi Fjenderne samled' sig mangen Gang
 Om Svanen her i dens Rede;
 Men skjøndt de stækked' dens Vingefang,
 Den voxed', mens Aarene skrede.

Og flagrer den ikke med samme Flugt
 Som i de henfarne Tider,
 Der er dog endnu noget stolt og smukt,
 Naar Svanen paa Bølgen glider!

Mod Øresund og mod Kalvebodstrand
 Den skjælmskt og listeligt titter.
 Men nu har man pludseligt seet, at den kan
 Ikke tage mod flere Visitter.

De komme hid fra Øst og fra Vest
 I stadigt voxende Masser,
 Og skjøndt man gjerne vil ha'e dem til Gjæst —
 Hvor skal man vel skaffe dem Pladser?

Det Spørgsmaal lyder hvert Øieblik
 Fra Morgen til Aften silde:
 Hvor faae vi Plads til den store Trafik,
 Thi Havnen er altfor lille?

Den Ene vil ud i Kalvebodstrand —
 Og Noget er der jo i'et —
 Og En vil ha'e Flaadens Leie istand.
 Og En vil til Kalkbrænderiet.

Det sidste Project er særdeles kjækt,
 — Og Langelinie bevares!
 Men Havnen ved Kalkbrænderiet unegt-
 eligt kan ikke rigtigt forsvares.

Havneraadet har slet ikke tænkt
 Paa, at der var Fare paaferde
 Ved Kalkbrænderiet, nei den Pointe,
 Den kom fra Joncquières.

Men naar Positionen, saavidt som man kan
 Forstaae, derinde er farlig,
 Saa bliver Havnen i dobbelt Forstand
 Naturligvis — uforsvarlig.

I mangfoldige Aar stod Spørgsmaalet hen;
 En Havn kan man dog ikke savne.
 Nu lyder det her med Vælde igjen:
 Hvor — ja, hvor skal vi havne?

Financeudvalgets Betænkning.

Taushed hersked' i de høie Sale,
 Man var dyb og hemmelighedsfuld,
 Man var mat af al den Sølvvertale,
 Thi den nye Myntfod er jo Guld.
 Lyttende vi Andre gik og ventede'
 Paa lidt Tøveir efter Nattefrosten.
 Tørstende lidt grumset Vand man hentede'
 Af og til hos Berg ved „Morgenposten“.

Ingen vidste, hvad der vilde komme,
 Men man talte om Forsonlighed.
 Endelig var Ventetiden omme,
 Og nu har vi faaet ren Besked.
 Endelig vi seer igjen Budgettet,
 Hvortil længselsfuldt vi har os glædet.
 Der er slettet, ja, og der er rettet,
 Som det kom fra selve Retterstedet.

Thi enhver livsalig Haaben brister
 Uden allermindste Naade for
 Hærens og Marinens troe Minister —
 Positionen, siger man, er vor!
 Pantserskibet bliver uudførligt,
 Imod alle Forter haardt man stamper —
 Men for dog at vise sig medgjørilig,
 Kongen faaer det Halve til „en Damper“!

Disse „Fredens“ stridige Patroner,
Som nu atter er beredt til Støi,
Stryger baade Rifler og Kanoner,
Holder Hest, men nægter Seletøi.
Ret betegnende for disse Helte
Er, at naar Tilladelsen man henter,
Kan man sine Malmkanoner smelte
Med Fornøielse til Monumenter.

De er ellers ikke mindre bistre —
Det er gaaet, som om det var smurt! —
Mod de andre fire—fem Ministre;
De skal ikke rose sig af Stort.
„Balles Lærebog“ skal ikke mere
Existere, skjøndt den dog kan lære
Dem, at — Venstremænd selv ikke ere
Fuldt saa gode, som de burde være.

Til et Postskib vil de heller ikke
Give mindste Styver for iaar.
Verdensposten — den kan gjerne ligge,
Naar blot Bondepostens Budde gaaer.
Postens Directeur, det er et Skarn!
„Folk paa Bjerget“ selv maa Breve hente —
„Naarenstid a' Mads han skrøv til Maren,
Ska' hun haa'et stras aa itte vente!“

Kun en Enkelt vilde de begunstige,
Det er Fischer, deres gamle Ven;
De har været ganske særligt brunstige
Efter Cultus-Hjælp til den og den.

Tyvetusind Kroner flot de skriver
 Ud til Bønderdrenge, som studerer —
 Ja, for disse Tyvetusind bliver
 I Familien! — hvis man da qvitterer.

Præsten Hostrup, som har havt Courage
 Nok til „morgengnavent“ Digterværk,
 Skal ha'e Tillæg til sin Præstegage
 I en tusind Daler — den er stærk! —
 Hvor man seer i dette Udkast, sukker
 Man i Stilhed blot ved denne Tanke:
 Gud! hvorlænge kan de Venstrekrukker
 Dog beholde alle deres Hanke?

Den politiske Kandestøber
 i vore Dage.

Der var en Mand, Hermann von Bremenfeldt,
 Han støbte nok de nydeligste Kander.
 Vor Ludvig Holberg viser ham som Helt,
 Der dog tilsidst som alle Helte strander.

Han var især en sjelden Diplomat,
 Og desforuden var han Mand i Huset.
 Med Snille styrede han Land og Stat
 I Hjemmet og paa Kneiperne ved Kruset.

Han og hans Venner slutted' Krig og Fred,
 I Omsigt og i Tanke lige sikker.
 Europas Kort forandrede han med
 En Børstenbinder og en Posekigger.

Da Stymperen først saa den gale Vei,
 Som han iblinde der var slaaet ind paa,
 Saa gik han hen og vilde hænge sig,
 Hvad Epigonerne bør lægge Vind paa.

Thi tro blot ei, at Racen, den er død!
 Paa Bukken sidder den, til Vognen vælter.
 Ak ja, desværre! her er ingen Nød
 Paa Posekiggere og Bremenfeldter.

Men medens før de sad i Kneipens Krog
 Og vrøvled' Politik saa øllet glade,
 Saa braller nu man op helt superklog
 Med lange „Ledere“ i store Blade.

Mens Kandestøberen var da til Spot
 Og blev paa Scenen artigt persiffleret,
 Saa gaaer han nu omkring og har det godt,
 Og linievis han bliver honoreret.

Mens Lønningen dengang var et Reb tilsidst,
 Saa faae de Herrer nu en vældig Gage;
 Og skræved' de i Ølhuskrogen hist,
 De væved' stundom her i Beletage.

Vi har mer end en enkelt Bremenfeldt!
 Men Ingen af dem har dog rigtigt Grebet
 Endnu paa Rollen som en Holbergsk Helt
 Vi mene *punctum saliens*: det med Rebet!

De stræbe ikke nok mod Ærens Top.
 Nu til Udødelighed vi dem vier.
 Og derfor vi vil hænge dem lidt op —
S'entend! — i disse Billedgalerier!

Fra de Skrivendes Leir!

Ved angstfulde Veraab skræmmes man op
 Baade ved Nætter og Dage.
 Det isner igjennem Sjæl og Krop
 Ved at høre paa al denne Klage.
 „Fra de Stummes Leir!“ — „Fra de Talendes
 Leir!“

Ere Sukkerne naaet til vort Øre --
 Fra de Stridendes Leir! „Fra de Lidendes Leir!“
 Har nu Reitzel tilsidst lad't sig høre.

Nu velan! skal der bygges en „Sukkenes Bro“,
 En, som Kvinder og Mænd bære Sten til,
 Journalisten for Tiden — ja, det tør vi troe —
 Kan tilnød nok endda lægge en til.

Før var Stoffet saa rigt, der var Stof nok til Digt!
 Ak! men pludseligt bliver det smal Tid.
 Om en blivende Seir „Fra de Skrivendes Leir“
 Taler Ingen forjættende altid.

Nu er Rigsdagen sluttet, og Alt er saa tyst
 I de nyligt saa brusende Haller,
 Hvorfra Echoet toned' fra Talernes Bryst
 Over Landet med klangfuldt Rabalder.
 Hvad har Tang, hvad har Zahle og Berg ikke
 skabt,
 Som man ret kunde lade sig smage? —
 Nei, man skatter dog altid først, hvad man har
 tabt,
 Naar man har ikkun Mindet tilbage!

Ja, nu staaer man forarmet, saa plat uden Mod,
 Og man øiner en ynkelig Smalhans.
 (Som da Danmarks Grændser formindskede stod
Minus Skaanes og Blekinges og Hallands).
 Det er Saatid paa Landet, og man vil ha'e Ro,
 Thi naar Bonden har Saadant for Øie,
 Kan det slet ikke nytte de „Tyve og to“,
 Om de vilde begynde — at pløie.

Men naar de ikke færdes paa Stad og paa Land,
 Ja, hvorom er der saa vel at skrive? —
 Om de Stakler, som Andersen nægter sit Vand,
 De er saamæn alvorligt i Knibe.

Hvilken gruelig Hævn! hvilken gyselig Dom!
 Naar han stopper for Vandet blandt Andet.
 Men at lave Brandere bare derom
 Turde blive en Smule for vandet!

Udad „Vester“ bliver der gyselig Nød,
 Som vil føles af Alt og af Alle,
 Men især dem, der sidder „paa Vand og Brød“,
 Naar de nu skal berøves det Halve.
 Frederiksbergs Communalraad fik travlt paa engang
 For at faae den behørige Vandstand.
 Stolt deres Stemmer i Forsamlingen klang,
 Thi det gjaldt om at „ta'en med Anstand!“ —

Et Suk har De nu faaet „Fra de Skrivendes Leir“;
 Men ifald De har Lyst til at læse,
 Journalisten til Slutningen vandt dog til Seir.
 De vil næppe vel gi'e ham en Næse? —
 Men at Alting er sløit, og at Tiden er flov,
 Sees af Markedet, Børsen og Renten —
 De vil ei, gode Læser! vel være saa grov
 At sige det Samme om Skribenten?

Fra de Døves Leir.

De stævne hid fra det høie Nord,
 De kommende Tiders Propheter.
 Fra „de Stummes Leir“ de sjunger i Chor
 Paa Tryk og i Tale med flammende Ord
 Og stundom fra et Katheder.

Fru Collets Laurbær tillod nok ei
 Frøken Aasta Hansteen at sove.
 „From und frech und fröhlich und frei“
 Hun ufortrødent begav sig paa Vei
 Over Kattegats brusende Vove.

En nordisk Turner i Sagastil,
 Men rigt'nok med stivede Skjørter,
 Hun drager mod Axelstad med Il;
 Og med et mandfolkehaanende Smil
 Hun ud i Kampen sig styrter.

Ja, Ordene faldt saa fyrige,
 Hun baade skjælder og smælder;
 Men Tankerne var lidt balstyrige —
 Jo, slig en nordisk Valkyrie
 Kan nok slaae til, naar det gjælder.

Forresten snakked' hun vidt og bredt
 Og slog paa den store Tromme.
 Og da hun først var kommet i Trit,
 Vi stakkels Mænd, vi fik vores Fedt —
 Mon hun er en af „de Stumme“?

Thi „Manden af bare Jord er gjort,
 Mens Kvinden har Aandens Væsen“.
 Vort Sjæleliv det er ikke stort,
 Vi naae kun op til Ideens Port,
 Saa smækkes den i for Næsen.

„Tykhuftede“ blev vi tillige kaldt,
 Umulige var vi „at snakke me’“,
 Saa snart det om Kvindesagen gjaldt!
 Se, derfor vilde hun raabe Gewalt —
 Og det gjorde hun „F . . hakke me’“ !

Hun talte i Timer, hun talte i to;
 Taalmodigt laantes hun Øre.
 Men det tør vi sige, og det tør vi troe,
 At hun vilde komme til langt mere Ro,
 Ifald hun før vilde høre!

Men høre Fornuft hun slet ikke vil,
 Skjøndt herligt deri at øves!
 Med Tale hun selv vil være paa Spil —
 „I de Stummes Leir“ hør’ hun ikke til,
 Men muligvis i „de Døves“ !

Helgoland!

Den 9de Mai 1864. — Den 9de Mai 1878..

Det var i hint mørke Sorgens Aar,
 Da vort Fædreland maatte friste
 Saa mange tunge, saa triste Kaar,
 Og vi skulde Slesvig miste.
 Vi trængtes af Tydskernes Vrimmel,
 Skyfuld var Danmarks Himmel!

Mørket ruged' paa Sø og Land,
 Det stemte saa tungt for Brystet.
 De tydske Horder mylred' som Sand,
 Og hele Nationen var rystet.
 Hvorhen man Øiet kasted',
 Kraften var bundet og hastet.

Da kom der en Lyd saa drønende hul
 Fra Vesterhavs vældige Bølge.
 „Jylland“ og „Heimdal“, ført af „Niels Juel“,
 Det vil vi ret ikke fordølge,
 De gik med Ære i Slaget
 Til Hæder og Ære for Flaget.

Det knitred' og blinked' i Takkel og Tov
 Paa de østerrigske Fregatter;
 Det jublende klang fra Vestervovvov
 Med Bølgens straalende Latter.
 Thi vi rensed' for, hvad der besværed',
 Da de lænsed' for Vinden og Veiret.

Og der blev tegnet med flammende Skrift
 I Røgens kvalmende Dække
 En Saga flux om „Niels Juels“ Bedrift,
 Om Seiren, der hilser de Kjække,
 Feiret i dundrende Toner
 Af Suensons stolte Kanoner!

Og det var i Aaret Fireogtreds
 Med Mørket foruden og inden.
 Et lille Nu var man glad og tilfreds,
 Et Solglint varmede Kinden.

Og det bør vi holde i Tanker,
 Det kom fra Helgoland's Banker!

Og derfor skal Navnet „Helgoland“
 Vi mindes saa stolt og saa længe.
 Hin Svane, der nu skal flyde paa Vand
 Med de danske, tjærede Dreng,
 Vil værne om Landet med Ærc
 Og et seirrigt Dannebrog bære!

Dramatiske Væddeløb.

Naar Sommersolen allervarmest gløder,
 Fra Staden tager Mængden et Reisaus.
 Om Hjertet end paa Pungens Vegne bløder,
 Saa søger stønnende man dog tilskovs.
 En mer og mindre festlig Middagssmaus
 Paa Bellevue dem Livet jevnt forsøder.
 Og stundom faaer man Væddeløb aparte,
 Naar vore Sportsmænd hist paa Plainen starte.

Thi Væddeløbene bestandigt kommer,
 Som hertillands vi stadigt fik at see,
 Især naar det var allerhedest Sommer;
 Saa var man allerhedest paa Parée.
 Se, muligt giver Varmen den Ide,
 At man skal lette sig og — sine Lommer.

De Heste skjæve lumsk ved den Benyttelse
Til deres Club for Dyrenes Beskyttelse.

Lidt længer hen der kommer anden Sport,
Blandt Andet Kapseilads i større Mængde,
Som Fader Ægir ikke just betænkte
Bestandigt med de allerbedste Kort.
Den ene Gang han lod det storme haardt,
Den næste Gang han over Havet sænkte
Paa Bølger milde lumsk et Døddamstille,
Og det er ilde, naar man seile vilde!

Dog nu er Sommeren omtrent forbi,
Men Kapseilads og Væddeløb dog ikke.
Theatrene, vi see nu, sætter i
For fulde Seil, at Concurrencen stikke.
Det er en ganske voldsom Energi,
Der viser sig for vore Speiderblikke.
I alslags Extraretter høit der smauses,
I alle tre Theatre man forbauses.

Hr. Fallesen med flere nye Sager
Er allerede freidigt opmarchert.
Debutantinder har han nok paa Lager,
En halv Snes Stykker er alt presentert.
En Skjælm er derfor den, som vrantent klager!
Især da extra vi faae travestert
En ny Trojanerfægtning sat i Scene,
Hvor Paris-Molbech kæmper — mod „Helene“.

Casino møder ogsaa frem med Glands
 Til Glæde og til Fryd for alle Danerne.
 Hr. Mantzius i „En Spurv i Tranedands“
 Staaer som den største Trane iblandt Tranerne.
 Han feires ei blot af Regensianerne,
 Vi Andre give villigt ham vor Krands.
 Det gjør os ikkun ondt, han kom paa Kanten
 Med Inten- først og nu med Commandanten!

Amaliegade har den flotte Madsen,
 Der altid følges af et Latterchor;
 Paa Nørregade fylder Stigaard Kassen
 Og hele Scenen med et Blomsterflor.
 Ja, det er sikkert nok, at meget stor
 For T den Kappestriden er paa Pladsen.
 Man søger Prisen, som man al Tid søgte
 I en Aladdins søde, „røde Lygte“.

„Det levende Ord“ i Norge.

Imedens man her med Høiskolen i Soer
 Tildels ved Hjælp af det „levende Ord“
 Vil Aanden og Lærdommen døde,
 Saa har vi for ganske nyligt seet,
 At Norge har ogsaa sin Prophet,
 Der freidigt har givet Møde.

Propheten hedder Christoffer Brun,
 Han blæser vældeligt i Basun
 Mod Vidskabs stængende Bure.
 Han er en ganske lille Prophet,
 Og der falder vist næppe for hans Trompet
 Nogen Aandens Jericho-Mure.

„Tilværelsens dybe Herlighed“ —
 Om den vi faae en dunkel Besked.
 Christoffer løber lidt rundt — vi
 Kan see, at mangler han end ikke Aand,
 Saa gaaer han dog trøstigt i Ledebaand
 Hos den gamle Sagamand Grundtvig.

Med mundtlige Foredrag, Turnerspil,
 Den kommende Slægt han danne vil
 I Frihed for snærende Lænker.
 Han mener, hvad vi jo hørte saa tidt,
 At Skolelivet bør være frit;
 Paa den Vis Ingen man krænker.

Med Taler og mundtlige Foredrag
 Han kraftigt vil fremme Folkenes Sag,
 Hvad vi af hans „Grundtanker“ lære.
 Apostlene skal paa Kathedret staae,
 Vil saa ei Disciplene høre derpaa,
 Ja, saa kan de gjerne la'e være!

Ifald de foretrække lidt Sport,
 Lidt Gymnastik eller et Slag Kort,
 Naar ikke Timerne smager,

Eller vil de udi den frie Natur
Kanskesens heller „ta'e sig en Lur“ —
Ganske som Herren behager!

Paa „det Kroplige“ lægger han megen Vægt
For hele den kommende yngre Slægt,
Og al Slags Examen fordømmes.
Det gjælder blot for hver eneste En
Dygtigt at udvikle Arme og Ben,
Om ogsaa Ho'edet forsømmes.

For hele denne velsignede Snak
Vi gi'er nu ikke en Pris Tobak;
Og Tanken faaer ogsaa nok Fødder
At gaae paa, om end just ikke iaar,
Til Trods for baade Hr Nørregaard,
Christoffer Brun og Hr. Schrøder.

Thi dette herlige „levende Ord“,
Hvorpaa de som et Evangelium troer;
Ja, hvortil vilde det føre?
Hos Eleverne — ja, ved den søde Gud! —
Gaaer det levende ind ad det ene og ud
Igjen af det andet Øre.

For hele det samlede Høiskolechor
Er Perlen dette „levende Ord“
Og Gjenstanden for deres Røsters
Bestandigt Raaben og Kalden og Smæld.
Men er det ogsaa en Perle — nu vel!
Saa gjemmes den tidt i en — Østers!

Juleløier og Nytaarsalvor.

Nys blev det fra Ministerbænken sagt,
 At der trods Venstreskarens grumme Vildhed
 I Kraft af den landsfaderlige Mildhed
 Var en Forlængelse tilveiebragt.
 Til dette Budskab lytted' man i Stilhed,
 Endskjøndt det klinger som et Slags: Giv Agt!
 En Varselsrøst til Thingets Dominerende:
 Husk, I er ikke Enecommanderende!

Og atter tog man frisk paa Værket fat;
 Paa tvende Maaneder man haabe turde.
 Ministeren man spurgte, og man spurgte,
 Og flere Udvalg fik man sammensat.
 Og lystigt snakked' sort man om de Sorte —
 Det var en overmaade rar Debat!
 Thi stadigt lod man, som man ikke vidste,
 Tilsidst kan selv en Engels Taalmod briste.

Saa kom der Telegram fra „Gobernøren“,
 Om Hjælpen ikke kunde komme snart.
 Thi Nøden stod umiddelbart ved Døren —
 Det Hele, det var kort og godt, men klart!
 Dog næppe var det blevet oplæst, førend
 Hr. Chresten Berg med Fynd og Klem tog Fart,
 Og i sin Ilterhed, men ak! for silde
 Han sagde vist lidt mere, end han vilde.

Naa! dels paa Grund af Krabbes Ubehændighed —
 Det tør man vistnok sige ganske frit —
 Og dels paa Grund af Planternes Elendighed
 Og deres mindre glimrende Credit
 Det blev til en amerikansk Nødvendighed
 At faae den hele Sag i bedre Trit.
 Den næste Dag Ministren lod bebude:
 Nu, mine Herrer, nu er Potten ude!

Det var en hæsleg Douche for stive Flipper!
 Den Juleaften bliver ikke sød!
 Nu skal de rundt paa Kroer og paa Kipper
 Og snakke væk og det paa Liv og Død
 Om, hvordan man er Mandfolk med Principper —
 Farvel, Du søde, rare Julegrød!
 Det var en Overraskelse, man bragte dem,
 Den Julekage, som Hr. Estrup bagte dem.

Og alle Landets vante Julegjæster
 Iaar maa storme rundt i Huj og Hast.
 For Julefester er det Manifeste,
 Med hvilke man iaar sig gi'er ikast.
 Naar nu blot ikke Nogen maa snee fast
 Paa Banerne af disse Thingets Præster.
 O ve! ifald den tredie Januarius
 Man savnede sin gamle Dromedarius!

Alt Kampen er begyndt, og Bjarkemaalet
 I forrige Uge over Valen klang;
 Fra begge Leire hørte vi paa Skraalet,
 Som tvende Skjalde nok saa høilydt sang.

Man kunde næsten troe, de havde stjaalet
Ideen fra hinanden denne Gang.
Thi trods de to forskjellige Cocarder
Lød samme Feltraab fra de tvende Barder.

Den tredie Januar alt Slaget staaer,
Og vi har altsaa noget nyt ivente
„På morgonqvisten“ i det nye Aar —
Gid Guderne et Nytaarsny os tændte!
Men med Misèren fra iaar *in mente*
Man være forberedt paa smalle Kaar!
Omtrent de samme Kræfter man belave
Sig trøstigt paa — en liflig Nytaarsgave!

Allehaande.

Skizzer fra Amager.

I.

Hvordan Jan Jans's fik Mærken!

Endskjøndt Øen Amager, som den svenske Heltekonge, Carl X Gustav, under Kjøbenhavns Beleiring i Aaret 1659 meget træffende bemærkede, er saa at sige Kjøbenhavns Spisekammer, saa er der dog mærkværdigt nok kun saare faa Kjøbenhavnere, der personligt have været ude i Spisekammeret, eller som overhovedet kjende noget synderligt til det.

Kjøbenhavnerens væsenligste Kjendskab til Øen og dens Befolkning skriver sig fra Amagertorv og hin classiske Folketone med dens mageløse dramatiske Plastik:

„Amagermo'er! giv mig Gulerod!“ —

„Nei, saagu' gjør jeg ei!“

Vil Du gaae din Vei!“

og endelig fra Duftvaudevillen „En Søndag

paa Amager“ med den sukkersøde Jokum og den yndige Lisbeth.

Saare Faa have som sagt personligt været derude — det skulde da kun være lige her foran, naar Borgerne i fordums Tid øvede krigerisk Idræt ved „det faste Batterie“ — og Læserne ville derfor muligen ikke have noget imod, om vi samlede gjorde en lille Sviptour derud. Amager er nemlig et ganske eienommeligt Land; det gjør nærmest Indtryk af at være en stor Have, og hvor man saa end befinder sig, kan man næsten overse hele Øen, saa flad og flak er den. Det vilde slet ikke være saa besynderligt, om en Amagerbonde ikke vilde gaae ind paa den Anskuelse, at Jorden er rund, ikke heller om en Jeronimus i Hollænderbyen nægtede en Erasmus Montanus sin Datter „Lisbed“, hvis samme „Rechtbruder“ ikke vilde indrømme, at Jorden, i al Fald den derude paa Amager, var „flak som en Pandekage“. Hvad selve Befolkningen angaaer, da bestaaer den som bekjendt for Størstedelen af Efterkommere efter en alt for en tre fire Aarhundreder siden indkaldt Coloni af Hollændere, og Minder om den fremmede Herkomst have lige indtil Klædedragten vedligeholdt sig den Dag idag paa mange

Steder af den lille frugtbare Ø, der imidlertid skylder de flittige Colonister en stor Del af sin Velsignelse; derfor burde det i al Fald ude paa Amager altid regnes for en stor Compliment, naar man sagde om En eller Anden: „Han er jo skabt som en Hollænder!“

Dragør og den saakaldte Hollænderby ere de største Flækker paa Øen; den første er nærmest befolket af Lodser og andre Søfolk, den sidste, Hollænderbyen, hvor de fleste Minder om den fremmede Herkomst have vedligeholdt sig, beboes derimod af Jordbrugere, der særligt udmærke sig ved en storartet Production af alle mulige Slags Kaalhoveder og Rødder. —

Crille Crillesen boede netop i Hollænderbyen, hvor han eiede en kjøn og anseelig Gaard midt i Byen og desforuden en kvik og nysselig lille Amagerpige med opstrøget, blondt Haar og skjælmske blaae Øine og saa en fin lille Opstoppernæse, der ret kunde see saa udfordrende ud, naar hun ved sin Faders Side trippede ned ad Byens Gade i det stive, sorte Skjørt, der, skjøndt det fortalte om smaa Fødder og elegante Smalben, dog just ikke flatterede hende, medens den guldbroderede Hue med de couleurve Silkebaand og det stramme

Liv om den faste, fyldige Barm gjorde det desto mere. Crille spankede sat og sindig afsted i Pludderhoserne med den store Mer-skumspibe i Munden, medens Mærken, der egentlig hed Marken, nikkede og smilede venligt til Høire og Venstre, naar hun mødte nogle af sine Veninder, medens hun satte den lille Opstoppernæse temmelig impertinent tilveirs, naar hun blev altfor ømt og kjærligt betragtet af en af Byens unge Karle.

Mærken havde nemlig for et Aarstid siden engang været til Dandsebal paa Dragør, hvor „Baverens“ Melloft undertiden leiedes ud til den Fornøielse, og siden den Tid havde hun ikke værdiget Hollænderbyens Ungkarle et eneste venligt Blik, hvad hun dog tidligere slet ikke havde været saa prutten med. Grunden hertil var, at den unge Lods Jan Jansen eller Jan Jans's, som han kaldtes, besad en ganske særegen Færdighed i den Svingom, som benævnes Hamborgerskotsk, og ved Hjælp af denne sin Færdighed havde han aldeles besnæret Mærkens unge Hjerte, og paa den anden Side havde Mærkens klare, blaae Øine og prægtige Smilehuller, disse uimodstaaelige Malstrømme for enhver Ynglings Hjertefred, ganske gjort det af med Jan Jans's og hans

tidligere Sommerfuglenatur. Da Jan mærkede, at han havde faaet Grundskud, henvendte han sig i al Ærbarhed til Faderen, Crille Crillesen, deroppe i Hollænderbyen; men den Gamle vilde slet ikke vide Noget af saadan en Vildand, som han kaldte Dragørfolkene.

„Hvad skulde jeg vel med saadan en Skipper?“

„Ja, Fa'er Crillesen,“ sagde Jan roligt; „det er jo igrunden ikke Dem, der skulde Noget med mig, men det er lille Mærken.“

„Naa, saa det er det? — Jamen jeg kan nok trænge til en paalidelig Fyr, der kan gaae mig tilhaande i Marken og hjælpe mig med at saa og pløie. Kan Du pløie, Jan Jans's?“

„Ja, jeg kan pløie Søen som den Bedste, men rigtignok ikke Brakmarken.“ — „Naa, saa Du er vittig? — men seer Du: dette Pløieri paa Søen, det faaer Du nok hverken Kaalerabi eller Kaalho'eder ud af?“ — „Nei, ikke saadan directe! Kaalho'ederne trives bedst paa Landjorden.“

Se, dermed var den Potte ude for den Gang, og Mærken maatte ikke mere gaae til Dandsebal paa Melloftet dernede paa Dragør.

„Hvad skal Du imellem de melede Kantøfler, de Dragøre?“ sagde hendes Fader med megen

Humor, idet han lo selvbehageligt af sin egen lille Vittighed.

Men hverken Jan Jans's eller Mærken tabte Modet for saa Lidt. De haabede begge paa bedre Tider, og de saae jo ogsaa jevnligt hinanden, men det vidste den gamle Crille Crillesen naturligvis ikke Noget af. I Regelen et Par Gange om Ugen havde Jan Jans's et Fartøi at lodse op igjennem Drogden og Sundet til Helsingør. Efter endt Forretning samledes Dragørlodserne gjerne i Værtshuset „Skibet“, som det passende kaldtes, og derfra toge de saa som oftest fem ad Gangen med Vogn tilbage først til Kjøbenhavn og derfra ud paa Christianshavn, hvor de toge ind i „Falken“, bekjendt af sin kæmpestærke Vært, den saakaldte „Falkemand“ eller „Falconer“.

Medens de Andre saa indtog nogle Forfriskninger, søgte Jan altid Leilighed til at komme iforveien ud til Stenten ved Hollænderbyen, hvor han vidste, at den lille Mærken snart vilde være i hans Arme, naar han havde givet det aftalte Signal; og der ved Stenten

„de talte saa mangt et Skjemtens Ord“.

Men naar saa de andre Lodser kom kjørende, saa sang de ironisk med Variationer videre af Sangen om „Roselil“:

|: „Ha! Ha! Ha! Saa! saa! saa! saa! :

Ja, se nu, Jan Jans's, at Du kommer ombord!“

Et Afskedskys eller to, og Jan maatte op paa Vognen for at komme videre til Dragør, hvor han jo skulde melde sig til Lodsoldermanden.

Endelig lysnede det i Horizonten, skjøndt det begyndte med Regn, idet Mærken en Aftenstund mødte med røde og forgrædte Øine ved Stenten, og fortalte, at hendes Fader laa syg af Underlivsbetændelse, og at hun var saa bange for, at han skulde døe fra hende. Jans Fader havde et Aarstid iforveien haft den samme Sygdom, og da havde Jan skaffet en stor Læge fra Kjøbenhavn, som havde reddet hans Liv, det vidste hun. Da hun nu ingen Tiltro havde til deres egen Læge, kom hun for at bede Jan om dog at gaae ind og tale med hendes Fader, thi alle hendes Forestillinger om at sende Bud efter en anden Læge vilde ikke frugte.

Jan gjorde da, som hans lille Mærken bad om, og Haand i Haand, men i dyb Tausshed, gik de over Marken ind i Gaarden og ind til den Syge, der laa i den vældige Alkove midt i et Hav af Puder og Dyner med Vaar saa tykke, at de tilnød kunde bruges som Bovenbramseil i en Grønlandsfarer.

„Godaften, Fa'er Crillesen! hvordan staaer det til?“

„Naa er det Dig, Jan Jans's? — Ja, det er kun daarligt bevendt med Crille Crillesen.“

„Er det i Maven, De har det, Fa'er Crille?“ — Ja, det var da i Maven. — „Skulde jeg ikke hente ham, Overlægen fra Kjøbenhavn, som ifjor hjalp min Gamle op af Køien, da han havde Ondt i Maven?“ „Nei, Du skal ikke, Jan. Forresten skal du ha'e Tak for Tilbuddet, men jeg troer ikke rigtigt paa dine riæle Hensigter. Du seer vist helst, at Crille Crillesen piller af og tænker nok mere paa Tøsen der end paa mig, og naar jeg først er væk, saa er der jo Ingen, der kan forbyde Jer at gjøre, hvad I vil.“ — „Aa fy, Fa'er Crille! hvor kan De tale saadan? Hvor kan De nære saadanne Tanker om en ærlig Sømand, der alle sine Dage er gaaet den lige Vei igjennem Verden, naar han da ikke var absolut nødt til at krydse op mellem Stenene i Drogden, naar Skuden var for stor og den stak for dybt.“ — „Naa, naa, Jan Jans's! godt Ord igjen! Det er ikke saa ilde ment, som det er sagt. Tag et Glas Puns! --- Mærken! byd Jan Jans's et Glas Puns!“

Punschebollen er jevnligt paa Bordet i

Amagerbondens Stue baade Formiddag og Aften, og den er uundværlig, naar der ventes Visitter, hvad enten det nu er i Anledning af Barsel eller Daab, Sygdom eller Død — ja, naar Manden i Huset er syg, er der Huse, hvor den er inde fra Morgen til Aften. Paa den Maade sikrer den Syge sig jo en salig Hedenfart.

Jan fik altsaa et Glas og drak pligtskyldigst paa Crilles Sundhed. Han blev imidlertid siddende og tale med den Syge og drikke Punsch til, efter dennes stadige Opfordring, men henad Natten begyndte Crille pludseligt at vaande sig stærkt og at tale i Vildelse. Der gik øieblikkeligt Bud efter Doctoren, men Jan, som heller ikke stolede paa denne, fik en lille Vogn forspændt, og i susende Carrière gik det i Mulm og Mørke ind ad Byen til, hvor det ved Bønner og Overtalelser lykkedes ham at faae den udmærkede Læge, Overlæge X., til at sætte sig paa Vognen, skjøndt Klokken næppe var slaaet 4, og at kjøre ud med til Hollænderbyen. Da Lægen fik den Syge at see, rystede han betænkeligt paa Hovedet. Curen var forfeilet, men han traf strax de nødvendige Forberedelser til at faae Feilen redresseret, og kort sagt — thi en Sygehistorie

interesserer i Regelen ikke de Sunde — en Maanedstid derefter var Crille Crillesen frisk og rask oven Senge. Da han hørte om Jans natlige Kjøretour, og at det paa en Maade var hans Skyld, at han endnu havde Udsigt til mangel en mild Sommeraften med Merskumpiben i Munden i de vide Pludderhoser at trave nedad Landsbygaden for at snakke Gammelt med gode Venner ved Gadekjæret, saa var han bleven rørt, den Gamle, og havde givet sit Samtykke til, at Jan maatte faae Mærken, og Jaordet skulde feires den samme Aften, som vi om Eftermiddagen titte ind til Familien og see Crille sidde i Bedstefaderstolen med Piben i Munden og et Glas Punsch paa Bordet ved Siden af, medens Jan og Mærken sidde med glædestraalende Øine paa den anden Side af Bordet og Jan forgjæves under dette bestræber sig for at faae rigtigt fat i Mærkens venstre Haand.

„Men det siger jeg Jer“, tager Crille til orde, „den første Dreng, I faaer, han skal Pinedød herop til mig paa Gaarden, forat han kan lære at passe den.“

„Javel, Fa'er“, siger Jan; „men vi maae da først see, om vi faaer saadan en Gut.“ — „Ja, det maae I Pinedød love mig! Hører Du, Mær-

ken? en Dreng maa jeg ha'e!" — Mærken tier og sænker Øinene mod Gulvet, medens hun hastigt river Haanden fra Jan, som omsider havde faaet fat i den og formodentlig havde trykket den lidt vel ømt under de sidste Ytringer, men imidlertid syntes hendes rød-mende Kinder at love, at der ikke fra hendes Side skulde lægges Hindringer iveien for Ønskets Opfyldelse.

Om Aftenen var der stor Stads hos Crille Crillesen. Den gamle Overlæge, der var en jovial Mand, havde lovet „at gjøre dem den Ære“, og han holdt sit Løfte.

Han var jo paa en vis Maade Skyld i, at de havde faaet den Gamles Samtykke og hans Velsignelse. Da Jan i den Anledning senere over Bordet takkede ham og paapegede ham som den, de egentlig skyldte deres Lykke, svarede den elskværdige, gamle Læge: „Ja, ja, Børn, ingen Tak! Men det gjør ellers godt for en gammel Plastersmører at høre, at man saadan paaskjønner hans fæle Omslag og Plastre. Da jeg forbandt Jeres Fader, har jeg paa en Maade altsaa ogsaa forbundet Jer,“ og med et Smil tilføiede han: „da brugte jeg s'gu dog ellers ikke Hefteplaster!“

II.

Hjertesorg.

Det kan vel være en tre fire Aar siden, at jeg var paa Veien ud til Taarnby, hvor jeg netop vilde besøge en Amagerfamilie, som jeg tilfældigvis havde gjort Bekjendtskab med, og hvis Sæder og Skikke i Forbindelse med et Par nydelige Døtre i høi Grad interesserede mig. Jeg var kommet ind paa Sideveien og gik og undrede mig over den mærkelige Stilhed og Ro, der herskede overalt herude, skjøndt jeg ikke var mere end en Times Vei fra Hovedstadens Tummel og Støi. De enkelte Køer, jeg gik forbi, lode ogsaa til at forundre sig, men det var nok over, at Stilheden blev forstyrret; i al Fald saae de meget nysgjerrigt efter den Fremmede, der gik dem forbi, og som de nok kunde see ikke var „en af deres Egne“, men snart dreiede de atter Hovedet bort, og et langtrukket „Bø—øh“ — der i mere civiliseret Sprog vel kunde oversættes med: „Den Tyr er mig aldeles ligegyldig, naar bare Malkepigen snart vilde komme!“ — lød efter mig. Kornet, der sagte bevægedes af den lette Vestenvind, hilste derimod høfligt

paa mig med zirlige Buk, og de lysegrønne Kaalhoveder smilede ganske skjælnskt i den nedgaaende Sol.

Pludseligt saa jeg en lille Enspændervogn komme mig imøde, og hvem Andre end Chren Persen, som jeg vilde besøge, skulde vel sidde paa den? — „Ih, det var da reieligt, at jeg skulde derner til Tømmerup iaften,“ udbrod han, da vi havde hilst paa hinanden; „men sid op med! det er kun et Svinkeærinde, og Mæren, hun kan s'gu nok hale os begge to.“

Jeg gik ind paa Forslaget, og i lystigt Trav gik det tilbage til Hovedlandeveien, hvor han skulde et Øieblik ind til Neel Pittersen. Snart holdt vi ogsaa udenfor Neel Pittersens Gaard, og Neel, en halvgammel rynket Krabat, stod netop i Haven ved Siden af en ung, meget smuk Kone, der havde et lille Barn paa Armen. Han kom strax ud til os, og vi maatte nødvendigvis af Vognen. „Kaffen er færdig!“ sagde han, og det var nu ikke saa underligt, for det er den nok altid paa Amager, „og De maae da ha'e en Kaffe puns med paa Veien.“

Apropos om Amagerne Kaffesjapperi, saa er der en yngre Videnskabsmand, der har udtalt den Gisning, at fra Amager stammer, for-

uden en Masse Rødder, Roer og Reier, tillige det bekjendte Ord: „Ja, nu skal De strax faae Kaffe!“

Kaffen kom og den blev budt os af den unge, smukke Kone, som havde staaet i Haven. Hun blev mig forestillet som Neels „Mutter“, og nu undredes jeg ikke længer over den stille Melancholi, der som et Taageslør hvilede over hendes høie, hvide Pande og de mørke, deilige Øine, som man ikke saa sjeldent træffer paa Amager, og hvis Tilværelse iblandt den ellers udpræget blonde Race man har villet sætte i Forbindelse med Opførelsen i 1807—8 af Intermezzoet „Livjægerne paa Amager“, som blev anført af du Puy.

Kaffepunschen var snart drukket, og vi toge Afsked.

Ikke saasnart vare vi komne paa Vognen, førend jeg spurgte min Vært om Sammenhængen med denne Forbindelse mellem hin halvt gamle og helt aflægs Cavalier og denne unge, smukke og friske Kone.

Ja, det var en sørgelig Historie, og han kunde gjerne fortælle mig den, for der var Folk nok, der var med „til Barselvisit dengang“. — „Til Barselvisit dengang? — det lyder mystiskt, Chren Persen.“ — „Ja, det

var osse mystisk! — det var allenfals meget melantraurigt var'et, for Trein Carl Svendsen, som vi kalder hende, skjøndt hun jo hedder Trein Pittersen, men hendes Fader det er Gaardmand Carl Svendsen oppe i Hollænderbyen —“

„Naa, og saa kaldes hun nu Trein Carl Svendsen?“

„Ja, begriveligvis for at skille hende fra hende, Trein Pittersen, dernere ved Kastrup.“

„Naa saadan! — Men hvad vilde De have fortalt om vor Trein Carl Svendsen med de mageløse Øine og det deilige sorte Haar?“

„Ja, hun, Trein, hun kunde have været lykkelig; naar Vorherre havde villet det, men det skulde nu ikke være saadan — nei, vi ved saamæn aldrig, hvordan det har sig med os.“

„Naa, ja, Chren!“ udbrød jeg lidt utaalmodig over hans langsomme Betragtninger, „fortæl nu!“

„Ja, nu skal De bare høre! Det er noget melantrist! — Vil De inte ha'e en Dram først?“

Jeg betakkede mig høfligt. Chren tog sig en Hjertestyrkning og fortalte dernæst Følgende; som jeg vil foretrække at meddele

uden hans mellemstukne Betragtninger over Verdens Ynkelihood og Menneskenes Magtesløshed og Skjæbnens Uberegnelighed og Kjærlighedens Ulyksalighed osv., osv..

Treins Fader, Carl Svendsen, eiede som sagt en Gaard i Hollænderbyen. Hans Kone havde gavmildt skjænket ham otte Børn, fire Sønner og fire Døtre, der med en paaskjønnelsesværdig Sands baade for Symmetri og en rytmisk Afvexling i Anordningen af Stoffet vare ankomne i uafbrudt Rækkefølge saaledes: en Søn og næste Aar en Datter, næste Aar en Søn og saa atter — en Datter osv., til Trein som den Ottende bragte en Afslutning tilstede, idet Mo'er Skendsen efter disse gjentagne Anstrengelser lagde sig til at døe og fik en hæderlig Begravelse paa Hollænderbyens Kirkegaard, hvor et opreist Kors fortæller om hendes Dyder som Hustru og Moder i velklingende Rim, der slutter med den baade trøsterige og melancholske Oplysning:

„Nu glad i Paradis hun sæder,
Men hendes Ægtcfælle gaaer og græder.“

Den lille nyfødte Trein græd imidlertid nok saa stærkt over Tabet som hendes Fader, og hun blev da sendt ned til Dragør, hvor

en Søster til hendes Moster var gift med en Skipper Olsen. Her i den friske Søluft voxede Trein op, og Jan, hendes tre Aar ældre Fætter, var ikke den Eneste, der fandt, at Treins mørke Haar og sorte Øine og muntre Smil og lette Fjed klædte hende ganske fortræffeligt og gjorde hende til den nysseligste lille Amagerpige, Nogen vilde see for sine Øine.

Jan havde været tilsøs i et Par Aar, da Trein blev confirmeret og kom hjem til Faderen deroppe i Hollænderbyen. Nogle Dage efter Confirmationen vendte han hjem fra en Tour til Vestindien, og nu skulde han til at tage Styrmandsexamen, men forinden kunde han dog nok tage en Peiling af Hollænderbyen og finde Confirmantinden, hvis mørke, straalende Øine nu bleve det Dobbeltfyr, som han agtede at sætte Coursen efter. Da han derfor efter et Aarstids Forløb havde faaet Examen, fremstillede han sig dristigt som Frier, og da han havde Udsigt til selv med Tiden at faae Skib at føre, saa havde Carl Svendsen heller ikke Noget imod Partiet. Trein blev slet ikke spurgt, men at hun heller ikke havde Noget imod det, det fortalte de glædesstraalende Øine bedre end tusinde Ord.

Efter et Par mindre Reiser fik Jan nu

Hyre som tredie Styrmand paa en Ostindiefarer for et fremmed Rhederi. Der var gode Udsigter til at tjene Penge, og naar han saa kom tilbage, saa — —

„Ja, saa, lille søde Trein!“ sagde han ved Afskeden, idet han kyssede hendes Taarer bort, „saa synge vi:

„I Kongelunden vort Bryllup skal staae
Med Sang og klingende Spil!“

Trein smilte gennem Taarer, Jan gik i Baaden, der skulde føre ham ombord i Amerikaneren, han svingede med Hatten, og Trein stod alene tilbage.

I Begyndelsen fik hun jevnligt Brev fra sin Jan, men da et Aarstid var gaaet, udebleve de ganske.

Krigen var dengang udbrudt imellem Nord- og Sydstaterne, og Ingen vidste Noget om Skibet, som Jan var taget afsted med.

Der gik Maaneder, der gik Aar. Trein gik stille og sørgede. Der var Folk nok, der vilde trøste hende, men deres Trøstegrunde vare just ikke de allerbedste. „Hun skulde før slaae ham af sine Tanker“ — „Skibet var formodentlig kapret, hvis det da ikke var forlist“ — „Jan maatte være druknet eller maaske

presset til Orlogstjeneste og saa være faldet i Kampen osv.“

Roserne svandt paa Treins Kinder, Øinene tabte deres Glands, og det glade, freidige Smil — ja, det havde Jan nok taget med sig paa de lange Reiser. Hendes Fader havde et Par Gange slaaet paa, at nu var det nok det Bedste at lade den Fugl flyve, da der var gaaet hele tre Aar, siden man sidst havde hørt fra ham.

Trein græd sine modige Taarer, og i et halvt Aarstid lod den Gamle hende have Fred; men saa fik den rige Neel Pittersen Kig paa hende, og nu hjalp der ingen Kjæremo'er! Han var rigtignok næsten tre Gange saa gammel som hun, da han var over de Halvtreds, og just i Besiddelse af sin usvækkede Manddomskraft var han heller ikke, da han indtil for nogle faa Aar siden havde været Stamgjæst paa Byens Dandseboder, hvor han havde trøstet sig over Tabet af sin første Kone, der var død for tyve Aar tilbage uden at efterlade ham Arvinger. Nu syntes han, at det var paa Tiden at see til at sørge for saadanne, og Trein var den, som skulde hjælpe ham til at forplante Slægten.

Alt, hvad hun græd og bad for sig, nyt-

tede Intet. Neel var en af Amagerlands rigeste Bønder, og saa maatte hun jo nødvendigvis blive lykkelig.

Ja, saa blev Trein da til Trein Pittersen eller, som hun i Regeln kaldtes, „Neel Pittersens Trein Carl Svendsen deroppe ved Landeveien,“ og Aaret efter fik Neel sit Ønske opfyldt, idet Trein lod en lille Neel Pittersen see Lyset. Den gamle Ægtemand var i den syvende Himmel, og da Barnet havde været i Kirke, dækkede han saadan op for Gjæsterne — og det halve Amager kom den Dag „i Visit“, som det kaldes —, at de sagde, at de aldrig før havde været til saadan Visit.

Bordene stode opdækkede fra den tidlige Morgenstund, og Gamle og Unge afløste hverandre. Huset gjenlød af Spøg og Latter, og der duftede af Kaffe, saa man næsten kunde lugte det en halv Fjerdingsvei borte. I Storstuen gantedes de Unge, medens de Gamle sade ved Siden af og „paleisede“, det vil sige: drak Kaffe-punsch og Thevandsknegte. *)

*) Hvilken Nydelse yderligere forhøiedes ved Fortæringen af „Hallunkelser“, et Slags smaa Kanonkugler af meget solid Consistens, der forfærdiges af Æbleskivedeig

Trein gik stille omkring imellem de støiende Gjæster, og kun naar hun sad ved Vuggen i det inderste Værelse, kunde et vemodigt Smil komme over hendes Læber. Klokken var omtrent 9 om Aftenen, og Lystigheden var paa det Høieste. Spillemændene vare just komne, og Dandsen var begyndt.

Da viste sig i Døren en høi og smækker Skikkelse, der var iført en fin, blaa Trøie med Ankerknapper, som sluttede smukt om den ranke Figur. Alles Øine vendte sig imod den Fremmede, hvis brune Kinder og mørke, krusede Skjæg ikke syntes at høre rigtig hjemme iblandt al den lyshaarede Ungdom.

„Saa I kjender ikke Jan Olsen igjen her paa Amager?“

„Jan Olsen!“ var det almindelige Udraab, der bragte Dandsen til at ophøre og Musiken til at forstumme.

„Jo, det er ham selv. Ja, jeg har været længe borte, og det er jo paa en Maade min egen Skyld, naar jeg nu er glemt herhjemme. Men naar man først er bleven indrulleret paa en Orlogsmand under Stjernebanneret og Commodore Farraguts Stander, saa er der ikkø synderlig Tid og Leilighed til at sende Breve hjem.

med Gratulationer til Giftermaal eller Barsler, skal jeg sige os.“

„Jan!“ lød det i det Samme, og Trein styrtede ind i Stuen med udbredte Arme, og i samme Nu hvilede hun ved hans Bryst.

„Det var — det var ikke min Skyld, Jan, jeg havde — ventet paa Dig til — min Dødsdag — til — til evig Tid, Jan — o Gud! men man har tvunget mig — o Jan! kan Du tilgive din lille Trein?“ hulkede den Ulykkelige, medens Neel Pittersen stod forbløffet i den aabne Dør som den sølle Peder Eriksen, og alle de Tilstedeværende saae forlegne paa hverandre, da Jan og Trein med hinanden i Haanden stod der midt paa Gulvet og talte sammen, som om de To vare de eneste levende Væsener i hele den vide Verden.

„Lad mig see dit Barn, Trein,“ sagde Jan, og hun fulgte ham forbi sin Mand, som Ingen af dem syntes at see, ind til Vuggen, hvor Jan længe stod taus og stille, medens den ene Taare efter den anden trillede ned ad hans brune Kinder. Omsider løste han en lille Medaillon fra sin Uhrkjæde, klippede selv en lille Lok af sit Haar, som han lagde deri, og med en lille Snor bandt han den om Barnets Hals, Alt i den dybeste Taushed.

„Farvel, Trein!“

„Jan! — Jan! Seer jeg Dig nu aldrig mere?“

„I denne Verden næppe. Jeg gaaer tilbage, hvor jeg kom fra. Her er min Plads optaget!“

Hun kastede sig vildt i hans Arme og hulkede krampagtigt. Pludseligt rev han sig løs, og med et „Farvel, Allesammen!“ styrtede han ud af Døren.

Endnu samme Aften tog han Afsked med sine gamle Forældre ude paa Dragør, og siden er der Ingen, der har hørt fra Jan Olsen. —

„Ja, nu ved De, hvorfor Trein Carl Svendsen seer saa melantrist ud,“ sluttede Chren Persen.

„Men hvad sagde Neel Pittersen til alt det?“

„Aa, han er jo en fornuftig Mand, saa han sa'e bare: „Det var dog en reielig Sjeneden!“ og det ha'de han go' Grund til at si'e.“

Af en Drivers Dagbog.

Motto: Moi je flâne —
Qu'on m'approuve ou me condamne!
Moi je flâne,
Je vois tout,
Je suis partout.

(Passiar.)

Den 5te Januar.

„Kan Du dog ikke lade være med at blande Dig i alt Muligt?“ spurgte en god Ven mig forleden Dag, da han traf mig ifærd med nogle Feuilletonnoticer. „Skriv noget Alvorligt! skriv et større Arbeide, hvori Du udtaler hele Din Livsanskuelse, hvor raviruskendegal den saa end-er; det er Goethes Raad til enhver Forfatter, som vil tænke paa at komme frem i Verden.“

„Passiar, min Engel!“

„Vil Du da aldrig tænke paa Din Fremtid? Du kan dog ikke evig leve som Feuilletonist, som Commersmager. Hvad tænker Du igrunden paa?“

„Passiar!“

„Vær dog en Smule alvorlig engang. Hvad vil Du i Grunden leve af, naar Alt kommer til Alt?“

„Passiar!“

„Ja, det er nu ikke noget Svar, for jeg ved meget vel, at Du ikke er saa afskyelig letsindig, som man skulde troe af din Gjøren og Laden. — Hvad er nu egentlig det for Noget, Du der skriver? Hvad har Du isinde at kalde saadanne Ubetydeligheder?“

„Passiar naturligvis!“

Stat pro ratione voluntas!

Den 6te Januar.

Igaaraftes var jeg henne i noget Splinter-nyt, der har dannet sig, og som hedder Disputer-selskabet. Man var meget dialektisk der i Selskabet, uhyre dialektisk, men lige langt kom de; thi skulde jeg give en Fremstilling af Udbyttet, vilde jeg unægteligt komme lidt i Forlegenhed.

Jo! lidt Udbytte har jeg dog havt; jeg faaer pludseligt Lyst til ogsaa at være dialektisk. Men hvad skal jeg begynde at tale om, jeg, Drive-ren? — Aa! alle Emner ere for den Sags Skyld lige gode. Skulde jeg t. Ex. tale om det daarlige Veir, der idag tvinger mig til at skrive og afholder mig fra at drive? Nei, det er saa

kjedeligt! Endskjønt, det kunde jo dog give Anledning til en ret vidtløftig dialektisk Under-søgelse: jeg afholdes af det daarlige Veir fra at drive, da det paa en Maade netop tvinger mig til at drive o: skrive — nei! — prr! — stop! — jeg vil ikke skrive mere om det daarlige Veir, det løber rundt for mig. Jeg vil derimod skrive om Kjærlighed og Kjærlighedens søde Lænker. Naar man selv er fri, kan man bedst skrive om Lænker; thi for at skrive om Frihed skal man jo helst være i Lænker, hvis ellers Voltaire staaer til Troende, naar han siger: *Pour écrire sur la liberté, je voudrais être à la Bastille.*

Altsaa skriver jeg om Kjærlighed, skjønt det rigtignok er et meget delicat Emne — derfor troer jeg ogsaa heller, jeg vil lade være, thi af megen Tale kommer som bekjendt Fortrydelse. Nu begynder ogsaa Solen at skinne; det er godt Veir! derfor holder jeg op at drive, thi jeg maa ud — at drive.

Den 12te Januar.

„Hør, sig mig engang. De havde engang „en Historie“ med Den og Den,“ var den indiscrete Begyndelse til et næsvist Spørgsmaal. „Hvordan var den?“

„Kjedelig?“

Saa er det jo klart, at Fyren ikke lod til at sætte Pris paa at lære den nøiere at kjende.

Den 20de Januar.

I det Hele taget kan jeg ikke sige, at jeg let lader mig forstyrre, men der er dog Tilfælde, hvor jeg troer, at Enhver, og altsaa ogsaa jeg, maa suspendere sig selv for et Øieblik.

Et saadant Tilfælde er en Lirekasse i Gaarden. Men der er ogsaa noget uhyre Anmassende ved en saadan Tingest! dens skrattende Toner overdøve Alt og lægge, paa den ene eller den anden Maade, Beslag paa Alle. Det er saamæn ikke for Ingenting, at Franskmændene kalde den for „*orgue de Barbarie*“. Alle Husets Tjenestepiger forlade uden Barmhjertighed imod deres Herskab de flammende Comfurer; de bryde sig kun lidt om, at Vællingen svides, eller at Suppen koger over; de skulle til Vinduet og see paa Liremanden, skjøndt han saare sjeldent er i Besiddelse af personlig Skjønhed; men ellers kunde de jo umuligt høre rigtigt paa ham. Studenten, der flittigt sidder ved sin Bog, maa lægge den tilside, thi hvor er det muligt at blive ved at læse Romerret, naar det hvæser ind ad alle Vinduessprækker, og Nøglehuller: „Min Tip,

"Tip, Tip, Tipoldemoe'r o. s. v.," hvad denne skjønnne Vise ellers indeholder?

Og jeg Stakkel, der sidder ved mit Skrivebord og skulde have Artiklen færdig til Kl. 12, jeg forbander de skjærende Toner og Alverdens Polkamelodier, i al Fald naar de komme i Lirekasser, thi Lirekasser ere virkelig negerende lige over for al Virksomhed.

Det kommer sig nu forresten ganske simpelt af, at den jo er Positiv, positiv κατ' ἐξοχην; saa maa man jo blive negativ, hvor den kommer frem.

Den 3die Februar.

I dette Øieblik har jeg faaet en Synd til paa min Samvittighed, men først nu gaaer det op for mig, at jeg har syndet, og jeg kom virkelig ganske uskyldig til det.

Da jeg for en Times Tid siden kom hjem, opdagede jeg allerede nede paa Trappen, at der var Brev i min Brevkasse. Nu venter jeg just i disse Dage en liden Promemoria fra min Skomager, og jeg gyser for den, thi betaler jeg den ikke næste Dag, saa har jeg ham paa Døren Dag ud og Dag ind. Som bekjendt ere Skomagerne de mest ryggesløse af alle ryggesløse Rykkere. Jeg troer virkelig, at det hører til deres Diæt at gaae op og ned ad Trapper

fra Morgen til Aften. Det er fuldstændige Trappister, skjøndt de have Fodbeklædning paa, men de forsaaale den selv.

Det, at Skræderne selv maa betale deres Skosaaler, troer jeg igrunden nok, er den dybere philosophiske Grund til, at de ikke vise sig som saa ubarmhjertige Rykkere. Thi at Skræderens Hjerte skulde være modtageligt for et større Fond af menneskelig Følelse end Skomagerens, det er der Intetsomhelst i Psychologien, der peger hen paa.

Men tilbage til Brevkassen! Da jeg med skjælvende Haand har aabnet det formodede Rykkerbrev, indeholder det et Digt med Anmodning om Gjennemlæsning. Aa! Intet heller under saadanne Omstændigheder.

Jeg læste altsaa Digtet, der indeholdt de almindelige Phraser om „blye Kjærminder og Øine blaae og runde Kinder med Roser paa“, og saa blev der til Slutningen udtalt en umaadelig Livsglæde over, at alt dette var blevet Forfatterens Eiendom. Jeg blev, som man kan tænke, uhyre glad over dette Qviproqvo for en Skomagerregning, og da det lidt efter banker paa Døren og en ung Mand viser sig, som tilkjendegiver sig som Forfatteren, saa betaler jeg ham naturligvis min Glæde kontant,

idet jeg fortæller ham om al den Fornøielse, han har forskaffet mig, udenat jeg dog nøiere præciserer hvorledes — at der var noget saa Friskt og Smilende over det, en Poesi, der stod i den skjæreste Modsætning til Alverdens Prosa (særligt Skomagerregninger), og saa raader jeg, Ulykkelige, ham til at gaae til „Figaro“ med det.

Tilgiv mig, o Figaro! — jeg skal aldrig gjøre det mere.

Den 12te Februar.

Naar man som Driver *par excellence* driver om for Vind og Vove fra den lyse Morgen til den sildige Aften, saa vil ingen Dødelig kunne finde det besynderligt, at man ogsaa af og til indfinder sig paa Jernbanestationen, skjøndt man igrunden ikke har det Allerringeste at bestille der paa Stedet. Man seer blot paa de afgaaende og ankommende Reisende, men de afgive ogsaa rigeligt Stof til Iagttagelser.

Alle Reisende kunne henføres under tre Hovedformer: Begyndere, de Viderekomne og de routinerede Jernbanemennesker. Hvad de routinerede Jernbanemennesker angaaer, da bestaae de for Størstedelen af Kjøbmænd, Probenreutere og Gouvernanter. Det er i det Hele taget en høist uelskværdig Samling af

Væsener, og de ere, tagne under Et, saare ubehagelige Reisekammerater i en Coupée. I Regelen gjøre de sig al optænkelig Umage for at usurpere sig den størst mulige Plads i Waggonen, dernæst snorke de, og saa ville de gjerne anbringe deres Ben paa det modsatte Sæde. Forsaavidt som det nu var en Gouvernante, der havde denne sidste Passion, kunde man maaske være tilbøielig til at ville undskylde den i Betragtning af et Par smukke Fødder, men dertil maa jeg strax bemærke, at allerhøist en af ti Gouvernanter er ung, allerhøist en af tyve har smukke Fødder, og allerhøist en af halvtreds gaaer uden Gummigaloscher!

Iøvrigt kjendes de Routinerede paa, at de fordetmeste ere stærkt fodrede med Peltsværk og i en usædvanlig høi Grad udstyrede med Whiskers; for Gouvernanternes Vedkommende bortfalder dog det sidste Kjendetegn, men saa have de til Gjengjæld et andet Særkjende, nemlig en stor Pakke Smørrebrød, som i Forbindelse med en Bog eller to lægger Beslag paa deres udelte Opmærksomhed. Paa Jernbanestationen kjendes de routinerede Reisende derpaa, at de uden at see til Høire eller Venstre raskt gaae igjennem Forsalen henimod Udgangen; det er nemlig en altfor uelskværdig

Race til, at der kan være Tale om, at Nogen skulde være tilstede for at „tage imod“; og hvad Reisegodset angaaer, saa vide de meget vel, at det langt bedre kan afhentes den anden Dag, naar der er mere Ro i Expeditionslocalet.

De Viderekomne bestaae af alle Slags Folk uden Undtagelse. Man vil derfor ikke være istand til at kunne give nogen nøiere Definition af dem. Som oftest ere de ret elskværdige Medreisende, naar man ikke er plaget af Hovedpine eller altfor stor Søvnighed. Munden staaer nemlig ikke meget stille paa dem, og de ville saa inderligt gjerne meddele En gode Raad af deres rige Erfarings Skat med Hensyn til Beskaffenheden af de forskjellige Buffet'er underveis. I Forsalen kapre de øieblikkeligt en Drager for ved hans Hjælp at faae deres Reisegods samt deres velindpakkede Person stuvet ind i en Drosche.

Begynderne ere uimodsigeligt de Interessanteste.

Netop forleden Dag saa jeg en saa nydelig lille Begynderinde i Reiselivet. Hun var klædt i dyb Sorg; uden Tvivl vare hendes Forældre døde for nyligt, og nu skulde hun vel ind for at være i Huset hos en eller anden Slægtning her i Kjøbenhavn. Saa saare hun fra Perronen

kom ind i Ventesalen, saa hun sig ængsteligt spørgende om for om muligt at opdage et bekjendt Ansigt. Men det lod ikke til, at der var Nogen, der havde gjort sig den Uleilighed. Taarerne stode hende i de smukke brune Øine — de Barbarer! Hun følte sig saa usigelig forladt i den store Forsal imellem alle de vildtfremmede Mennesker, der vare optagne af deres egne Sager og Interesser.

Jeg stod i nogen Afstand og grublede over, om jeg skulde tilbyde min Hjælp, men jeg var bange for, at hun skulde misforstaae mig og muligen kun komme til yderligere at føle det Forladte i sin Stilling. Intet vilde have bedrøvet mig mere end at ængste det lille, sørgmodige, nydelige Væsen. Da kom der til al Held en Fyr løbende; det var sandsynligvis en Fætter eller saadan en lignende Laban; han gjorde mange Undskyldninger, fordi han var blevet forsinket, og hun tog imod dem og fik sit Tøi og lo over hele Ansigtet, og det gjorde jeg saamæn ogsaa, ganske uinteressert, for hun tog da ham under Armen og skjævede halvt frygtsomt hen til mig, da hun hoppede forbi mig.

Hun havde dog lagt Mærke til mig, og jeg kan pukke paa min Delicatesse, hvis jeg senere skulde støde paa hende. Fætteren

ængster mig ikke. En Fyr, som kommer for sent, naar han skal tage imod en saa smuk lille Dame, er ikke farlig.

Den 10de Marts.

Da jeg igaar var kommet ud ad Langelinie for at nyde Synet af de frie Bølger, der just havde brudt deres Lænker, gik jeg tilbage igjennem Castellet. En Troup Fædrelandsforsvarere stod opmarcheret paa Kirkepladsen; den var lige kommet fra Vagt, og Capitainen var tilstede.

Synet mindede kun lidt om de frie Bølger, jeg nys havde beskuet, især da der foregik en Scene, som kan omsættes omtrent i følgende Linier:

Capitainen tordned' med bistre Blikke:

„De sov paa Posten! — Krum? skal De ligge!“ —

Soldaten tænkte: „Tak skal De ha'e!

Og saa si'er de endda,

At den, der sover, han synder ikke!“

Den 3die April.

Igaar var jeg til en elegant Middag, og Anledningen —? jo, den ædle Vært var efter mange Aars frugtesløse Bestræbelser og skuffede Forhaabninger omsider blevet Kammerassessor, og i den Anledning tracterede han gode Venner og Bekjendte med Masser af Østers og Strømme

af Champagne etc. etc. Og saa er der endda Folk, der ville have Ordener, Titler og Rang afskaffede. De ere jo rene Bødler imod sig selv, de gale Mennesker! De paastaae, at al dette Rangvæsen kun gjør Skade. Jeg gad nok vidst, om en saa glimrende Affodring ikke er det bedste Bevis for Paastandens Taabelighed.

Før mødte jeg forresten den nybagte Kammerassessor. Han var i meget daarligt Humeur, idet han nemlig lige havde erfaret, at en yngre Collega var bleven udnævnt til Cancellieraad, og det, fandt han, var en Uretfærdighed, da han selv ikke var blevet Andet end Kammerassessor. Han var ikke langt fra at foragte den igaar saa høit priste Lykke.

Men deri seer jeg aldeles intet Bevis for Rangvæsenets Skadelighed, kun for Lykkens chimæriske Natur, kun for Sandheden af Versene:

*„le bonheur, c'est la boule
Que cet enfant poursuit tout le temps qu'elle roule,
Et que, dès qu'elle arrête, il repousse du pied.“*

Den 25de April.

„Sie war lebenswürdig, und er liebte sie. Er war nicht lebenswürdig, und sie liebte ihn nicht.“

Saaledes skriver Heine over et af sine Capitler, og den lille Tragedie faldt mig ind

igaar, da jeg overværede et Bryllup i en af Byens Kirker. Baade Brud og Brudgom vare mig bekjendte, og en større Modsætning end de to kunde man ikke godt tænke sig. Jeg vidste, at hun var tvunget ind i Forholdet af Forældrene, da Frieren var meget rig og Svigerpapa ved ham skulde hjælpes paa Benene igjen, efterat han i flere Aar havde henlevet en temmelig asthmatisk Grosserertilværelse efter Pengekrisen.

Hun var noget af det Yndigste og mest Kvindelige, man kan tænke sig, og han noget af det mest Abekatteagtige, der nogensinde har gaaet paa to Ben og havt høi sort Hat paa Hovedet. Jeg kom altid ved at see ham til at tænke paa Jacob i zoologisk Have, og jeg kunde aldrig forstaae, at han ikke sad paa en Pind med et Stykke Sukker i Poten.

Hun havde en lang Tid elsket en Ven af mig, som paa sin Side tilbød hende, og det var den nærmeste Grund til, at jeg gik hen i Kirken for at overvære Ofringen.

Iszenesættelsen var prægtig. Orgelet bruste, Lysene funkledede, Uniformerne straaledede, og Damerne viftede sig for Høialtrets Fod. Papa og Mama bestræbte sig forgjæves for at see høitidelige og betagne ud, og Abekatten havde

i salig Fryd trukket Mundvigerne helt tilbage og skudt Moppenæsen frem, og saa viste han Tænder; hvert Øieblik ventede jeg, at han af bare Velbehag skulde baske sig med Poten bag Øret.

Bruden sad dødbleg paa sin Stol. Det kulsorte Haar fremhævede yderligere Marmorblegheden paa hendes Pande; Øinene vare sænkede mod Jorden og Hænderne som i Bøn foldede paa Skjødets. Som hun sad der, kunde man gjerne have antaget hende for selve Sorgens Genius. Og det var en Kvinde i hendes Livs lykkeligste Øieblik, en Brud! og det var en yndig ung Pige, som endnu for ganske kort Tid siden havde spredt Lys og Liv, hvor hun viste sig! -

Offerhøitideligheden var næsten tilende. Præsten stillede Brudgommen det bekjendte Spørgsmaal, om det nu ogsaa var hans Alvor at ville ægte hende, om han ikke med andre Ord havde foranstaltet alt dette blot for at gjøre Nar ad Folk? — Han svarede med et lydeligt, uhyggeligt Ja og sendte Hende samtidigt et Øiekast, der mindede mig om den lystne Pan. Præsten spurgte Bruden, som lydløst bevægede Læberne. Af de forekommende Vidner blev denne lydløse Mimik taget for et

Ja, endskjøndt den dog med gribende Veltalenhed fremhulkede et fortvivlet Nei. Nogle faa Ord af Præsten, og hun var fængslet, lænket, smeddet til Marekatten ved hendes Side. I samme Øieblik styrtede de længe tilbageholdte Taarer ned ad hendes Kinder.

Kort efter slæbte han af med sit skjøne Bytte; jeg saa efter dem, indtil de forsvandt ved Udgangen, men endnu længe efter saa jeg hende i mine Tanker ved det festlige Bord, hvor Champagnen knaldede til hendes Ære, hvor lystig Sang og Tale skingrede, og hvor hun sad bleg i sin hvide Atlaskeskjole og maatte høre paa Gratulationer, der lode som Forhaanelser og Forbandelser.

Taus og drømmende sad hun ved Bordet og tænkte paa ham, der ikke sad ved hendes Side, og søgte at glemme ham, der sad der, Uhyret, der utrætteligt hviskede ind i Øret paa den ulykkelige Slavinde, som han havde kjøbt, saa hæsligt, saa afskyeligt, saa nederdrægtigt!

„Sie war lebenswürdig, und er liebte sie; Er war nicht lebenswürdig, und sie liebte ihn nicht.“

Den 25de Mai.

Ligeved Indgangen til Frederiksberghave findes der, som bekjendt, to meget lange, buede,

med Rygstød forsynede Bænke, som i Regelen ere tæt besatte med en Mængde baade ældre og yngre Damer. Kun en ganske enkelt Cavalier dukker op midt i dette Hav af Kvindelighed og Sladder. Enhver, der vil ind i Haven, maa passere disse to Bænke, og de bære derfor Navnet: „Paradebænkene“. Man gaaer virkeligt ogsaa paa Parade, og man kan være ganske vis paa, at man bliver Gjenstand for den skarpeste Kritik af alle de Tilstedeværende, af hvilke den Ene seer Lidt, den Andet noget Mere, den Ene kjender Lidt, den Anden noget Mere, og baade Ens physiske og moralske Egenskaber veies og prøves, men just ikke altid paa Guldvægt. Disse to Bænke minde os bestandigt om Peter den Stores kæmpemæssige Saxe, der stode skjulte sammen med en Grenadier rundt omkring i Porte og Gadedøre, for øieblikkeligt at fare frem, naar nogen Gammel-Russer viste sig med det lange Skjæg. Saxen kom flux i Bevægelse, og Skjæget maatte falde. Naar Amputationen var foregaaet, kunde den Lemlæstede roligt vandre videre.

Der gaaer man sorgløs og glad ind i Frederiksberghave for at nyde den friske Natur i Forbindelse med en Kop Kaffe hos Josty, men o ve! de to kæmpemæssige Knivs-

blade vise sig — man er fortabt, thi var det endda blot Skjæget, det gjaldt, ligeoverfor disse bagtaleriske Rageknive, *enfin!* saa kunde man jo lade sig barbere, men hele Ens ydre og indre Personlighed lægges paa Dissectionsbordet, og disse kvindelige Anatomer ere just ikke saa meget samvittighedsfulde.

Forleden Dag kom jeg netop gaaende der forbi; med et skarpt Blik ned ad Linien sonderede jeg Terrainet. Særligt paa eet Punkt bleve Hovederne meget ivrigt stukne sammen, og en halvgammel Dame med en ubehagelig spids Næse saa lige hen imod min uskyldige Person.

„Der bliver Du nok ordenligt hudflettet, min søde Ven“, tænkte jeg ved mig selv; „hvad om Du stoppede dem i Farten?“

Der var just en Plads ledig ved Siden af de talende Personer, og med homøopatisk Foragt for Faren styrede jeg lige henimod dem, lettede paa Hatten, fik et sagte Buk og satte mig ned. Samtalen forstummede. — Jo, jeg havde gjættet rigtigt. Jeg følte mig irriteret af denne Sladder, ligeoverfor hvilken man er aldeles værgeløs; men en lille Smule Hævn syntes jeg dog, at jeg vilde sætte Pris paa.

„Det gjør mig ondt, ifald jeg har for-

styrret Damernes Samtale," sagde jeg til den unge Dame, der blev blussende rød i Hovedet.

„Nei paa ingen Maade!“ var Svaret, idet de Andre ogsaa i større eller mindre Grad antog Skikkelse af tirrede Kalkuner, men Tausheden vedblev, og i al Stilhed sade vi og gloede paa de Veifarende, der i al Fald i det Øieblik bleve befriede for mine nærmeste Naboers pestsvangre Pust.

Disse Mennesker ane ikke, hvormegen Taknemmelighed de ere mig skyldige!

Der var specielt en nydelig ung Dame, der gik forbi med en ganske lille bitte Herre under Armen, som havde en flad Hat, der saa ud som et Laag paa en Casserolle. Ja, jeg er vis paa, at de havde den inderligste Lyst til at sige Noget om det Par Forlovede, og det lignede nu ogsaa en ung Pige med en Madspand, vel at mærke en tom Madspand, for han saa ud som en forsulten Candidat, der ikke havde faaet Mad i otte Dage, men — uh! nu begynder jeg jo selv at skumle. Ja, der seer man Følgerne af at sætte sig paa Paradebænkene. Der er Sladder i Luften; Bagtalelsen er epidemisk. Og skjøndt jeg er overbevist om, at jeg vil blive syndigt hudflettet af mine Sidekammerater om et Øieblik, saa vil jeg dog

reise mig op, lette høfligt paa Hatten og forlade Paradebænkene.

Den 2den Juni.

Det er en ganske naturlig Følge af den almindelige Stofvexel i hele Naturen, at man i samme Øieblik, som Skræderen bringer En en ny Foraarsklædning ind ad Døren, fristes til at cassere en gammel Habit. I Regelen vil Ens Tøi kunne henhøres under de tre Kategorier: det meget gamle, det mindre gamle og det nye; den sidste Kategori er dog ikke ganske paa-lidelig. Men naar det nye Tøi endelig i Kraft af en Skræders Godmodighed eller pyramidale Financeoperationer omsider viser sig, saa kan det ikke Andet end distancere alt det andet Tøi i uhyre Grad. Det mindre gamle kan undertiden taale Sammenligningen uden aldeles at falde igjennem, men det gamle er fuldstændigt viet til Fortabelse i Abrahams Skjød paa Hjørnet af Læderstræde.

Jeg har just idag havt Leilighed til at anstille disse Betragtninger, og Følgen deraf har været, at en *ci-devant* Sommerfrakke og en gammel sort Kjole, som undertiden har vicarieret for Sommerfrakken paa Skovture hvor den i Forbindelse med et Par hvide Benklæder har gjort en ganske overordenlig

Virkning nede hos Grøndahl paa Dandsepladsen*), at disse hæderlige og udtjente Veteraner nu komme til at forandre Garnisonssted, idet de inden kort Tid skulle vandre fra min Bolig ned til Klosterstræde, hvor de, ved Hjælp af forskellige mysterieuse Processer, der tildels foretages med Pletvand og Pressejern, snart ville fremstaae i en betydelig forynget Skikkelse og vise sig i en virkelig presentabel Tilstand for letsindige Lysthavende.

Disse to Paaklædningsgjenstande have nemlig i dette Øieblik dicteret mig en Billet til en af de syvoghalvfemsindstyve Israeliter, der stadigt avertere, at de hver især troe, at de ere de Eneste, der betale den høieste Pris for gamle Klæder, og i den underretter jeg ham om, at han hos mig kan faae Leilighed til „at vise sin Tro af sine Gjerninger“. Des-

*) Endskjøndt baade min Kjole, som sagt, og jeg selv undertiden have været meget fêterede der paa Stedet, maa jeg dog paa det Bestemteste udhæve, at ingen af os nogensinde har givet Gjentofte Sogneforstanderskab den allerringeste Grund til at ansøge om, at Dandsepladsen maatte blive nedlagt, fordi den havde en saa demoraliserende Indflydelse paa Egnens Ungdom, saaledes som det for nyligt har gjort. Moralen fremfor Alt! har bestandigt været vort Mundheld! derfor har Gjentofte Sogneforstanderskab min ubetingede Agtelse!

værre hører nok dette Bibelsted til det nye Testamente og har altsaa Intet at betyde for det gamles Bekjendere, saaat jeg er aldeles forberedt paa, at hans stærke Tro vil staae i omvendt Forhold til hans Gjerningers Valuta.

Det er forresten underligt med saadant gammelt Tøi; det faaer efterhaanden en vis Affectionsværdi for En. Man synes næsten ikke, man kan békvemme sig til at skille sig ved det, og paa den anden Side kan man dog ikke ret godt gjøre sit Klædeskab til et fuldstændigt Pjaltenborg, hvilket jo vilde blive Tilfældet, ifald man gav efter for sine Følelser for disse gamle Laser.

Hvad Kjolen angaaer, da vilde jeg forresten sin Tid have forsvoret, at jeg nogensinde skulde skille mig ved den. Endnu i dette Øieblik staaer Hun saa levende for mig; jeg føler hendes Hjerte banke mod mit, og det er Kjolen, der for sidste Gang hvisker til mig om hende. Hin Aften havde jeg den paa for første Gang, og det var imod dens vatterede Bryst, at hendes friske, fulde Former bølgede.

Det var dengang! — og nu — ak, hvor forandret!

Hun var atten Aar gammel, og for at fatte mig i Korthed var hun med eet Ord:

yndig! Hun havde alle Betingelser for at fortrylle mig fuldstændigt: skjælmske, lysebrune Øine, mørkt, krøllet Haar og saa et Par Smilehuller, der tittede frem af Kinderne som en evindelig Opfordring til at være morsom, forat man kunde faae hende til at smile, og da hun saa tillige havde nydelige Tænder, som kom frem ved samme Leilighed, saa følger det af sig selv, at selv den værste Tørvetriller næsten blev aandrig i hendes Selskab.

Jeg havde aldrig talt med hende, men hver eneste Eftermiddag mødte jeg hende paa Langelinie, stundom ene, men som oftest fulgt af en ældre Dame, vistnok hendes Fru Mama. Tilsidst kjendte hun mig meget godt, og jeg fik altid Smilehullerne at see, men næsten heller aldrig mere, thi hun slog altid Øinene ned, naar hun i nogen Afstand havde seet mig komme. Jeg var baade glad over disse nydelige Smilehuller og en Smule stødt, thi hvad i Alverden kunde hun igrunden have at lee ad, naar hun mødte mig? Jeg var et overmaade net Menneske, men en Dag tabte jeg rigtignok min ene Handske lige ved hendes Fødder, og saa bukkede jeg mig efter den og blev liggende og saa hende ind i de sænkede Øine, til hun var gaaet forbi. Om det var

denne snilde Maneuvre, hun lo ad? — men saa kunde hun jo dog see paa mig, thi naar en Dame seer paa En og leer, saa er det Smil, man faaer, men naar hun sænker Øinene og leer, saa bliver man, reverenter talt, grint ud. Sagen tog jeg mig dog ikke synderligt nær, thi jeg følte mig stærk i min Kjærlighed. Det gjaldt nu blot om at faae hende itale.

Efter længere Tids flittig Efterforsken lykkedes det mig at erfare, i hvilke Huse hun kom, og da jeg fik at vide, at der en Aften skulde være Bal paa et af Stederne, indsaa jeg snart, at det var aldeles nødvendigt, at ogsaa jeg blev indbudt. Efter nogen Vanskelighed og forskjellige diplomatiske Kunstgreb ligeoverfor en Fætter af Huset, som jeg først maatte fornye et gammelt Bekjendtskab med, lykkedes det mig at faae en Indbydelse, og jeg kom da paa Ballet. Jeg blev formaliter presenteret for hende og fik en Dands.

Øieblikket var kommet; det gjaldt nu om at benytte det. Men hvorledes skulde man midt i denne mylrende Sværm, hvor Væggene havde Øine og Loftet havde Øren, midt i denne Tummel og Støi kunne tale om, hvad der dybest laa En paasinde? Og tale med

hende derom, det vilde jeg! Jeg maatte alt-saa gjøre et dristigt Skridt.

„Frøken! jeg har længe — jeg har længtes — jeg maa tale med Dem — kom ind i Cabinettet her tilhøre efter Côtillonen — det gjælder maaske mit Livs Lykke —“ det var de afbrudte Sætninger, som jeg pludseligt busede ud med; men hun maa have havt paa Følelsen, at der var Elektricitet i Luften, thi kun for en skarp Iagttager røbede en svag Rødme, at vi talte om Andet end Veiret eller Theatret eller Rasmus Nielsen. Hun vilde svare, men i det Samme kom hendes Mama til; Dandsen var forbi; jeg maatte takke af, og jeg vidste nu hverken, om jeg var kjøbt eller solgt.

Da Côtillonen var forbi, stod jeg paa det betegnede Sted. Mit Hjerte bankede som i Feber — mon hun vilde komme? — hvad vilde hun sige? Da gik Døren op, og med Undseelsens Rødme paa de fintformede Kinder traadte hun ind med ængsteligt Blik, medens dog et halvt Smil og de smaa Smilehuller —

Det banker — „Kom ind!“

„Tør je' schpørre, er det ikke Herren, szom —“

„Jovel, Moses!“ —

Jeg haaber, De undskylder mig, elskvær-

dige Læserinde, men Forretninger gaae fremfor Alt!

Jeg maatte afbryde paa det mest spændende Sted i min lille Roman, men jeg stoler paa Deres Overbærelse, skjønnne Frøken. Naar en fransk Forfatter pludseligt afbryder i det Øieblik, da Gaaden skal løses, saa har han overmaade sjeldent en Jøde at undskylde sig med, saaledes som jeg i dette Tilfælde.

Resten af Historien er snart fortalt. Næste Dag mødtes vi paa Langelinie som sædvanligt, og Smilehullerne mødte ligeledes, men hun saa ikke ned, og hun gik ikke forbi, hvorimod vi begge bleve enige om, at Kalkbrænderiet maatte være interessant at besee engang. Det var det vistnok ogsaa, men den Dag glemte vi dog at tage det i Øiesyn, skjøndt vi kom derud, og det var derfor en absolut Nødvendighed, at vi gjorde Touren om den følgende Dag. I lang Tid mødtes vi næsten dagligt, og Alt var Lys og Glæde, da —

Nei, jeg bliver blot melancholsk ved at tænke derpaa, og det er Altsammen den for-dømte Kjoles Skyld. Nu er den jo borte og hun med — ja, det er en bedrøvelig Historie, som jeg før engang har fortalt. Hun blev gift med en afskyelig, rig Marekat, og jeg var

selv i Kirken, da hun blev koblet til ham. Jeg saa ham slæbe bort med hende, skjøndt hun var min Eiendom, skjøndt hun var det Eneste, jeg eiede, det Eneste jeg brød mig om. Thi jeg var den Ven, som hun elskede.

„Sie war lebenswürdig, und Er liebte sie; Er war nicht lebenswürdig, aber Sie liebte ihn doch.“

Den 6te Juni.

Naar man ikke har Andet at bestille og man er træt af at drive op og nedad „Routen“ og see paa den vandrende, levende Udstilling af mere eller mindre heldige Naturens Vidundere i lange Frakker og vellykkede Kunstværker i korte Jacquetter, saa er det en ren Vederkvægelse at drive om ad en Sidegade og lade Øiet hvile paa de ofte ypperlige Kobberstik efter virkelige Kunstværker, der jevnligt findes i Kunsthandlernes Vinduer. Et saadant gav mig forleden Ideen, dels til at holde op med at drive, dels til at skrive

Pjerrot og Harlequin.

(Ideen efter et fransk Maleri).

Lysene straale, Lampetterne funkler
Hist ved det festlige Maskebal;
Tonerne bølge ud i den dunkle
Kjølige Nats den sneklædte Hal.

Smil og Latter, jublende Stemmer —
 Der er Liv i den brogede Krands!
 Fortid og Fremtid, Alt man glemmer
 Der i Nuets lystige Dands.

Troubadouren courterer
 Bondepigen nok saa net,
 Medens Damen coquetterer
 Med en lille fix Cadet.
 Pjerrot trygt med Columbine
 Troer, at han fik Lykken fat —
 Harlequin med listig Mine
 Lister sig let om Pjerrots Skat.

Pjerrot gotter sig i Lykken
 Over hendes Øies Glands;
 Naar han vender hende Ryggen,
 Ak! er Smilet ikke hans.
 Harlequin kom, og hun har seet ham,
 Seet den brogede, flagrende Strik;
 Øiet straalere, thi hun har bedt ham —
 Pjerrot er glad ved det straalende Blik!

Harlequin favner med dristig Haand
 Den lette, smidige Lilievaand;
 I Dandsen muntert de træde.
 Pjerrot seer paa den lette Dands,
 Han glæder sig ved hendes Øies Glands
 Og ved hendes jublende Glæde.
 Dandsen er endt, og de forsvandt.
 Pjerrot seer dem ikke iblandt
 Hele den mylrende Skare.

Hist i et lille Cabinet
 Kvidre de To en øm Duet —
 Pjerrot! tag Dig ivare!

Masken kastede hun nu nys;
 Harlequin tager Kys paa Kys —
 Hvor er hun dog falsk og fager!
 Da træder Pjerrot ad Døren ind
 Med kridhvidt Aasyn — „Hr. Harlequin!
 Et Ord blot, om De behager?“

Luften er kold og tung og klam,
 Jorden er klædt i en snehvid Ham,
 Et Lagen, som passer for Døde.
 Maanen skjuler bag Sky sig mildt,
 Medens Fleuretterne blinke vildt
 Ved deres festlige Møde.

Harlequin staaer med det kolde Sværd,
 Koldt som hans Hjerte og lumsk som hans
 Færd.

Men smidig tillige som denne.
 Pjerrot er saaret i Hjertet alt,
 Hans Liv er dræbt alt, førend han faldt,
 Thi han er jo dræbt i Hende.

Saa lad den kun løbe den røde Strøm!
 Befriet han er for en hæslig Drøm,
 Og Ro og Fred har han fundet.
 Lad Livets Kilde kun strømme ud;
 Han er nu fri for en troløs Brud! —
 Mon Harlequin ogsaa har vundet?

Den 17de Juni.

Lysten til at citere Forfattere er epidemisk i denne skjønnne Verden. Der er imidlertid Mangfoldige, der ivre imod denne Lyst, særligt ivres der af dem, der ikke have de fornødne Citater paa rede Haand. Jeg kunde, ifald jeg vilde nævne Navne, øieblikkeligt anføre i det Mindste een Forfatter, som har ivret imod Citatlysten, endskjøndt han selv troligt har presenteret „*fuimus Troes*“, *Ilias post Homerum*“, *sic itur ad astra*“ og andre lignende gode, gamle Bekjendte i mere eller mindre classisk Form for sine Venner saa ofte, det har ladet sig gjøre, men ikke desto mindre er han blevet meget vred, naar en Anden, „for at vise sin Belæsthed“ har fundet Anledning til at gjøre sine Læsere bekjendt med en god Ide, et ypperligt Udtryk af en stor Forfatter.

Men hvorfor skal Sligt nu nødvendigvis være for at vise sin Belæsthed, nødvendigvis være Blæseri?

Kunde det ikke tænkes, at man citerede en saadan Forfatter, fordi man vilde vedervæge sine Læsere med noget rigtig Godt, med en fyldig Tanke, maaske fordi man følte, at det skortede En selv paa Tanker? Se! hvis

man nu godmodigt vilde see Sagen fra den Side, saa blev Blærieriet til lutter Beskedenhed.

Det kunde ogsaa være, fordi et saadant Citat paa en fortrinlig Maade præciserede, hvad man netop vilde udtrykke, og saa vilde det jo dog være Daarskab at sige den Ting slet eller dog mindre godt, som man ved en Andens Hjælp kunde sige fortrinligt.

Saa kunde man ogsaa forudsætte — men hvad nytter det at tale videre om alle disse godmodige Forudsætninger? det er nu engang slaaet fast, at denne „forcerede Stræben efter Citater“*) kun er fremkommet, fordi man vil „vise sin Belæsthed“, og derfor — *vide* Baggesen (undskyld, at jeg nu ikke gjør nogen Undskyldning, fordi jeg citerer;) — :

„flere Ord paa sligt et Væsen spille
Var ganske, som om En med attisk Salt
Til Flæsk i Musers Suppe sylte vilde
En gammel, skollet, tintet, sjællandsk Galt.“

*) Forøvrigt slet Dansk! Man kan ikke stræbe efter Citater; man kan „stræbe efter at komme til at benytte Citater“, og man kan „lede efter Citater“, men fordi man leder, finder man ikke altid, og som oftest er en saadan Stræben forgjæves, thi man skal heller ikke hverken lede eller stræbe i den Retning Tan-
ken skal overvælde En, Citatet skal saa at sige gribes *in flagranti*.

Den 29de Juni.

Jeg har adskillige Gange stødt paa Folk herjemme, (vel at mærke: de vare tarveligt udrustede af Naturen), der „føjte sig“ betydeligt, naar de kunde faae Leilighed til atter og atter at gjentage, at det danske Sprog var et af de sværeste Sprog i Europa at lære. Det er en meget gammel Historie, og derfor er den meget kjedelig at høre gjentaget bestandigt. Forleden var jeg netop sammen med en ung Mand, der i længere Tid havde irriteret mig ved at underholde et større Selskab med de mest trivielle Hverdagsbemærkninger og de mest intetsigende Fortællinger. Pludseligt blev han ogsaa Lingvist, og efterat han havde udtalt sig særdeles grundigt og overbevisende om flere europæiske Sprog, kom da pligtskyldigst ogsaa den Bemærkning, at det danske Sprog, specielt dets Grammatik, var uhyre vanskeligt at lære.

„Men Høistærede!“ spurgte jeg ham da i al Høflighed; „hvordan har De da i grunden lært det?“

Den 10de Juli.

For en Uges Tid siden var jeg ude i Skoven. Der var Fred og Ro under Dyrehavens mægtige Bøgetræer. Hjorten gik saa fredeligt og uforstyrret omkring og kneisede stolt med

de mægtige Geværer, som om der ikke i den hele vide Verden var Noget til, der hed Dyrehagl eller Myndehunde; majestætisk gik den imellem sine Hinder, dem, den havde tilkæmpet sig paa ægte Riddervis i ærlig Kamp paa spidse Horn med en ulyksalig Medbeiler. Den følte sig som Skovens Herre, og det Samme gjorde forresten ogsaa jeg, og der var da heller Ingen, der den Dag gjorde os Besiddelsen stridig. Thi det var en Hverdag, og der var derfor den livsaligste Søndagsstemning i Skoven — som i mit Hjerte.

Hun havde jo lovet at komme. Vi skulde træffes nede ved Charlottenlunds Jernbanestation.

Til den fastsatte Tid var jeg dernede. Signalet var heist, og man ventede Toget om et Øieblik. Da lød den velbekjendte, skingrende Fløiten i kort Afstand. Denne Lyd har altid forekommet mig at være en af de mest hjerteskjærende og trommehindesønderrivende Nydelser, som et Menneske kan blive forfrisket med. I det Øieblik lød den mig som den yndigste Musik, som den lifligste, den blødeste Tone, der nogensinde er henaandet af en Fløitepetersens Læber. Ikke kunde Mozarts „Tryllefløite“ have faaet mig til at juble saaledes af

Henrykkelse som hin Jernbanefløite — den bragte jo Hilsen fra Hende.

Toget standsede. Jeg stillede mig ved Udgangen, og jeg troer ikke, at nogen Støvlet-Capitain, der speidende skuer ned ad Linien for at opdage, om ikke en eller anden ureglementeret Tommel- eller Pegefinger har forvildet sig over paa den gale Side af Geværløbet, skulde have skammet sig over den Hurtighed, hvormed mine Øine opfattede enhver af de udtrædende Personligheder og i samme Nu fortalte mit Hjerte det Rædsomste af alle Rædsomheder: Hun er ikke med!

Jeg blev dog staaende, og det gjør man altid i et saadant Tilfælde. Hvem har ikke en eller anden Gang skullet hente en ung Dame fra Theatret, og saa var hun der ikke?, men alligevel ventede og ventede man paa hende nede i Forsalen længe, efterat Alle vare gaaede, i Haab om, at hun dog vilde komme alligevel; man ventede trofast, lige indtil den sidste Lampe blev slukket, og saa var det endda med et vist, eller rettere uvist, Haab, at man spurgte Controlleuren, der kom ned, om ogsaa virkelig alle Tilskuerne vare gaaede. Her var nu Ingen, man kunde spørge, men ligefuldt blev jeg staaende, indtil Toget var forsvundet. Jeg vil

ikke prøve paa at skildre min Sindsstemning. Men saadanne Skuffelser kunne ikke sammenlignes med Nogetsomhelst i Verden! Det vil derfor ikke kunne forundre Nogen, at jeg svarede et temmelig kort „Værs'go'!“ da en af de Ankomne høfligt bad mig om Ild paa sin Cigar, og endnu mindre vil man kunne forundre sig over, at jeg slet ikke svarede den. Anden, der kom med den samme udelicate Bøn, men blot rakte ham Cigaren; men saa kom den Tredie, en Artillerieconstabel — det var dog for galt! saa kunde jeg heller ikke dye mig, min Galde maatte have Luft, og jeg rakte ham min nu halvt ødelagte Cigar med de Ord: „Ja, ærligt talt, har jeg ikke anbragt mig her som Lunte.“

I Fortvivlelse gik jeg ind i Gyldenlund for at vente paa det næste Tog og styrke mit synkende Mod med et Glas Sherry, men den Vingjorde kun Ondt værre, og jeg lovede ogsaa mig selv, at jeg aldrig oftere skulde søge Trøst og Vederkvægelse paa det Sted.

Toget peb atter. Jeg løb ud og posterede mig atter ved Udgangen, men kun med ringe Haab. Hvo maler derfor min Glæde, min jublende Fryd, da jeg seer hende, freidig og glad, hoppe ud af en Waggon med de mørke

Lokker under den lyse Straahat, saa let og yndig som en Alf i den luftige Sommerdragt? Ja, hvem der vil forsøge at male Sligt, ved jeg ikke — kun det ved jeg, at mig bliver det ikke. Jeg formaaer ikke at skildre en Opvaagnen i selve Paradis.

„Tilgiv, at jeg har ladet Dig vente —“

„Alt tilgivet!“

Vi fortabte os i den lysegrønne Skov, hvor vi løbe omkap med Hjortene og legede Tagfat med hinanden, medens Drossel og Stillits accompagnerede vor muntre Improvisation — kort sagt! vi tilbragte der nogle faa, uforglemmelige Timer af dem, der, som *Alfred de Vigny* siger i „*Cinq Mars*“, „font regarder comme perdu tout le temps qui les précéda, et tout le temps qui doit les suivre.“

En improviseret Bryllupsfest.

Frederiksberg, der ligger en god Fjerdingvei fra Kjøbenhavn, med hvilken den dog staaer i Forbindelse ved flere saa godt som uafbrudte Gaderækker, er, skjøndt den dog nok ikke betragtes som Kjøbstad, ikke desto mindre næst efter Hovedstaden, Landets største og mest befolkede Commune.

Frederiksbergs Sognekirke har derfor et meget stort Publicum; især er Antallet af dem, der ville „tage tilægte“, ganske overordenlig stort derude, tilmed da mange af Hovedstadens Beboere ligeledes i den Anledning søge ud til Kirken der skraasoverfor „Sommerlyst“, naar de parvis ere blevne enige om at dele Livets Sommerlyst og dets Vinterglæder med hinanden.

Det er aabenbart paa Grund af dette store Antal af Ægteskabscandidater, at de saakaldte „Bunkebrylluper“ trives efter en større Maale-

stok i Frederiksbergs Kirke — det er nok endogsaa derudfra, at denne Simplification af den kirkelige Vielse stammer.

„Bunkebrylluper“ — ja, Navnet forklarer sig jo igrunden selv — bestaae nemlig i, at de paagjældende Ægtepar, der skulle vies paa samme Dag, under Et gaae op til Alteret og under Et faae en Tale, der saa gjælder for sex, otte, ti eller flere — *c'est selon!* —

Det var en Sommerdag for et Par Aar siden. Gudstjenesten var netop forbi, og Folk strømmede ud af Kirken.

Tilbage bleve kun fem festligtklædte Par i forskellige Stole i Nærheden af Alteret og en Del Nysgjerrige, mest ældre Kvinder, der vidste, hvad der forestod. Og Kvinderne nære som bekjendt en sjelden Interesse for Brylluper, især naar de ikke selv have stor Udsigt til at komme til at holde det. De enkelte unge Kvinder møde, naar det da ikke er Veninder eller nære Bekjendte af dem, der holde Bryllup, vistnok nærmest for at studere Kjolesnittet og Stoffet og saa, hvordan man ikke skal bære sig ad, naar man selv engang skal til det.

Græde eller ikke græde — *that is the question!*

En Kirkebetjent gik hen til de fem Par og anmodede dem om at gaae op til Alteret.

Da han tilsidst kom hen til en yngre Sømand — de gule Ankerknapper i den fine, blaae Jakke og det raske Ansigt under det lyse, krøllede Haar fortalte tydeligt nok Mandens Stand — og rettede samme Anmodning til ham, ytrede denne halvt forundret:

„Skal vi Allesammen splidses sammen under Et?“

„Spleises!? udbrød spørgende den gravitetske Alvorsmand.

„Ja, jeg mener bare: gaaer alle Skuderne under samme Rhederi? — ja, De forstaaer nok, jeg mener: skal vi alle fem Par op med Lektionen paa engang?“

„Jo, Hr. Styrmand!“

„Naa, *never mind!*“ sagde Styrmanden gemtligt; „ja, kom saa, min Pige!“ hviskede han derpaa til en kjøn, lille Brunette, der undseligt sad ved hans Side, og halvt for sig selv mumlede han, idet han gik op til Alteret, hvor de fire andre Par alt havde taget Plads:

„Det kan ellers blive et ordenligt Kabeltov, der kan splidses sammen af saadan ti Ender!“

Man tog altsaa Plads ved Alteret, hvor

der kun var et Par ældre Mænd tilstede som Vidner for det ene Par; de Andre mødte muttersene, og kort efter begyndte Ceremonien, og kort efter var den ogsaa forbi.

Man gik ud af Kirken, hvor nogle Droscher ventede.

Idet det med Vidner forsynede Par skyndte sig ind i den ene Drosche og kørte afsted, udbrød Styrmanden:

„Det var da S—! til Hastværk, de havde! Er man bleven viet sammen, saa kunde man dog gjerne ønske hverandre tillykke idetmindste! — Gratulerer! — Gratulerer!“ og idet han lod Handling følge paa Ord, gik han fra den Ene til den Anden og bød Haanden, og hans aabne, ærlige Ansigt vandt dem øiensynligt Allesammen. Damerne smilte, og Herrerne loe, idet de fulgte Styrmandens Exempel. Der var stor Gratulation i Pilealléen ligeoverfor Brandstationen, hvor de gamle Brandsvende sandsynligvis reve adskillige Brandere af sig i den Anledning, medens de i de aabne Vinduer laae og røg af deres korte Piber, og der gaaer jo vel sjældent Røg af en Brandmand, udenat der er en Brander i ham.

„Hør nu engang, Folkens — mine Herrer

og Damer, skulde jeg vel sige," vedblev Styrmanden; „maa jeg ha'e Ordet et Øieblik?"

„Værs'artig! — værs'artig!" —

„Ja, nu maae De ikke tage mig min Dristighed ilde op. Jeg er kun en jevn Sømand, der har faret paa de lange Reiser. I fire samfulde Aar har jeg været hjemmefra, men min lille Kjæreste her, ja, nu er hun da min lille søde Kone — vi har kjendt hinanden, fra vi var Smaa; vi er begge Nybodersbørn, skal jeg sige Dem, og vores Forældre er døde — hun har trofast ventet paa sin Ivar, mens han var borte. Nu kom jeg tilbage for en Maanedstid siden, men om en fjorten Dagstid skal jeg igjen en Tour, paa et halvt Aarstid idetmindste; nu vil vi gjøre os en glad Dag, seer De! men Venner og Bekjendte har vi ingen af — kom nu engang! skal vi Allesammen tage i Skoven — saa giver jeg en Bryllupsmiddag paa Bellevue, og saa er De vores Venner og Bekjendte og Gjæster tillige?"

Det var nogle forunderligt overraskede Ansigter, der kom tilsyne ved denne Tale, men der var en saadan Hjertelighed i denne ukunstlede Indbydelse, at Overraskelsen snart gav Plads for smaa indbyrdes Overveielser, og da Styrmanden utaalmodigt udbrød:

„Naa! sig nu Ja! Min lille Kone be'er ogsaa saa pænt derom; vi er saa ene her i Verden —“

Ja, saa sagde de ogsaa Ja, men kun paa den Betingelse, at de vilde have Lov til at give deres Bidrag til Festens Afholdelse.

„Nei, Middagen er min, og Touren derud og hjem er ogsaa min. Men skulde De ikke faae nok at drikke til Middag, saa kan vi jo altid snakke om en god Bolle Punsch tilaften. Saa er vi enige om det! Nu kjører vi ned til Dampskibet og saa ud til Bellevue. Kunde vi nu bare leie en Sporvogn, saa kunde vi saa rart have presenteret os for hverandre inden i den; men det vil vi nu vente med, til vi kommer ombord paa Damperen. Paa de blaae Bølger — der føler jeg mig ogsaa mere tilrette som Vært med Deres Tilladelse. Der kan jeg bedre gjøre Honneur for Damerne, for der er jeg hjemme — og nu fire Droscher!“

„Nei, to er nok!“ mentes der.

„Nei, een Drosche til fire Ben, det maa være rigtigt!“

Saa blev det derved, og nu gik det „for klosrebede Mersseil!“ som Styrmanden udtrykkeligt forlangte, i strygende Carrière ad Toldboden til langs ad Bülow'sveien, Farimags-

veien og de mindst befærdede Veie og Gader, hvor dette glade, flyvende Corps ikkedestomindre opvakte en ikke ringe Forbauselse; men Styrmanden havde lovet at betale Mulcten, hvis de skulde blive skrevne underveis for „uforsvarlig Kjørsel“ — det vil sige, tilføiede han:

„Hvis I ikke vælter os, saa vi knækker Halsen — men det vilde nu ogsaa være altfor uforsvarligt!“

Dampskibet naaedes imidlertid uden Uheld, og man gik ombord.

Styrmanden kjendte tilfældigvis Capitainen, og da han fortalte ham hele Situationen, stillede denne leende sin Separatkahyt til de otte Nygiftes Raadighed, forat de der i Fred og Ro kunde blive presenterede for hverandre.

Ved et Par Flasker Champagne foregik Ceremonien, efterat Capitainen med en kort Lykønskning havde drukket et Glas med de unge Ægtefolk og var gaaet op paa Commando-broen.

Resultatet af den almindelige Presentation var da, at Styrmanden hed Ivar Rander, og hans Kone hed Anna. Den Ældste af Herrerne hed Bølle og var Musiklærer og Claverstemmer; senere viste det sig, at hans

Kone i flere Aar havde holdt Huset for ham, men nu havde de da besluttet af gifte sig. Hun var ikke ganske ung, men saa ret godt ud og hed Amalie eller „Jomfru Christiansen“, som den aldrende Ægteemand af og til i Distraction endnu kaldte hende. Dernæst var der et norsk Par, hvoraf den mandlige Halvdel reiste som Vinagent for et fransk Hus, medens den kvindelige i et Par Aar havde været Lærerinde paa Sjælland; de vare bekjendte fra Christiania, og han hed Kildal og hun Ragnhilda; endeligt var der en ung Decorationsmaler ved Navn Frank og hans Hustru, der var Porcellainsmalerinde og hed Alma. Alle vare de nu glade og fornøiede og drak Champagne som Sødsmælk, endskjøndt Nordmanden forsikrede, at

„Den er Fan hække me ikke saa bra som den, vi faaer oppe i Christiania!“

„Jamen, der laver de den vel ogsaa selv, og det kan vi ikke rigtigt komme ud af her-nede,“ mente Bølle.

Man kom til Bellevue, tog Afsked med Capitainen, og oppe hos Schwalbe forhøiedes det gode Humeur ved en splendid Middag med god Vin til i den Grad, at den halvtgamle Musiklærer baade vilde dandse og spille

Violin paa samme Tid. Gjennem en Opvarter havde han faaet fat paa en daarlig Tingest, som han dog snart blev kjed af at seigpine, især da det jo blev trivielt for ham i Længden baade at spille og dandse Solo, thi en *Pas de deux*, han forsøgte sig i, gik complet istykker.

Fru Alma Frank, der ikke blot som malende Kunstnerinde dyrkede Muserne, men tilligē som Skuespillerinde havde gjort stormende Lykke ved adskillige Dilettantforestillinger, havde under Dandsen anvendt hele sit Coquetteri for at opmuntre den Gamle til at blive ved med at „pine Violen“, og baade han og Vinagenten lode til at være temmeligt bedaarede af hendes mørke Øine og hvide Tænder.

Da Selskabet derfor, efterat Styrmanden havde clareret Regningen og et Forslag af Maleren om at drikke Kaffe paa Klampenborg var vedtaget, begav sig ud paa Veien, saa kunde man strax see disse to ældre Sommerfugle i Forening omsværme den blomstrende Alma, medens Maleren, sikker paa sin Lykke, ikke tog i Betænkning at ofre sig for de to Forladte, Fruerne Bølle og Ragnhilda Kildal.

Ivar fulgte bagefter med sin Anna. De

To havde nok at sige hinanden efter saa lang Tids Adskillelse.

Man tog Plads udenfor Concertsalen, og Vinagenten forlangte en halv Bouteille Cuiracao til Kaffen. Den kom ogsaa, og Smagen var sød nok, men Prisen var en Smule pebret, og saa var „den dog min Gud ikke som den, vi faaer i Christiania“.

Under munter Samtale tilbragte man nu en halv Times Tid der; da nærmede et Dampskib fra Kjøbenhavn sig, og da Vinagenten, endskjøndt han drak den ene Liqueur efter den anden, tilsidst paastod, at det ikke var stort Andet end destilleret Sirup med Sprit, saa sagde Ivar:

„Saa ved jeg ikke bedre, end at vi tage med Damperen, der kommer, til Vedbæk og prøver Liqueurerne der.“

Forslaget om en kort Tour paa Søen blev modtaget med Begeistring, og man ilede ned til Dampskibsbroen og kom ombord.

Den friske Søluft kjølede det varme Blod, og da man kom iland i Vedbæk, nød man i Haven med stort Velbehag adskilligt Sodavand.

En liden Promenade i Skoven, der gav baade Agenten og Musikeren Anledning til at

udfolde hele deres Elskværdighed ligeoverfor Fru Frank, efterfulgtes af en Flaske Dry-Madeira i Haven. Da den imidlertid heller ikke vandt Agentens Bifald, foreslog Ivar at tage til Skodsborg og prøve Varerne der.

Under Latter og Spøg modtoges Forslaget, og man seilede atter pr. Damp.

I Skodsborg var der Musik i Haven, og snart svang man sig i en lystig Hopsa til de lokkende Toner.

Alle fire Damer vare *en vogue*, men ingen dog i den Grad som den skjælmske Fru Frank, der med Nød og næppe fik Lov til af og til at dandse med sin egen unge Ægtemand, der dog med englelig Taalmodighed trøstede sig ved at nynne:

„Dagen er saa fuld af Kval,
Af Sol og Støv paa Veien;
Natten er saa mild og sval,
Og Natten er min egen!“

Og saa kyssede han sin smukke Brud og hviskede til hende:

„Husk lidt paa Fru Bølle, søde Alma! hun pines svarligen af Skinsygens Kvaler.“

„Men Herregud! jeg er jo aldeles uskyldig. Det er da ikke mig, der har sat falske Toner i hendes gamle Instrument.“

„Nei, nei! men Du er altfor smuk.“

„Men det er jo ikke nogen Forbrydelse i Dine Øine — vel?“ og med et Smil kyssede hun paa Fingeren og dandsede ud med Agenten.

Efterat man havde svunget sig lystigt omkring i en Timestid, blev man enige om at indtage en let Aftensmad. Der blev bestilt noget fint Smørrebrød; Damerne fik The og Herrerne Øl og Akvavit. Da den norske Nordmand fra Norge heller ikke var tilfreds med Akvaviten, men ytrede:

„Nei, det er da Fan hakke me ikke Throndhjems Lysholmer det!“

Saa sagde Ivar spøgende:

„Ja, Damperen kommer vel snart sønderfra og, —“

„Saa kunde vi jo maaske endnu iaften tage videre opad Throndhjem til?“ spurgte Alma leende, „og saa ende oppe ved Nordcap sidst i Ugen engang.“

„Nei, Kors, min Frue! Akvaviten kan godt nydes, men det er kun ikke Lysholmer, er det ikke!“

„Nei, det er Aalborger“ sagde Ivar, „Skaal, Du!“

Vi have glemt at notere, at baade Herrerne og Damerne i Betragtning af de særlige Om-

stændigheder i Dagens Løb vare blevne enige hver især om at sige Du til hverandre.

Det begyndte nu efterhaanden at skumre, men Aftenen var mild og behagelig, Stemningen var ypperlig, og paa Forslag af Bølle besluttede man derfor at drikke en Bolle Punsch sammen, inden man kjørte til Jernbanen. Den blev bestilt, og i et tæt Lysthus, hvor Lysene paa Bordet udbredte et festligt Skjær over de skjærmende Blade og slyngende Ranker, den duftende Baggrund for otte lykkelige Mennesker, begyndte nu Skaalernes Række, idet Alderspræsidenten reiste sig og i velvalgte Ord udbragte Selskabets Skaal.

Idet han gik ud fra, at det ikke var Tilfældet, men en god Aand, der havde bragt dem, de tidligere Vildfremmede, sammen idag, en god Aand, der usynligt havde været tilstede den hele Dag, gik han over til at tale om Harmoniens Love.

„Hver især havde vi jo kun tænkt paa at begynde en beskeden Duet i Livets store Opera, men for idag blev det til en herlig Octet, der — det haabede han da — i lange Tider med Glæde vilde mindes af enhver af vore smukke Sangerinder og under alle Omstændigheder al-

drig vilde glemmes af de fire seconderende Understemmer.“

„Du er jo ikke Understemmer,“ bemærkede den glade Maler; „Du er jo Claverstemmer, Bølle!“

„Fy, skamme sig! at komme med saadan' Brandere i et tørt Lysthus, hvor der kan være Fængstof nok iforveien. Men til Sagen! Nu gaae vi ud i Livet hver ad sin Vei. Octetten opløser sig og bliver til fire særskilte Duetter, men det er mit sikre Haab, at, inden Aaret er omme, ville Duetterne være blevne til Terzetter; en Barnestemme — for ikke at sige to — vil en kort Tid bryde Harmonien med skrigende Lyde for desto inderligere at smelte sammen med den senere.“

Alle Damerne rødmede og fik meget travlt med at eftersee Mønstret i deres Servietter.

„I Haab om, at Duetterne, hvad enten de nu adaare blive til Terzetter, Quartetter, Quintetter eller til mere endnu, altid maae bevare den Harmoni, der idag har hvilet over den muntre Ouverture til Fremtidens Compositioner, vil jeg opfordre Dem, mine Venner, til at tømme Glasset tilbunds. Harmonien leve!“

Rungende Hurraer fulgte paa denne Tale, og Bølles Skaal blev med Enthousiasme drukket

paa Forslag af Ivar, hvorefter den glade Maler, der tidligere havde benyttet et ledigt Øieblik til at klemme sin Muse, udbad sig Tilladelse til ogsaa at udbringe en Skaal.

„Men den gaaer nu bedst paa den gamle Melodunte: „Skaal for Din Mø i blufærdige Vaar!“

„Ja, det skal vi nok!“

„Og saa synger De Alle med i Chor!“

„Javel! — javel! — læg bare for!“ tilføiede Ivar, og med en velklingende Baryton sang Maleren:

„Inden vi tager den seneste Taar,

Synger den seneste Tone:

Skaal for min Møe i blufærdige Vaar,

Skaal for min søde, lille Kone!

Hun har lovet mig, at i Lyst og Nød

Dele vi det grove som det fine Brød,

∴ Thi min lille Kone er saa sød, saa sød! ∴

Chor!

Hun har lovet mig etc.

Derfor om Bordet vi her toge Plads,

Tændte den lysende Kjerte,

Derfor vi gribe det blinkende Glas,

Synge af jublende Hjerte:

Tag Dit Glas, min Ven! tag Dit Glas, min Ven!

Drik Din Kones Skaal, thi hun fortjener den —

∴ Se, hun smiler til sin Ægtefælle hen! ∴

Hurra! — Klinken! — Tømmen af Pokalerne og Kys *à discrétion*!

Bølle var i den syvende Himmel. Han sad imellem sin Hustru og Malerens smukke Kone, fra hvem han dog forneden var skilt ved et Bordben. Af og til gned han Knæet opad Bordbenet, men om det var i en uskyldig Fiction af, at Bordbenet tilhørte Fru Frank, maa lades uafgjort. Imidlertid havde han dog nok engang faaet sine Fødder anbragt paa et feilagtigt Sted, da en af Damerne muntert udbrød:

„Men hvem er det dog, der sidder og sparker mig hele Tiden?“

„Det er Bølle, der strækker sig.“

„Bølle! Bølle!“ formanede Maleren, „vil Du holde Fingrene for Dig selv, gamle Fingerbølle!“

„Aa, naar vi bare ikke kommer i Haarene paa hverandre, saa blæse være med Benene!“ mente Styrmanden.

Bollen blev imidlertid tømt, og man talte saa smaat om at bryde op, da man jo havde over en Mil at kjøre til Klampenborg Stationen, men Bølle havde nu faaet Blod paa Tanden, og han begyndte derfor at phantasere om en Extrabolle.

Hans unge Hustru bad ham dog om ikke at drikke mere, idet hun hviskende mindede ham om:

„Du maa dog huske paa, at vi skal ha'e Barnet i Kirke imorgen, Bølle!“

Og saa var Bølle ogsaa saa fornuftig at sige:

Det har De s'g'u Ret i, Jomfru Christian- sen — jeg mener: det er ganske rigtigt, lille Amalie!“

Da det øvrige Selskab ogsaa i enhver Hen- seende følte sig tilfredsstillet i Retning af faste og flydende Varer, var Samstemningen med Hensyn til Retourbilletterne tilstede.

Den norske Vinagent følte sig dog op- fordret til før Afreisen at forfriske sig med en Sodavand og en Absinth, idet han for- klarende udbredte sig om Nødvendigheden af at rense Maven, naar man havde drukket saa- meget „Sprøit“.

„Det Sidste er naturligvis altid det Bedste!“ ytrede Ivær, idet han klappede ham paa Skulderen — „Velbekomme!“

Da man havde faaet Tøiet paa og skulde hen til Omnibussen, vilde baade Bølle og Agenten gjøre Forsøg paa at faae Franks Kone under Armen.

Agenten lod til i fuldt Alvor at antage, at det var hans Kone, men den rette Eiermand kom dog i rette Tid til og berigtigede denne lille Feiltagelse. Bølle var derimod mere paastaaelig, idet han stærkt holdt paa, at Alma i Kirken under Vielsen havde havt Plads paa hans venstre Side, *ergo* var hun da hans Kone — i al Fald til venstre Haand.

Da „Jomfru Christiansen“ imidlertid energisk tog ham under den høire Arm, opgav han godmodigt sit morganatiske Ægteskab, den misforstaaede Følge af Formiddagens „Bunkebryllup“.

Og saa kom de da omsider til Klampenborg og derpaa til Kjøbenhavn, og der skiltes de ad med gjensidige, hjertelige Taksigelser for den behagelige Dag.

„Saa holdt vi da Bryllup, min søde Pige!“ sagde Styrmanden, da de ene to sammen kjørte ind til Byen; „saadan havde jeg jo igrunden ikke tænkt mig det; men *never mind!* Skal man endeligt møde hos Udskrivningschefen, saa er der ligegodt noget vist Gemytligt ved at træffe Kammerater, der skal ombord paa samme Skude!“

En Ungdomserindring.

Hr. *candidatus philosophiæ* Nielsen fortæller:

I min Skoletid havde jeg læst i Munthes Geographi, at Kjøbstaden N* havde 3000 Indbyggere, en Domkirke, en lærd Skole og desuden en temmelig livlig Handel.

Disse saare interessante Oplysninger havde dog ikke vakt nogen synderlig Interesse hos mig for samme Kjøbstad, og det var derfor heller ikke paa nogen Maade for at overbevise mig om sammes Paalidelighed, at jeg nogle Aar efter, at jeg var bleven Student og allerede var godt paa Vei til at tage en Magisterconferens, som jeg imellem os sagt aldrig fik, paa en gammeldags Dagvogn rullede ind i den nærsomme lille By N*, hvor jeg havde isinde at tilbringe min Sommerferie. Sagen var den, at en gammel Bekjendt af min Fader samme Foraar havde tilbragt nogle Dage hos

os, og ved den Leilighed havde jeg bestemt maattet love ham, at jeg vilde besøge ham, naar Sommerferien kom. Oprigtigt talt behøvede han ikke mange Overtaleelsesmidler for at faae mig til at afgive hint Løfte, eftersom jeg netop den Vinter i et Selskab havde truffet en ung Dame, en Frøken Laura M., hvis lysebrune Øine pludseligt lod mig opdage et mig hidtil ubekjendt Talent hos mig selv for Sonetfabrikationen. I Løbet af en Maanedstid havde jeg udelukkende helliget mig til den Virksomhed. Disse Øine, disse mærkelige Øine, som spillede i Hovedet paa den lille Coquette, spillede snart ogsaa i Hovedet paa mig, og Øinene med samt deres Eierinde boede netop i Byen N*, hvor min Faders gjæstfrie Ven hørte hjemme. Jeg greb derfor med Begjærlighed Leiligheden til at see dem igjen, og de vare altsaa den nærmeste Grund til, at jeg hin Sommerdag rullede ind ad Byens ærværdige Port. Posthuset laa i den anden Ende af Byen, og da vi først skulde staae af der, havde jeg god Leilighed til at optage et foreløbigt Skjøn over Byen og dens Befolkning. Resultatet, jeg kom til, var forresten kun det, at Kjøbstaden N* ikke i nogen væsenlig Henseende adskilte sig fra alle

de andre Kjøbstæder i Kongeriget Danmark, som havde givet mig Leilighed til at anstille statistisk-topographiske Undersøgelser. Bro-lægningen var antediluviansk, idet enkelte Stene ragede op som smaa Granitklipper, imellem hvilke Bjergsøer af ubestemmelig Dybde tittede frem som smaa Titticaca'er. Husene vare lave og uanseelige i al deres aldrende Ærværdighed, og deres Vinduer vare opfyldte med Gyldenlakker og Kvindehoveder, som for Siørstedelen vidnede om en modnere Alder. Jeg var øiensynligt Gjenstand for den skarpeste Kritik, saa meget desto skarpere, som jeg for at gjøre Gjengjæld havde væbnet mig med et Par Næsebriller og den mest uforskammede Mine, jeg var istand til at opdrive.

Vi naaede omsider Posthuset, jeg for mit Vedkommende i en saa forrumlet Tilstand, at jeg havde en Fornemmelse af, at alle de indvendige Dele havde indgaaet et Slags chaotisk Lobescowes-Forbindelse i Livet paa mig. Men det fik ikke at hjælpe; af Vognen maatte jeg for at trykke omtrent et halvt Douzin mig tildels ganske ubekjendte Hænder, der tilhørte min Vært, Kjøbmand Christensen, hans Døtre og eneste Søn. Hele Familien, paa Fruen

nær, var nemlig kommet ned til Posthuset, for saa hurtigt som muligt at tage Kjøbenhavneren i Øiesyn, og jeg blev da ogsaa paa staaende Fod presenteret for tre meget nette unge Damer, Frøkenene Christensen, og en halvvoxen Søn, som gik i Latinskolen.

Jeg forbigaaer de videre Præliminaries med Hensyn til Indlogeringen og den første Fouragering der i Huset, endskjøndt denne strax gav mig en temmelig berettiget Frygt for, at Kjøbmandens Frue havde isinde, at jeg skulde spise mig fordærvet, idet hun tiltrods for mine overmenneskelige An-trengelser uafsladeligt fortalte mig, at jeg ikke spiste Noget, at jeg var meget „smaattærende“, at det maaske ikke smagte mig osv., Bebreidelser og Spørgsmaal, som jeg i det Hele slet ikke kunde svare paa, da jeg næsten hver Gang, de kom, havde Munden fuld af Mad.

I Løbet af et Par Dage var jeg dog kommet saavidt, at jeg havde faaet Lov til at spise og drikke saa Meget og saa Lidt, som jeg vilde; jeg var med andre Ord blevet hjemme i Huset. Med de unge Damer stod jeg allerede paa en temmeligt fortrolig Fod, og en stor Del af Byens Indvaanere kjendte jeg fra Vinduet af, idet jeg, naar de nikkende

gik forbi, af mine nye Veninder meget beredvilligt blev oplyst om deres Navn og Stilling og hele foregaaende Liv; at jeg blandt Andet var særdeles godt inde i Byens *chronique scandaleuse*, er jo soleklart! der er Intet, der morer en lille Provindsdame mere at fortælle end Sligt, hvilket hun da forresten tildels har tilfælles med Hovedstadsdamerne.

Jeg vidste derfor ogsaa paa en Prik, at Kjøbmand Olsen var perialiseret til Fugleskydningsballet og maatte bringes hjem; at Lieutenant Kaldorff havde Stævnemøder med Jette Holm i „Rosenlunden“; at Adjunct Petersen gjorde Ridetoure med den unge Rectorinde og sang Duetter med hende af „Elkovsdrikken“ — at det var deraf, „det havde de sagt i Selskabet forleden hos Byfogdens — sikken en Ukvindelighed!“ — og hvad der nu var aldeles utilgiveligt, det var det, at hun havde givet ham en Côtillonsorden med en Amor paa det sidste Skovbal. Men om jeg end saaledes lidt efter lidt lærte omtrent den hele By at kjende, saa fik jeg dog ikke det Allerringeste at vide om den Eneste, som jeg brød mig om, de lysebrunes Øines Eierinde nemlig, den yndige lille Laura. Hun blev

aldrig berørt, og en skjøn Dag brød jeg derfor overtvert og nævnede hendes Navn.

„Næh! — kjender De hende?“

„Ja, jeg havde den Fornøielse flere Gange i Vinter at være sammen med hende hos en Familie i Kjøbenhavn.“

„Naa ja, hun var i Kjøbenhavn i Vinter. Ja, hun er altid paa Farten. — Det er saamæn en af mine allerbedste Veninder.“

„Se, se!“

„For Øieblikket er hun da heller ikke hjemme; men de venter hende en af Dagene. — Hvad synes De om hende? — Er det ikke en rar Pige?“

„Jo, jeg synes virkeligt særdeles godt om hende; hun er saa munter og livlig.“

„Hun er nu forresten ikke fri for at være lidt coquet,“ bemærkede hendes allerbedste Veninde; hun ved nok, at hun seer godt ud.“

„Aa, hun er nydelig!“ udbrød jeg med en maaske vel ildfuld Stemme, thi den allerbedste Veninde skyndte sig med at tage Ordet:

„Men hendes Figur,“ sagde hun, „kunde nok være lidt bedre.“

„Hendes Figur er jo nydelig!“

„Naa — aa! hun var ikke i Kjøbenhavn for Ingenting i Vinter. Hun gjorde svensk

Gymnastik, for Lægen var bange for, at hun skulde voxe sig skjæv; men det bliver naturligvis imellem os.“

„I saa Fald kan den svenske Gymnastiklærer virkeligt være stolt af Resultatet,“ bemærkede jeg.

„Ja, ved De, hvad jeg troer?“

„Naa?“

„Jeg troer, at hun gaaer med et Kors.“

„Et Kors! ja, hvem har vel ikke sit Kors at bære?“

„Aa, De ved godt, at jeg mener et Kors paa Ryggen.“

„Nei, det faaer De mig ikke til at troe. Den Gratie og Lethed, der er i alle hendes Bevægelser, vilde være en Umulighed, hvis hun bestandigt gik med saadan en Stiver.“

„Naa, jeg mærker nok, hvordan De har det, Hr. Nielsen.“

„Hvordan da?“

„Betydeligt med Varme, min Herre!“

„Det er saamæn heller intet Under; Thermometret viser 21 Grader.“

„Ja, De vil ikke være ved det; men jeg skal fortælle hende Alt, hvad De har sagt.“

„Yderst forbunden! saa slipper jeg selv for at fortælle hende, at hun er nydelig.“

Dermed var Samtalen forbi, men jeg havde begaaet en taktisk Feil, hvilket jeg dog først senere indsaa. Jeg burde have tvunget den unge Dame til Taushed, hvilket jeg let kunde have gjort ved at true hende med Retorsion, truet hende med, at jeg vilde fortælle Laura, at Veninden havde sagt om hende, at hun var en Korsdrager. Thi en Dame, tilmed naar hun som Laura er tilbøielig til Coquetteri, har aldrig godt af paa Forhaand at faae at vide, at man har udtalt sin Beundring for hende; det giver hende en nltfor stor Sikkerhed i hendes Optræden ligeovertor En, og den er det saare vanskeligt at faae rokket, naar Amor skal optræde som *Amor triumphans*.

Nogle Dage derefter udførte Frøken Agnes, den ovenomtalte af de tre Søstre, med stor Kunstfærdighed nogle „*Rêveries*“ paa Fortepianoet. Lidt efter lidt hildedes jeg selv i Drømmerier; jeg syntes at see Laura foran mig; det var hende, der vuggede min Sjæl paa Tonernes harmoniske Bølger —

„In der Stube stand ein Lehnstuhl,
Reich geschnitzt und wunderbarlich;
Der darin sitzt, der ist glücklich,
Und der Glückliche bin ich.“

„Sødeste Agnes!“ — „Sødeste Laura!“
— Hvordan har Du det? — osv.“ i Forbindelse

med et Par Kys vakte mig af mine Drømmerier — det var vel at mærke ikke mig, der fik Kyssene. Jeg foer halvt forvirret op af Havestolen i Verandaen, tabte Cigaren, som var gaaet ud, bukkede forvirret, blev presenteret, stammede Noget om tidligere Fornøielse og Bekjendskab og gned mig omsider i Panden for at sunde mig lidt, hvorefter en hjertelig Latter bragte mig fuldstændigt til Besindelse.

„Nu har jeg da aldrig seet Mage!“ udbrød Agnes; „De beder mig om at spille for Dem, og saa falder De isøvn.“

„Jeg isøvn!“ udbrød jeg høist indigneret. „Nei, Frøken! der gjør De mig virkelig Uret. De spillede — ikke sandt? — Lumbyes Drømmebilleder.“

„Jo, men derfor skulde De da ikke sove.“

„Nei, men Deres Spil, Frøken, greb mig saa stærkt, at jeg selv kom til at drømme, drømme den yndigste Drøm; men mine Drømmebilleder overtræffes dog langt af den Virkelighed, som jeg vaagner op til.“

„Naar man vaagner op, saa maa man da have sovet.“

„Nuvel! saa sov jeg! men nu er jeg vaagen, lysvaagen, og kan spørge Frøken M., hvorledes De har befundet Dem, siden jeg sidst havde den Fornøielse at see Dem?“

Jeg fik et beroligende Svar i saa Henseende, og Samtalen gik ret livligt, indtil Laura, der i det Hele ikke syntes at have Taalmodighed til at sidde synderligt længe paa et Sted, pludseligt sprang op og fortalte Agnes, at hun havde Noget, som hun absolut maatte meddele hende.

De utaaelige Hemmeligheder om ingen Verdens Ting! tænkte jeg rigtignok ved mig selv, da de forsvandt med et „Undskyld os et Øieblik!“

„Vi skal nok vække Dem, naar vi komme tilbage,“ tilføiede den lille, malicieuse Agnes.

Nu var hun altsaa kommet! min Reise havde ikke været forgjæves, og jeg burde glæde mig over min Lykke. Det gjorde jeg ogsaa, men jeg kan igrunden ikke sige, at jeg glædede mig over, at jeg var kommet sovende til Lykken. Jeg havde, det kunde jeg ikke nægte, spillet en temmeligt latterlig Rolle, og det er høist ubehageligt. Kort efter kom de unge Damer tilbage, og jeg saa strax, at Laura allerede var blevet underrettet om mine Udtalelser om hende; jeg mærkede ogsaa, at hun havde bestemt strax at give en lille Forestilling tilbedste, i hvilken jeg skulde optræde som den tæmmede Løve, der trækker

Amors Triumphvogn; men det Haab besluttede jeg øieblikkeligt at tilintetgjøre. Jeg blandede mig kun ganske lidt i Samtalen og lod aldeles, som om jeg overhørte Frøken Lauras Meddelelse om, at hun skulde til Skovballet førstkommende Søndag.

„Ja, der skal vi naturligvis ogsaa,“ sagde de unge Damer i Chor, og nu udspandt der sig en længere Discussion om, hvorvidt de „Tarletans“ igrunden ikke vare for tynde, og om „klare Uldne“ egentlig ikke vare at foretrække.

„Hvad siger De, Hr. Nielsen?“ spurgte Laura, der *à tout prix* vilde have mig med ind i Samtalen.

„Jeg forstaaer mig saa lidt derpaa. Naar Kjolerne blot ikke ere altfor høihalsede, saa er det mig Hip som Hap!“

Ovenpaa denne Ytring, der unægteligt ogsaa var, hvad Franskmanden kalder: en Smule *décolleté*, fik jeg Lov til at sidde i Ro; men det var aabenbart en Skuffelse for den lille Coquette, at jeg ikke havde udbedet mig Fornøielsen af en Dands. Det kunde jeg jo altid gjøre, naar vi saaes derude, mente jeg, der ikke ved altfor stor Opmærksomhed vilde

stille mig mere blot, end jeg allerede havde gjort. —

Balaftenen kom. Hele Familien var i Gala. Den unge Hr. Christensen, der til Dagligbrug altid gik i Trøie, overraskede mig ved at fremtræde i sort Kjole og hvidt Hals-tørklæde med store broderede Ender; de tre unge Damer havde som paa Trods alle høihalsede Kjoler og det, endskjøndt jeg dog havde engageret Agnes til første, Julie til anden og Caroline til tredie Dands. Mere kunde de dog ikke godt forlange af et Menneske, medmindre det da skulde være et Engagement *in infinitum*: Agnes, Julie, Caroline, Julie, Caroline, Agnes, Caroline etc., men saa graadige kunde de dog umuligt være!

Beredt til mit Hoveriarbeide, der forresten slet ikke var mig ubehageligt, da det jo var nette, unge, Piger, traadte jeg ind i den oplyste Skovpavillon, hvor Dandsen allerede var begyndt under en Lieutenants „Commando“ — det bedste Udtryk, naar en saadan „fører op.“ Mit speidende Øie fandt snart Laura ved en fed og meget rødmusset Officiers Arm.

Hun var yndig! Det mørkebrune Haar slyngede sig i tykke Fletninger om den hvide Pande, og de straalende Øine og den lille

Mund, hvis fornøiede Smil lod see de perlehvide Tænder, bragte mig strax til at see en personlig Uven i den Intet anende Infanterie-officier, hvis stærkt colorerede Aasyn dog igrunden ikke betegnede ham som nogen farlig Rival.

Efter at have dandset et Par Gange ud med min Dame, inclinerede jeg for mit Hjertes dito. Med hensynsløs Ringeagt for alle mine Medarbeideres lakerede Skoe og Damerne's Nederdele stormede jeg rundt i Salen, indtil jeg bogstaveligt ikke kunde mere. Idet jeg førte hende til hendes Plads og takkende bukkede, maatte jeg først puste lidt, inden jeg kunde fremstamme mit Ønske om en Dands med Frøkenen.

„Alt er udsolgt,“ sagde hun med et skadefro Smil, der ikke irriterede mig saa lidt endda.

„Se, se!“ bemærkede jeg ærgerligt, idet jeg pegede paa hendes rødmussede Cavalier, der netop var ude paa Gulvet, „det er derfor, at Frøkenen har den røde Lygte ude.“

Hun vendte sig høist indigneret fra mig, og jeg kunde gaae min Vei med Overbevisningen om, at hun ganske vist fandt mig „ækel“. Den Tanke skulde just nu ikke op-

muntre mig, og endnu mindre Glæde havde jeg af at see Laura flyve fra den Ene til den Anden, ødslende med Smil tilhøire og venstre, men rigtignok altid tilhøire, naar jeg stod tilvenstre, og omvendt. Et Par Gange nærmøde jeg mig hende, naar hun til Cavalier havde faaet en af de bekjendte Statister, der aldrig aabne Munden uden for at sige, at „nu er det nok vores Tour til at dandse ud“; jeg forsøgte at faae en Conversation igang, men forgjæves! hun var meget fornærmet, og ikke engang Bouquetten, som jeg ofrede hende i Côtillon, kunde skaffe mig et eneste taknemmeligt Smil. Alt Haab om at formilde hendes Vrede var tabt, men dermed var ogsaa min Fornøielse forbi, og jeg maatte tye til kunstige Midler, forat mine Damer ikke skulde mærke min Forstemthed. Ved Hjælp af en halv Flaske Vin kom jeg ogsaa nogenlunde i Stemning, og med Bevidstheden om en retfærdig Sag begav jeg mig atter ind i Salen, hvor jeg strax engagerede en ung Dame, hvis gode Humeur havde en saa fortræffelig Indvirkning paa mig, at jeg snart blev ligesaa lystig som hun, og vi morede os ypperligt. Nu fløi jeg fra den Ene til den Anden som den Gladeste iblandt de Glade; mine Damer morede sig,

og den smaa Laura var øiensynligt høist forundret over den Ligegyldighed, jeg viste hende. Blandt Andet førte jeg ogsaa en Dands op, og min Opfindsomhed med Hensyn til nye Toure bevirkede, at jeg snart blev Gjenstand for den ivrigste Inclination. Mit Bryst blev besaaet med Ordener, og det var Ordener, man kunde være stolt af, thi jeg havde tjent dem paa selve Valpladsen.

Ikke desto mindre følte jeg dog en vis Tomhed, da jeg næste Dag vaagnede. Jeg var slet ikke tilfreds med mig selv, og Laura ærgrede mig. Henad Eftermiddagen kom hun hen til sine Veninder for at forhøre sig om, hvorledes de havde moret sig. Alle vare de enige om, at det havde været et mageløst animeret Bal, og jeg tiltraadte naturligvis denne Mening.

„De morede Dem godt, Hr. Nielsen?“ spurgte den lille Coquette.

„Fortræffeligt, Frøken! skjøndt jeg ikke fik nogen Dands med Dem.“

Det Sidste lod hun ikke til at synes rigtigt om, og henad Aften blev hun mere og mere imødekommende; hun spillede endogsaa uopfordret et Par af mine Yndlingsmelodier, som hun kjendte fra om Vinteren i Kjøbenhavn.

Da jeg fulgte hende hjem, fortalte hun mig, at der næste Søndag skulde være Skovbal igjen.

„Saa?“

Hun gik et Øieblik taus og ventede paa en Fornyelse af Engagementet, men den udeblev.

„Saa kommer De da med?“ spurgte hun omsider.

„Nei, jeg reiser paa Lørdag.“

„Hvad skal det nu betyde? De kunde da gjerne tage Ballet med.“

„Nei, ærligt talt, Frøken, morede jeg mig slet ikke saa godt sidst, som det lod til.“

Det syntes et Øieblik at glæde hende, og hun sagde indsmigrende: „Men maaske vilde De more Dem bedre paa Søndag. Vil De blive, saa lover jeg Dem iforveien min Orden i Côtillon.“

„Ikke engang det kan friste mig, og desuden vil jeg ikke berøve ældre og kjærere Venner denne Udmærkelse. — Godnat, Frøken! og Farvel med det Samme!“

Om Lørdagen reiste jeg, og den lille Laura saa meget langt efter mig, da jeg rullede forbi hendes Vinduer i den velsignede Postvogn.

Der er en fransk Forfatter, der etsteds siger: „*La femme est souvent comme l'ombre; si l'on la poursuit, elle fuit; si l'on fuit, elle court après.*“

Men undertiden gaaer det ligesaa med os Mandfolk, som denne Historie udviser.

Rouget de Lisle, „Marseillaisen“ og en Smule Allotria.

Det er eller har i al Fald været en temmeligt almindelig Antagelse, at „Marseillaisen“, hin udødelige Sang, der mere end en Gang har rokket, ja omstyrtet Throner, dels er skrevet for Marseillanerne, da de droge ind i Paris den 30te Juli 1792, dels er Rouget de Lisle's omtrent eneste Arbeide. Denne Mening har endogsaa fæstet Rod i selve Frankrig, og følgende Oplysninger, dels om Sangen, dels om dens Forfatter, der nærmest skyldes den aandrige Literaturhistoriker, Théodore Muret, turde derfor ikke savne en vis Interesse, særligt da de tillige gjendrive en anden Vildfarelse, der om muligt er endnu mere grundfæstet, den nemlig, at Rouget de Lisle var rød Republikaner. Saa forunderligt det end lyder, var han dog Kongeligsindet, og sidst af Alt havde

han nogensinde tænkt sig, at hans Sang skulde føre an, naar Tuilerierne en Dag bleve stormede.

Claude Joseph Rouget de Lisle er født i Lons le Saulnier i Franche-Comté i Nærheden af Jurabjergene den 10de Mai 1760. Hans Fader var Advocat og eiede i den lille Naboby, Montaigu, et lille Sted, i hvilket Joseph tilbragte sin Barndom, og hvortil han gjennem hele sit Liv følte sig knyttet ved Erindringens ømmeste Baand. Et Digt, han skrev, da Trang og Fattigdom i hans senere Aar nødte ham til at skille sig ved det, hører til hans smukkeste Frembringelser.

Allerede tidligt viste han Smag og Talent for Sang og Musik, men ikke desto mindre valgte han den militaire Løbebane. Han kom til Militairskolen i Paris, hvorfra han senere overgik til Høiskolen i Mézières. Efter adskillige Aars vedholdende Studium blev han i Aaret 1783 Secondlieutenant, hvorefter han kom i Garnison i Grenoble og senere i Joux i Jurabjergene, og i 1793 træffe vi ham i Strasbourg som Premierlieutenant ved Ingenieurerne.

Dumersan, en anden fransk Literat, antager, at han dog i Mellemtiden sandsynligvis maa have opholdt sig i længere Tid i Paris. Hans første dramatiske Arbeide, der i Februar 1791

blev opført i „Salle Favart“, tyder ogsaa herpaa. Det var en Operette: „*Bayard à Bresse*“, med Musik af Champlin, men til Trods for Componistens Anseelse slog den ikke an, og udenpaa sit Manuscript har Forfatteren med en hos Digtere sjelden Aabenhjertighed blot skrevet det lille Ord „*mauvais*“.

Det var først i Garnisonen i Strasbourg, at Digteren saa at sige fandt sig selv. Til en Fest for den nye Constitution, som blev afholdt i September 1791, skrev han en „Hymne til Friheden“, til hvilken Pleyel, Domkirkens Capelmester, komponerede Musiken. Den var paa en Maade Forspillet til hans anden Sang, Ouverturen til hans Udødelighed.

En Aften i April Maaned 1792 havde han været i Selskab hos den bekjendte Dietrick, Byens Maire, hvis Hoved senere faldt under Guillotinen. Samtalen havde omtrent udelukkende dreiet sig om den nysudstedte Krigs-erklæring imod Østerrig og Preussen, der Aaret iforveien havde sluttet Forbundet i Pillnitz og nu rustede sig af alle Kræfter. Begeistringen herover havde været almindelig og ikke mindst hos Rouget de Lisle, der endnu samme Nat improviserede baade Text og Musik til sin berømte Sang.

„*Chant de l'armée du Rhin*“ var den Titel, under hvilken Digteren offentliggjorde sit Værk. Snart fløi Sangen over hele Frankrig, efterat Marseillanerne havde sunget den ved deres Ankomst til Paris; da var det, den fik Navn af „*Hymne des Marseillaises*“, senere forkortet til „*la Marseillaise*“. Det var gennem Dietrick, at de havde faaet Sangen, idet han, men under dens oprindelige Navn, havde ladet den trykke i et under hans Auspicer i Marseille udkommende Blad, og det var heller ikke Marseillanerne, der havde forandret Navnet.

Det var selve Frankrig, der døbte sin „*Marseillaise*“.

„Men den oprindelige Titel,“ siger Muret, „viser tilstrækkeligt Digterens Hensigt. Han havde villet skrive en Krigssang, for som en anden Tyrtaios at opflamme sine Landsmænd til Heltemod. Forsvaret af den truede Rhin-grændse var det saa, han tænkte paa; og naar denne Sang, som han kun havde bestemt til at vække Mod og Begeistring, naar den desværre altfor ofte er bleven vanhelliget ved at afsynges under Skafottets blodige Orgier, da bør vi fuldstændigt frikjende Digteren. Alt Sligt hadede han af sit ganske Hjerte!“

Rouget de Lisle's Stilling under Volds-herredømmet vil yderligere godtgjøre dette.

Den 10de August 1792 blev som bekjendt Ludvig XVI afsat. Da Efterretningen herom kom til Rouget de Lisle, der dengang var Commandant i Huningue i Alsace ligeved Grændsen, vægrede han, der havde aflagt Ed til det constitutionelle Kongedømme, sig ved at anerkjende det nye Regimente. Følgen deraf var, at han blev afsat.

Sælsomme Modsigelse! — Han faldt, fordi han vægrede sig ved at anerkjende den Tragedie, til hvilken han selv havde componeret Ouver-touren. De vilde Skarer droge jo imod Tuilerierne under Afsyngelsen af „Marseillaisen“. Men at Rouget de Lisle i dette Tilfælde aldrig vilde have overtaget Orchesterdirigents Plads, det maa være klart af hans hele Optræden, og derfor bør han frikjendes for blodtørstig Republikanisme.

Hans Afsættelse gjorde dog intet Skaar i hans Patriotisme. Mange af hans Kammerater emigrerede; Rouget de Lisle mente, at han burde blive for at tjene Fædrelandet. Han traadte derfor som Volonteur ind i Ardenner-arméen under General Valence, og hans Talent som Ingenieur bidrog sikkert væsenligt til

Namurs Erobring. Rædselsregeringen kom imidlertid til Roret, og det forbød ham øieblikkeligt at deltage i Kampen, endogsaa som Volonteur, og Forfatteren af „Marseillaisen“, der dagligt førte de franske Tropper til Seir, blev kastet i Fængsel i St. Germain en Laye. Her i Fængslet forherligede han en af den franske Marines stolteste Bedrifter, idet han skrev Digtet „*Le Vengeur*“, Navnet paa et Linieskib, der blev skndt isænk af Englænderne, men som til Trods for Overmagten, til Trods for, at det havde mistet de to Trediedele af sin Besætning, dog ikke vilde stryge Flaget.

Den 27de Juli 1724 — den 9de Thermidor Aar II — var Rædselsherredømmet tilende, og Rouget de Lisle blev løsladt. Det var kun med Nød og næppe, at han var undgaaet Guillotinen.

„*Chant du neuf Thermidor*“ var den Forbandelse, som han udslyngede imod Robespierre, Henriot og deres Tilhængere.

Ikke længe efter blev „Marseillaisen“ tilligemed flere andre Revolutionssange, blandt Andet. Ladré's forrykte „*Ca ira!*“ og Chénier's „*Chant du départ*“, forbudt. Ikke engang deres Melodier maatte benyttes i Theatrene paa Grund af disses ophidsende Virkning. Det var den

8de Januar 1795 — den 8de Nivôse Aar III —, og i Marts 1735 blev Rouget de Lisle udnævnt til Capitain af første Klasse og gjenindsat i Arméen; et bedre Bevis end Sammenstillingen af disse to Momenter kan man ikke godt faae for, at det ikke faldt Nogen ind at give Digteren Skyld for „Marseillaisens“ Brøde.

Han ledsagede nu sin Ven, Tallien, til Boulogne og var med i Affairen paa Quiperon, hvor en engelsk Flaade havde landsat en Del Emigranter. Efter General Hoche's Ordre bleve disse, efterat de vare tvungne til Overgivelse, dels skudte, dels nedsablede. I denne mindre hæderlige Affaire havde Rouget de Lisle, der desuden var saaret, ingen Del, hvorimod hans Ven, Tallien, som han mange Aar senere søgte at rense, næppe ganske kan frikjendes for Mangel paa Ridderlighed imod de ulykkelige Adelsmænd.

I Begyndelsen af 1796 blev han, der med Udmærkelse var bleven nævnt i Rapporten af General Hoche, udnævnt til Bataillonschef. Vistnok paa Grund af Uoverensstemmelse med det ene af Directoriets Medlemmer, Carnot, indgav han sin Dimission, og da han Aaret efter, tilskyndet af Hoche, atter vilde træde ind i Tjenesten, blev det ham nægtet, idet

man betydede ham, at en Officier, der selv havde søgt sin Afsked, ikke atter kunde komme til at tjene under Fanen.

Da viede han sit Liv til sin Muse, og i Aaret 1798 stode vi paa et hævnglødende Digt af ham imod Englænderne, der bestandigt havde rakt Frankrigs Fjender en hjælpende Haand.

En af Stropherne lyder saaledes:

*„Vengeance! jusque aux trois mers,
Que ce cri sacré retentisse!
Vengeance! nous ferons justice
A la patrie, à l'univers!
Artisan des malheurs du monde,
Trop fier dominateur de l'onde,
En vain crois tu nous échapper.
Sur tes bords, crus inaccessible,
Le géant, de ses bras terribles,
Va te saisir et te frapper!“*

Sangen blev udført i den store Opera, gjorde stormende Lykke og gav Napoleon Bonaparte Ideen til kort efter, den 8de November 1799 — den 18de Brumaire Aar VIII —, at bede Rouget de Lisle om en krigerisk Hymne, der kunde opflamme Nationen. Han skrev i den Anledning sin *„Chant du combat“*, som blev sunget i „Théâtre des arts“.

I det Hele deltog Theatrene under Revolutionen og endnu senere ligesaa fuldt i det

politiske Liv som hele Nationen. Undertiden rigtignok meget imod deres Villie bleve de indviklede i Øieblikkets Spørgsmaal. Her sigtes i dette Øieblik ikke til hint brutale „*La tête de la Comédie-Française sera guillotiné et le reste déporté*“*), som decreteredes af den berygtede Collot d'Herbois, der i sin Tid var bleven udpebet i Lyon; men foruden at Publicum i denne stormfulde Periode bestandigt „spillede med“ og med tordnende Bravoraab efter karakteristiske Repliker, der kunde anvendes paa Øieblikkets Forhold, undertiden endogsaa fremkaldte Theatrets Lukning af Autoriteterne og Fængselsstraf for de ulykkelige Skuespillere, tvang det dem jevnligt til at synge sine Yndlingssange, som „Marseillaisen“ og „*le réveil du peuple*“, Hævnsangen. Denne Sidste blev en Aften i Theatret i Richelieugaden, „Théâtre de la république“, som det dengang kaldtes, foredraget under særegne Omstændigheder.

*) Ved „Hovedet“ mentes alle de første Skuespillere, idet syv af disse, deriblandt de to yndige Søstre, Louise og Emilie Contat, skulde henrettes og Resten deporteres. De frelstes kun fra den elendige Skuespillers misundelige og blodtørstige Had derved, at Buddet underveis i et Badehus ødelagde Ordren til Blodhunden Fouquier-Tainville.

En Skuespiller ved Navn Fusil havde sammen med Collot d'Herbois været Medlem af den Revolutionscomité, der i Lyon foranstaltede de gyselige Slagterier. En Aften doublerede han Dugazon, den berømte Comiker, der ligesom Talma netop paa den Tid var exileret fra „Théâtre-Français“ eller „Théâtre de la Nation“, som det dengang hed. Idet han uventet viste sig for det uforberedte Publicum, blev han modtaget af et Rædselsudraab, der kom fra en ung Mand, som i det Samme sprang op paa en Bænk og med høi, men rystende Stemme oplæste sin Faders Dødsdom, der var underskrevet af Fusil.

Nogle Tilskuere fordrede nu, at Fusil skulde synge Hævnsangen, „*le réveil du peuple*“. Han prøvede paa at lystre, men Stemmen slog ham klik. Nu raabte man paa Dugazon og Directeuren Gaillard. Talma kom frem og meddelte, at de vare fraværende. Han blev modtaget med Klap og Bravoraab, hvorefter han paa Opfordring oplæste den forlangte Sang, medens Fusil rystende og bævende maatte holde en Fakkel i Haanden, forat Talma bedre kunde see, og aldrig har vist nogen Scene seet en demasqueret Skurk blive spillet med større Naturtroskab end hin Aften af Fusil.

En anden Gang kom Touren til Dugazon, der blandt Andet havde betegnet Maadehold som en Capitalfeil. Men den store Comiker forstod Uret! Da man peb ad ham, tog han sin Paryk af Hovedet og kylede den i Hovedet paa Publicum, hvorefter han skyndsomst forsvandt. Nogle enkelte Tilskuere, der øieblikkeligt optog denne usædvanlige Handske, sprang op paa Theatret, men han havde klogeligt gjort sig usynlig.

Selv Talma, Publicums Yndling, gik ikke Ram forbi. Man beskyldte ham for at have Del i den Fængsling, der var overgaaet flere af hans Kammerater ved „Théâtre de la Nation“, og en Aften blev han ved sin Indtræden modtaget med Hyssen. Han traadte roligt hen i Proscenium og sagde omtrent følgende: „*Concitoyens!* Jeg maa gjøre den Indrømmelse, at skjøndt jeg altid har elsket og endnu bestandigt elsker Friheden, saa har jeg tillige altid hadet Forbrydelsen. Rædselsregimentet har kostet mig mangan en Taare, thi de fleste af mine Venner ere døde paa Skafottet. — Jeg beder Dem om Undskyldning for denne Afbrydelse, som jeg skal søge at faae Dem til at glemme ved fordoblet Iver.“

Der er Noget i denne Lynchjustits, om

man saa kan kalde den, der ikke er uden Sammenhæng med det Foregaaende, idet den maaske bedre end alt Andet gjør den Behandling, som Rouget de Lisle modtog af sine Landsmænd, ret forstaaelig.

Men vi kom bort fra den „*Chant du combat*“, som Bonaparte efter Hjemkomsten fra Ægypten anmodede Digteren om at skrive, efterat den 18de Brumaire vel var overstaaet. I Anledning af Hjemkomsten fra Ægypten kan det yderligere paavises, hvorledes Theatrene dengang brugtes i Politikens Tjeneste.

Man maa vel erindre, at Bonaparte havde ligesaa Mange — om ikke Flere — imod sig, som han havde for sig. Umiddelbart efter den 18de Brumaire opførtes i „Vaudeville“ en Vaudeville: „*La Gironette de St. Cloud*“, der forresten ikke havde mindre end sex Forfattere. I dette Stykke optræder der en Soldat, som hedder *Sans Façon*, og som kommer lige fra Ægypten. Han synger følgende Couplet:

„*La fuite en Egypte jadis
 Conserva le sauveur des hommes,
 Pourtant quelques malins esprits
 En doutent au siècle ou nous sommes.
 Mais un fait bien sûr en ce jour,
 Du vieux miracle quoi qu'on pense,*

*C'est que de l'Egypte un retour
Ramène un sauveur à la France.*

Den 18de eller rettere den 19de Brumaire havde Napoleon og hans Broder Lucien Bonaparte jo nemlig sprængt Directoriet og dermed kuldcastet Forfatningen, der truede Frankrig med Ødelæggelse, og indført Consulatet; derfor er det unægteligt en ypperlig Pointe i et Couplet: „Flugten til Ægypten bevarede i sin Tid Menneskeheden en Frelser, Flugten fra Ægypten gav Frankrig en Frelser!“

De fem Directeurer vare altsaa styrtede, og tre Consuler — Bonaparte, Sieyes og Roger Ducos — havde indtaget deres Plads.

„*Le terne vaut mieux que le quine!*“ hed det i et andet Vaudevillecouplet fra den Tid. Billedet er hentet fra Tallotteriet, hvor unegteligt Ternen er bedre end Quinen, de tre Numere, der komme, bedre end de fem, som man kan skyde en hvid Pind efter.

Bonaparte havde flere Gange været i personlig Berøring med Rouget de Lisle, og han ansatte ham derfor atter ved Arméen, dog ikke som Combattant, men som Leverandeur — kun ikke af „Marseillaiser“, thi han var ingen Ven af denne Sang. I Øieblikket var den rigtig-

nok tilladt, men den 18de Mai blev den atter forbudt.

Det gik op og ned for Revolutionssangene i disse bevægede Aar. Efterat de den 8de Januar 1795 vare blevne forbudte, bleve de ifølge en Directorialbefaling af 4de Januar 1796 (den 18de Nivôse Aar IV) atter tilladte, og ikke blot det, men alle Theaterdirecteurerne i Paris fik udtrykkelig Ordre til hver Aften, før Tæppet gik op, at lade Republikanernes Yndlingssange: „*La Marseillaise*“, „*Ca ira!*“, „*Chant du départ*“ etc. udføre af deres respective Orchestre, og desuden skulde der i Mellemacterne udføres en eller anden republikansk Sang.

Den 18de Mai 1804 var Napoleon jo, ifølge en Senatsbeslutning, som det hed, der var contrasigneret af nogle hundrede tusinde Bajonnetter, blevet Keiser, og han forbød som sagt „Marseillaisen“. Først i 1814, da det kneb, blev den atter indført i Arméen som Marche.

Men for at komme tilbage til Rouget de Lisle, saa følte han sig slet ikke hjemme under Intendanturen, og han opgav derfor sin Plads for udelukkende at hellige sig til Poesi og Musik. I Aaret 1798 havde han atter i „Salle

Fa vart“ ladet opføre et lille Stykke: „*Jaquot*,“ men det slog heller ikke an. I flere Aar levede han nu som Oversætter, mest af engelske Noveller og Romaner, men skjøndt han var meget nøisom og tarvelig og desuden stod aldeles ene, idet den bestandige Erindring om en ulykkelig Ungdomskjærlighed havde afholdt ham fra at gifte sig, saa havde han dog tidt nok ondt ved at komme ud af det.

Da var det, at han i Aaret 1812 maatte skille sig ved sine Fædres lille Eiendom i Montaigu.

„Nei, aldrig finder jeg saa skjøndt et Sted,
Hvorhen i Verden end jeg vilde vanke! —
Du bandt mit Hjertes første Kjærlighed,
Du binder Hjertets allersidste Tanke!“

Saaledes omtrent — kun lidt smukkere — ender den Elegi, som han digtede, da Contracten var underskrevet. —

I 1814 kom Bourbonerne tilbage. De nærmest forudgaaende Regeringer havde ikke taget med Fløilshandsker paa den begavede Digter; hvem kan derfor undre sig over, at han hilste „Liliernes“ Tilbagekómst med et Digt: „*Dieu conserve le roi!*“ — „*God save the King!*“ hed det?

Rouget de Lisle havde jo desuden altid

været Royalist; hans „Marseillaise“ eller » *Chant de l'armée du Rhin* « var jo ingenlunde bestemt til at være Oprørssang, som vi have seet, og Sangen med hin Hilsen til Bourbonerne betegner derfor paa ingen Maade dens Forfatter som Apostat.

Disse var der forresten nok af i hin Periode. Den berømte David, den rødeste af alle røde Republikanere, Marats Portraiteur, blev Hoffets Maler, og Marie-Joseph Chénier, der havde været en langt ivrigere Republikaner end Broderen, André, som havde skrevet „*Chant du départ*“, skrev et Drama „Cyrus“, der blev opført den 6te December 1806, sex Dage efter Napoleons Kroning, og deri apotheoserede han Monarchiet, der reiser sig paa Republikens Ruiner. For at berolige sin republikanske Samvittighed lod han for det Første Cyrus ved Stykkets Slutning sværge en dyr Ed paa Forfatningen, og dernæst — forunderlige Digter! — skrev han en Tragedie, der hed „Tiber“, i hvilken han lader Tiber udtrykke sin Foragt for de romerske Borgeres og Senatets Servilisme.

Ved Siden af Ubetydeligheder er der i denne Tragedie Steder, der minde om de

største tragiske Mestre. Et Sted taler han saaledes om Tyrannen:

*»Un seul, maître de tous, ordonnant de leur
sort,
Et promettant la vie ou prescrivant la mort!
Un seul! et les Romains tremblent devant un
homme!
Les Romains! — où sont ils? — Dans les
tombeaux de Rome!«*

Han var imidlertid ikke selv Romer nok til at lade denne Tragedie komme frem; den blev først opført i 1843 længe efter hans Død, der alt indtraf i 1811.

En imponerende Modsætning til disse sveiende og svingende Naturer danner den gamle Digter Ducis. Læserne ville sikkert ikke tage en lille Digression ilde op, naar de derved faae Leilighed til at stifte Bekjendtskab med en af hin Tidsalders elskværdigste Personligheder.

Da Indenrigsministeren i Aaret 1793 — Aar II efter den republikanske Tidsregning — tilbød den dengang 60aarige Mand en Plads som Bibliothekar ved det store Bibliothek i Paris, svarede Ducis, der elskede Bourbonerne og ikke vilde tjene Republiken, med et skrift-

ligt Afslag, der var dateret: „I October 1793 efter den christelige Tidsregning!“

Skjøndt det kunde have kostet ham hans Hoved, vilde han dog ikke fornægte sin Tro og sin Overbevisning.

Under Rædselsperioden skrev han til en Ven et Brev, der begynder saaledes: „Du taler til mig om at skrive en Tragedie. Tragedien gaaer jo lyslevende omkring paa Gaderne. Gaaer jeg blot udenfor min Dør, staaer Blodet op over mine Ankler. Det nytter kun lidt, at jeg ved Dørtærskelen ryster Støvet af mine Fødder! jeg maa sige som Macbeth: „Dette Blod forsvinder aldrig!“ — Farvel da, Tragedie! Jeg har seet altfor mange Atrider i Træsko til, at jeg oftere skulde prøve paa at føre nogen frem paa Scenen. Nei, det er et raat Skuespil, hvor Folket selv spiller Tyran! Tro Du mig, Vallier! dette Drama faaer først sin Opløsning i Helvede. O, jeg gav gjerne Halvdelen af Resten af mit Liv for at kunne tilbringe den anden Halvdel i en Afkrog af Verden, hvor Friheden ikke var en blodig Furie!“

Ducis kunde ikke lade være med at beundre Bonaparte, særligt hans geniale Ideer, hans store Syn, men han misbilligede den Voldsomhed, hvormed han gik frem.

Da han engang havde taget imod en Indbydelse til Malmaison — det var i Consulatets første Tid, da Josephine gjorde dette Sted til et Himmerige for sin elskede Gemal — da underholdt Bonaparte Gjæsterne med en Udvikling af, hvorledes han havde tænkt sig Tingenes Udvikling, og hvorledes han ved Hjælp af Hæren vilde skabe et kæmpestærkt Frankrig.

„Og naar saa det er naaet, General — hvad saa?“ spurgte Ducis med sin rolige, blide Stemme.

„Saa —?“ udbrød Bonaparte en Smule forbløffet; „ja, saa, min gode Ducis, saa kan De jo gjøre mig til Fredsdommer i en eller anden Landsby.“

Men den gode Ducis lod sig ikke saa nemt føre bag Lyset af søde Ord. Da han en anden Gang var i Malmaison, indbød Bonaparte ham efter Kaffen til en Spadseretour i Haven. Der talte han saa om den gamle Digters store Fortjenester, hans tarvelige Livsvilkaar og dernæst om, hvorledes han havde tænkt at forbedre disse.

I samme Øieblik fløi der en Flok Vildænder over Hovedet paa dem.

„Seer De Fuglene der, General?“ afbrød Ducis Førsteconsulen.

„Javel!“

„Der er ikke en af dem, som ikke i lang Afstand kan lugte Jægerens Krudt og see hans Bøsse. Jeg er saadan en lignende vild Fugl!“ og dermed var Samtalen forbi for den Gang.

Men denne haardnakkede Modstand æggede Bonaparte saameget mere, som han saa saare sjældent traf paa den. Nogen Tid derefter tilbød han Ducis en Senatorplads, men fik atter Afslag. Da en Ven, Digteren Campanon, der har udgivet hans Skrifter, spurgte ham om Grunden til hans Afslag, svarede han: „Det er altid bedre at gaae i Pjalter end i Lænker!“

Da Æreslegionen blev indstiftet, blev Decorationen tilbudt ham, men ogsaa den af slog han, hvorimod han senere af Ludvig den 18de, hans tidligere Velgjører, modtog denne Æresbevisning.

Nutidens mest incarnerede Royalister pleie ikke at vise den samme Resignation, naar et republikansk Æreslegionskors bliver dem tilbudt — *nomina sunt odiosa, etsi plura!*

Kort derefter, den 31te Marts 1816, døde

i sit treogfirsindstyvende Aar denne sjeldne Olding, hvis Retskaffenhed var saa fast og hvis Troskab mod Ideen saa urokkelig, at han, som en fransk Forfatter siger: „syntes at være hugget ud af sit Fædrelands Klipper“.

Han var født i Versailles den 22de August 1733, men hans Familie stammede fra Savoyen.

Men for at komme tilbage til Rouget de Lisle, saa var han ikke saa løs i sine Principer som André Chéniers Broder, Marie-Joseph, endnu mindre saa holdningsløs som David, men paa den anden Side var han heller ikke saa fast og urokkelig i sin Overbevisning og Optræden som Ducis.

„*Dieu conserve le roi!*“ blev senere efterfulgt af en anden Sang til Ære for Bourbonerne, men „Lilierne“ paa Marken ændsede ikke Sangfuglen under Himlen — han boede høit oppe paa en 5te Sal i Quartier Latin, og der fik han Lov til at boe uændset og uhørt. For at leve maatte „Marseillaisens“ Forfatter laane sin Hjælp til Udgivelsen af et Bibliothek for engelsk Literatur. En kort Tid forbedrede han dog sin Stilling ved at udgive „*Cinquante chants français.*“ Ordene vare af Forskjellige, men Melodierne vare componerede af ham selv. Disse Sange gjorde megen Lykke, og de for-

tjente det ogsaa. Man træffer imellem dem paa Digte af Désaugiers, Casimir Delavigne, André Chénier og — Béranger. Det Sidste taler smukt til Fordel for vor Digter, den halvt forglemte, der uden smaalig Misundelse laante sit Talent til Forherligelsen af den unge, forgudede Digter, hvis opgaaende Sol saa ganske stillede ham selv i Skyggen.

Iblandt de af Componisten selv forfattede Digte i Samlingen støde vi paa et af hans smukkeste: „*Roland à Roncevaux*“, der er skrevet omtrent paa samme Tid som „*Marseillaisen*“ og aander den samme glødende Begeistring for Fædrelandet. I denne Sang findes blandt Andet Refrain'et:

„*Mourons pour la patrie!*

C'est le sort le plus beau, le plus digne d'envie!“

det samme, som senere under Februarrevolutionen blev benyttet i dens „*Marseillaise*“:

„*Les Girondins*“.

Rouget de Lisle, Royalisten, har altsaa mere end en Gang været med til at bygge Barricader.

Endnu en Gang foruden de to tidligere nævnte forsøgte han sig som Dramatiker, idet han til „*Académie royale de musique*“ indleverede Operaen — „*Macbeth*“ til Musik af

Chelard. Det var en mærkværdig Dristighed at omforme Shakspeare, især paa den Maade, og det løb da ogsaa uheldigt af, endskjøndt den forgudede Sanger Adolphe Nourrit og den mægtige Dérivis medvirkede i Operaen, som blev opført den 29de Juni 1827. Musiken skal iøvrigt ikke have været uden Værd saalidt som Texten, i hvilken der endogsaa forekommer ypperlige Ting, men Macbeth og hans Lady ere nu engang ikke formede som Operahelte.

Formaaede „Macbeth“ saaledes ikke at forbedre sin Forfatters Stilling, saa lykkedes det dog omsider for „Marseillaisen“. Revolutionen 1830 udbrød, og med den levede den gamle Revolutionssang op paany, og nu huskede man omsider paa Forfatteren. Den 6te August, Dagen før sin Thronbestigelse, udsatte Hertugen af Orléans, en aarlig Pension paa 1500 Frs. for Rouget de Lisle, der kort efter blev udnævnt til Ridder af Æreslegionen. Et Par Aar senere forskaffede Béranger, den altid utrættelige, opofrende Béranger, ham to Gange en Understøttelse paa 1000 Frs. Han gav sig nu i Pensionnat hos en Mr. Voïard i Choisy le Roi, hvor en Ungdomsven af ham, General Blein, havde bosat sig, og der døde han den 26de Juni 1836.

Det vilde være en Trivialitet at sige: men han lever i sin Sang, og det vilde ikke engang være synderlig correct, thi hvor Mange af dem, der kjende „Marseillaisen“, kjende igrunden Forfatterens Navn? Derimod kan man med Føie sige: men hans Sang lever! og det kan man her sige med mere Ret end i de fleste Tilfælde; thi i hvilken anden Sang er der vel det begeistrende, opflammende Liv som i denne? Endnu den Dag idag har den sin fulde, frodige Livskraft. Prøv blot at intonere Strophen: „*Allons enfants de la patrie!*“, hvor et Par Franskmænd ere tilstede, det være sig Gamle eller Unge, Fattige eller Rige, Kvinder eller Mænd, og se saa Virkningen!

„Marseillaisen“ vil altid lyde fra Franskmænds Læber, hvad enten Tricoloren eller den røde Fane viser Vei!

LEILIGHEDSDIGTE.

Ved en Barnedaab.

Hvad om for Dagens Helt vi sang
En ganske lille Vise,
Hvori vi da for første Gang
I Toner ville prise
Den lille Gut saa tyk og fed,
Der nok saa herligt lover —
Han gik tilsengs, fordi han ved:
Den synder ei, som sover!

Ja, sov Du sødt, Du lille Dreng!
Din Moders Øie vaager;
Og fra Din lille Vuggeseng
Hun spreder alle Taager.
Din Barnehimmel er saa smuk
Og fri for alle Skyer;
Du kjender ei til Sorg og Suk
Og ikkun lidt til Byger.

Saa vox da op! bliv stærk og stor!
 Slægt paa Din Broder Ove!
 Og gjør Du det, forvist vi troer
 At kunne sikkert love,
 Saa bliver Du en Kjærneka'l,
 Og alle Dine Venner
 Om føie Tid med Prunk og Pral
 Du flot vil vise Tænder!

Du eier et velsignet Hjem,
 En Moder og en Fader,
 Som Dine Skridt vil lede frem,
 Og som Dig ei forlader.
 Vær Du forvisset om, Du Smaa.
 Du er i deres Tanker!
 Saa spark Du trøstigt ud kun paa
 De bitte Pusselanker!

Skridt freidigt ud, min lille Ven!
 Og hvis Du skulde falde,
 Saa skal Du reise Dig igjen —
 Det gjælder for os Alle!
 Vi reiser os i alle Fald;
 Ja lige paa Minutten
 De fyldte Glas vi tømme skal:
Til Lykke da for Gutten!

Ved en Ynglings Confirmation.

En Barndom skjøn som Din, Du ved,
Blev ei ret Mange givet.
Din lille Baad bestandigt gled
Saa let igjennem Livet.
En kjærlig Moders Øiepar
Var Dine Ledestjerner;
En Fader øm den Styrmand var,
Som alle Farer fjerner.

Og hvor Du styred' Dine Skridt —
I Skolen som i Hjemmet,
Du stødte aldrig mindre blidt
Mod Noget, som var fremmed
Bestandigt traf Du Den og Den,
Hvorhen Du monne vanke,
Der Vei Dig viste som en Ven
Og lyste for Din Tanke. —

Men Livet, som Du styrer mod,
Er ikke lutter Glæde.
Ei altid findes for vor Fod
Kun Roser, hvor vi træde.
Og Tornene, Du træffer paa —
Thi Torne vil der være! —
Dem vil Du ofte ene staae
At skulle selv beskjære.

Forvist vi haaber, at Du ei
 Vil svigte, naar det gjælder;
 Forvist vi haaber, Ingen Dig
 I Livets Kampe fælder!
 Thi Løftet vil Du huske paa,
 Du gav idag i Templet,
 Og Hjemmet vil bestandigt staae
 Og virke ved Exemplet.

Saa Lykke da paa Reisen ud,
 Du Livets unge Kæmpe!
 Dit kjække Mod med strenge Bud,
 Det vil vi ikke dæmpe.
 Men hvor Du styrer saa Din Vei
 Paa Livets vilde Bølge,
 Skal vore gode Ønsker Dig
 Til alle Tider følge!

Ved en ung Piges Confirmation.

I Din tidlige Barndom Du stod
 Saa forladt ved et Tab, som Du fristed';
 Men Du aned' ei ret, hvad Du misted',
 Da Dig Fader og Moder forlod.
 Og Dit Tab har Du siden ei lært
 Eller kunnet faae Lov til at kjende;
 Derfor skylder Du Tak til de Tvende,
 Dem, hvis Navn fremfor Alt er Dig kjær!

De har støttet de vaklende Skridt,
 De har stedse saa kjærligt Dig værnet,
 De har Sorger og Farer Dig fjernet
 Med et Hjerte saa ømt og saa blidt.
 Da idag Du i Tempelet stod
 Og Du sendte Din Tak til det Høie,
 Maatte Hjertet taknemmeligt bøie
 Sig mod dem, der har skjænket Dig Mod.

Dette Mod, der gjør Livet saa let,
 Hvormed Hjemmet et Barn kan forlene,
 Naar sig Tillid og Ømhed forene
 Med et Øie, der kjender kun Ret.
 Den, som freidigt tør sige sig selv:
 Paa min Tillid og Tro tør jeg bygge,
 Til en Fart kan man ønske tillykke
 Ud paa Livets tidt stormfulde Elv.

Thi at Livet ei altid er lyst,
 Og at Solen ei altid vil skinne,
 Bør Du tidligt Dig drage til Minde —
 Der er Skygger paa Jorderigs Kyst!
 Men naar fast Du Dig sætter et Maal,
 Og Du ved, der er Lys bag et Mørke,
 Kommer Kampen, Du mangler ei Styrke;
 I det Haab vil vi tømme Din Skaal.

Minder fra Masqueraden.

Det var en herlig Nat ifjor,
 Hvad sikkert Ingen nægter,
 Hr. Henrik kom som Torreador —
 Det er: som Tyrefægter.
 Han beiled' stolt til Kampens Pris,
 Thi han var ingen Sprade —
 Ja, De forstaaer naturligvis,
 Det var paa Masquerade.

Hans Fod var let, hans Arm var fast
 Der midt i Dandsens Vrimmel;
 Da traf der ham et Øiekast,
 Og Fægteren blev svimmel.
 Han stormed' frem, men saa et Lyn,
 Og flux han maatte vige
 For Blinket under Øiets Bryn
 Hos en Zigeunerpige.

Og saaret bort fra Scenen gaaer
 Hin Torreador den stærke;
 Dog fik han ikke Ulivssaar,
 Det maae vi dog bemærke.
 Thi alt den Syttende i Mai
 For Smerten fik han Lise;
 Ja, tænk! da kom Hr. Henrik sig,
 Og Lægen hed Louise!

Helbredelsen gik saare nemt,
 Og der blev Fryd og Gammen,
 Og nu iaar de har bestemt
 At vandre Livet sammen.
 Og derfor føle Mo'er og Fa'er
 Og Vennerne sig trygge —
 Zigeunerpigen nyligt har
 Ham spaaet en varig Lykke.

De knyttede saa fast et Baand
 Til fælles Fryd og Glæde.
 I Livet vil de Haand i Haand
 Nu med hinanden træde.
 De følges vil i Fryd og Lyst
 Saavel som Timer tunge. —
 Et Hurra fra vort fulde Bryst
 For Brudeparret runge!

Visen om Isen,
 der smeltede den 17de Mai 1877.

Ved Vintertid, da Isen laa
 Paa Sortedams de blanke Vande,
 Man for fem sex Aar siden saa
 En Skøiteløberclub sig danne.
 Og unge Mænd og væne Møer
 Sig samled' paa de blanke Søer,
 Thi Amor, han var Directeur
 For hele Skøiteløberclubben.

Paa Isen tidt en Côtillon
 Han førte op til Fryd og Gammen.
 Og nok saa skjælnskt og nok saa fjong
 Han Par og Par fik stillet sammen.
 Vi ved just To, med hvem den Lux
 Bestandigt gjorde dygtigt Jux —
 Vi nævner ingen Navne flux —
 Men de blev altid parret sammen.

Han mødte trofast Dag for Dag,
 Han vilde vinde Seirskrandsen.
 Og Hun — hun toned' ærligt Flag
 Og svigted' heller ei i Dandsen.
 Men hvis De nu vil spørge mig
 Om deres Navne, svarer jeg,
 Det kan jeg sandeligen ei
 Ved denne Leilighed, Hr. Hansen!

Han støtted' hende ved sin Arm,
 Ham fremfor Alle gav Hun Prisen.
 Han blev saa øm, han blev saa varm,
 Og det, endskjøndt det var paa Isen.
 Han spændte hendes Skøiter fast,
 Hun sendte ham et Øiekast;
 Og nu vil de staae Last og Brast
 For hele Livet, lyder Visen.

En Skøiteløberbane man
 Kan Livets Veie herligt kalde;
 Men naar man holder sammen, kan
 Saa ganske let just Ingen falde.

Og Han vil støtte hendes Fod,
 Og Hun fordoble vil hans Mod;
 Derfor vi fik en Borgen god. —
 De bedste Ønsker fra os Alle!

En Sølubryllupssang.

Et Øieblik vi ville see tilbage
 Paa disse femogtyve Aar, der svandt
 Med baade Glædens og med Sorgens Dage,
 Som Intet løsnet har, men som kun bandt.
 Af Mindets Vin et Drag vi ville nyde,
 Og denne Vin er duftende og ren,
 Den hvisker perlende om „Solitude“,
 Et Navn, der vist er Mindets Ædelsten.

I Havens Rosen- og Lavendelgange
 Der var en ganske sær poetisk Bund
 For Kjærlighed og for Studentersange
 I mangel liflig Sommeraftenstund. —
 Naar Vint'ren da paa Ruden rister Runer,
 Og naar det hen ad Juletiden led,
 Saa hyggeligt de tykke Mure luner
 Om Christen og hans unge Kjærlighed.

De svandt engang, de glade Foraarsdage,
 Og Sommer blev det saa ved Juletid,
 En Sommer yppig, varm og rig, hvis Mage
 Kun Faa forvist har kjendt saa skjøn og blid.

Og deres Sommer — den fik Blomster smukke;
 Af dem er der nu ikke Stort igjen,
 Thi der var altid Nok, som vilde plukke —
 Især iblandt de kjække Jægersmænd.

Til Trods for det er deres Liv dog ikke
 Berøvet Lykkens skønne Blomsterflor!
 Det trives i en kjærlig Hustrus Blikke,
 Og det faaer Væxt af Mandens stærke Ord.
 Saa gid det blive ved med al dets Hygge
 At blomstre i et kraftigt Efteraar!
 Ja, gid det sprede mangeaarig Lykke
 Paa Christens og Thereses Præstegaard!

Ved en gammel Værkførers Jubilæum.

Til Hverdagsbrug vi staae saa fast
 I Røg og Damp!

Tidt Sveden ud af Panden brast,
 Naar Hjulene gik rundt i Hast;
 Men vi holdt ud foruden Rast

I Røg og Damp!

Det gjaldt jo Hustru og de Smaa
 :: For dem vi dagligt monne gaae ::

I Kamp!

Og Kampen gaaer med Lyst og Liv

I Compagnie;

Den er et muntert Tidsfordriv,

Den kæmpes uden Strid og Kiv
 For Arnens Fred og kjærlig Viv
 I Compagnie.

Naar Ugen saa er vel forbi,
 ∴ Saa føle vi os frank og fri', ∴
 Gjør vi!

Blandt dem, der førte an til Sligt,
 En Mand der stod!

Kun Kleinsmed fra et Landdistrict,
 Men med Bevidsthed om sin Pligt;
 Derfor blev hans Exempel rigt
 Og gav os Mod;

Thi han gik frem, han blev ei træt,
 ∴ Og derfor blev ham Veien let ∴
 Og god!

Hans Vilie, den er kraftig som
 Fabrikens Staal!

Dog gaaer han venligt blandt os om
 Med gode Vink og skaansom Dom,
 Vi derfor hid iaften kom

Med Det som Maal:
 At takke for de Aar, der gik,
 ∴ Og drikke, saa det ret har Skik ∴
 Hans Skaal!

Adolph Recke.

Der var Fryd i hans Hjerte og Lys i hans Sind
Og Liv i Øiet og Smil paa Kind
Og glade Sange paa Læben.
Glæden fulgte tro i hans Spor!
Med en munter Spøg og et venligt Ord
Han letted' mangen en Stræben.

Var Sorgen tung, og var Sindet trangt,
Var Haabet lille og Maalet langt
Og Modet nær ved at svinge,
Saa lysned' han tidt med et lille Vink,
Og man saa eller troede at see et Blink
Af Maalet, man tabte afsigte.

Hans Haand var aaben, hans Fod var let
Og altid rastløs og aldrig træt,
Naar Andres Vel skulde fremmes.
Han spredte mangen en Uveirssky,
Og mangt et Saar han heled' paany.
Og derfor vil sent han glemmes!

Hans hele Liv var en munter Sang
Med lette Rhytmer, harmonisk Klang
Og jublende Melodier,

En Sang saa fri og saa frisk uforsagt,
Om end stundom en Smule ude af Tact,
Men med prægtige Phantasier.

Men Sangen, der klang og gjorde lyst,
Den er forstummet, og Alt er tyst —
Bristet er Cithrens Streng.
Men af alt det prægtige Liv, der svandt,
Vi et Echo dog i hans Viser fandt —
Og det vil leve længe!

Bertel Thorvaldsen.

(Ved Mindefesten den 19de November 1870).

For hundred Aar tilbage høit i Nord
Et lille Barn blev født blandt lave Huse.
Var Taget lavt, saa blev dog Manden stor;
Ved Vuggen stod alt Kunstens høie Muse.
Hun kaldte ham, han fulgte hendes Ord,
Orakelord, der for hans Øren bruse:
Vær tro! vær fast i Lykken som i Nøden!
Og han var Musen tro — ja, tro til Døden!

Til Kunstens Hjem mod Syd, til Rom han drog,
Mod Hindringsbraadden kjækt han turde stampe,
Det var omtrent et nyt Normannertog,
Han paa Erobring drog til store Kampe.

Og alle Niddets Drager kjækt han vog,
 Han holdt i Haanden en Aladdins Lampe!
 Den funkledede blandt Lysene de matte,
 Den aabnede for Kunstens rige Skatte.

Og denne Lampe var hans Skaberaand,
 Hans for det Skjønne altid aabne Øie,
 Hans aldrig feilende, hans faste Haand,
 Hans Villies Kraft, der ikke lod sig bøie,
 Hans Hjerte, rede til at knytte Baand,
 Ja, med Enhver, der stræbte mod det Høie —
 Det var den Faddergave, Musen bragte,
 Derfra det Liv, som han i Kunsten vakte!

„Om hundred Aar skal Alting være glemt!“ —
 Javel! for os, som ei mod Himlen klyver,
 Os Stakler er en saadan Lod bestemt,
 Men ikke ham, hvis Ry om Jorden flyver.
 „Om hundred Aar skal Alting være glemt!“ —
 Han er Beviset, at hin Sætning lyver.
 Vor Thorvaldsen ret aldrig Glemsel venter —
 Trindtom i Verden staaer hans Monumenter.

Han selv har hugget dem i Marmorsten
 Og spredt dem ud til fælles Lyst og Glæde.
 Os gav i sit Musæum han et Lehn,
 Og did med hellig Ærefrygt vi træde.
 Der hvile jo den store Mesters Ben,
 Han, som blandt Jordens Ypperste tog Sæde.
 Han for sit stolte Pund har tro gjort Fyldest —
 Tag, store Aand, mod vor beskedne Hyldest!

Ved Universitetets firehundredaarige Jubilæum.

Velkommen her til Øresundets Kyster!
 Velkommen norske Broder, svenske Ven!
 Velkommen her til Eders danske Søster!
 Velkommen juble vi med Mund og Pen!
 Velkommen synge tusind Fuglerøster,
 Hvad Echo bringer tusindfold igjen!
 Fra Borgen som fra Hytten skal det runge
 Velkommen til de Gamle som de Unge!

Er Smilet ei som før saa let om Munden,
 Var Skylden Tabet, som vi led ifjor.
 Men Solen skinner lige lys i Lunden,
 Er der end Skygger paa den mørke Jord.
 Vel har vi Smertens Bæger tømt til Bunden,
 Men her er dog vor Glæde lige stor,
 Vor Glæde ved at færdes mellem Venner,
 Som føler med os, vore Sorger kjender.

Men omend Sorgen krydsede vor Glæde,
 Den bør dog ikke være her til Gjæst.
 Nu er det ikke Stunder til at græde
 Ved firehundredaarig Fødselsfest.
 Vi hilse Hver og En, som er tilstede!
 Vor Tak og Haandslag, som vi kunne bedst!
 En Hilsen til Ideens tro Soldater
 Og et Velkommen fra vor Alma mater!

Julesang.

Nu er det den deilige Juletid
 Med herlige Sange og Sage;
 Man river sig løs fra den daglige Id
 Og mindes med Fromhed i Sindet de henfarne Dage..

Man mindes tre Konger fra Østerland,
 Som trygt drog ud i det Fjerne;
 De søgte Frelsen i fremmede-Land,
 Og Held dem! de havde for Øie en ledende Stjerne..

Saa kom de til Krybben i Bethlehem
 Med Barnet, det himmelske høie.
 Der fandt de det rette, det eneste Hjem
 Og Lønner for al deres Stræben, for al deres Møie..

Og Hvile de fandt for den søgende Aand,
 Der følte de først, at de havned',
 Og Sjælen blev knyttet med tusinde Baand
 Til Himlen, til Freden, til Lykken, til Alt, hvad de
 savned'.

Vor Famlen i Mørket, den minder om dem —
 Mod Lyset vi stræbte saa gjerne.
 O, kunde vi finde det himmelske Hjem,
 O, havde som de vi en sikker, en ledende Stjerne!

Nu er det den deilige Juletid!
 Og nu bør vi ikke forsage.
 Os fødtes en Frelser saa from og saa blid,
 Og om vi fo'er vild, han vil sikkert os lede tilbage.

Nu er det den deilige Juletid!
 I Haabet vi vil være glade.
 Vi glemme vor Vrede, vi glemme vort Nid,
 Saa vil Han os føre til Frelsen, vor Synd os for-
 lade.

Ja, Julen er Fredens og Kjærligheds Tid!
 Saa gjør da derefter Dit Bedste!
 Saa slaa Du kun sikkert til Ham Din Lid,
 Men husk paa de Ord, at hver Fattig, Forladt er
 Din Næste!

Nu feire vi Julen med Jubel og Lyst
 Og glemme al Jorderigs Smerte.
 Er Haabet først levende lyst i Dit Bryst,
 En Frelser, min Broder, er Dig ogsaa født i Dit
 Hjerte!

ALLOTRIA PAA VERS.

„Derfor ikke!“

Fordi jeg ikke læsper Madrigaler
Og smægtende udaander Elskovssuk,
Fordi jeg ikke netop altid taler
Om, hvor jeg finder hende sød og smuk,
Fordi jeg ikke kasted' Alt tilside,
Dengang jeg mødte hende paa min Vei,
Saa troer hun ei, hun paa mit Ord tør lide,
Naar henrykt jeg har sagt: „Jeg elsker Dig!“

Fordi hun flux ei kunde faae mig dannet,
Som hun i Ho'edet havde sat sig fast,
Fordi jeg stundom syntes noget Andet,
End hun nu syntes saadan i en Hast,
Fordi jeg ikke siger Ja og Amen
Til Alt, hvad hendes Luner finde paa,
Saa mener hun, vi passer ikke sammen,
At hver især bør sine Veie gaae.

Fordi jeg ikke lige vilde bryde
 Med trediveaarig Vane paa en Studs,
 Fordi hun ikke lige kunde byde
 Mig Alt, som var jeg attenaarig Rus,
 Fordi jeg ikke altid gaaer og angler
 Alt efter Bifaldssmil fra hendes Mund,
 Saa troer hun nu, at jeg et Hjerte mangler —
 O, gid hun kunde see min Hjertegrund!

Ja, gid hun kunde læse Hjertets Runer!
 Hun vilde see helt løierlige Ting;
 Hun vilde see, hvorledes hendes Luner
 Og hendes Tankers capricieuse Spring,
 Hvorledes de har smertet mig og saaret,
 Fordi jeg noget Unaturligt fandt,
 Og dog har Hjertet som et Minde baaret
 Paa Sligt — hvorfor? — fordi det var piquant!

Og saa fordi hun fylder hver en Tanke,
 Fordi hun tog mit Hjerte som et Ran,
 Fordi min Sjæl til hende sig mon ranke
 Som til en Støtte i et Livs Orkan,
 Fordi hun var den Første som den Sidste,
 En Mulighed til Frelse og Ruin,
 Og saa fordi der staaer med Runer triste:
 „Hun kan ret aldrig, aldrig blive Din!“

Nu har jeg skriftet af et ærligt Hjerte
 Og dog ei læspet nogen Madrigal,
 Nu har jeg talt om al min Lyst og Smerte
 Find, Pige, Du mig nu original!

Her har jeg disseceret helt Personen,
 Nu kan Du sonde ham paakryds og tvers.
 Sig Du kun haanligt — aa, jeg hører Tonen! —
 „Javist! han skriver ganske kvikke Vers!“

Længsel.

Tittit! Du lille Fugl, Tittit!
 Hist i de grønne Grene!
 Din Sang er glad, dit Liv er frit,
 Forvist det ligner ikke mit
 Og er ei fuldt saa ene.

Vel har jeg sunget mangan Gang
 De lyse Sommerdage.
 Saa kjækt og frit min Stemme klang,
 Jeg sang saa mangan lystig Sang,
 Men Glæden svandt saa fage!

Nu er min friske Stemme mat,
 Jeg er en stakkels Fange.
 Vist aldrig faaer jeg Glæden fat,
 Og Haabet har jeg sagt Godnat
 Og alle glade Sange.

Men vil Du ikke være Bud,
 Du lille, muntre Sanger,
 Og flyve til mit Hjertes Brud
 Og synge al min Længsel ud,
 De Griller, som jeg fanger?

Ja, flyv Du til den søde Glut
 Og syng, hvad jeg soufflerer!
 Hils fra en melancholsk Rekrut,
 Som er caput, ifald til Slut,
 Man ei ham permitterer.

Til en Skuespillerinde.

Lad dem fortælle mig saa tidt, de vil,
 At Deres nette, fordringsløse Spil
 E. fængsle kan en farcegraadig Skare!
 Maaske? — jeg kjender ikke Mængdens Smag,
 Men Deres Spil, det saa jeg Dag for Dag,
 Det taler om et Hjerte, vil jeg svare!

Lad dem fortælle, Deres Stemme kun
 Er svag og lille som den lille Mund
 Og høres af et halvt Theater bare!
 Tilskuerhørelsens Beskaffenhed
 Jeg kjender ei, men Stemmen vist jeg ved,
 Den kommer fra et Hjerte, vil jeg svare!

Og dette Hjerte, ja, jeg siger frit,
 O, gid at dette Hjerte dog var mit!
 Det vilde vist for Meget mig bevare,
 Jeg vilde huske paa, hvad jeg besad
 Og ved mit dyre Eie være glad —
 O, skjønnne Pige! sig: hvad vil De svare?

Et Spørgsmaal.

Motto: Plaisir d'amour ne dure qu'un instant,
Chagrin d'amour dure toute la vie.

Jeg mindes tidt med en sælsom Fryd
Hin Salighed forjættende Lyd,
Da Du paa min Dør monne banke.
Jeg raabte: „Hvem der?“ — Du svared': Luk op! —
Her kommer Lykken i fuld Galop,
Dit Hjertes kjæreste Tanke!“ —

Javel var det Lykken med lystigt Sind
Og fagre Smilehuller paa Kind
Og Trin saa dandsende lette!
Javel var det Lykken, fuld af Kys,
Men tillige en Gaade, jeg favned' nys! —
O, kunde jeg Gaaden gjætte?

O, kunde jeg gjætte den Gaade, som
Er skjult i Corsettets Helligdom
Og læse Dit Øies Runer,
Og naar jeg fik Hemmeligheden fat,
O, kunde jeg da, mit Hjertes Skat,
Faae Bugt med de listige Luner!

Ja, kunde jeg det, forvist jeg troer,
Da fangede jeg det lille Ord,
Til hvilket Lykken er bundet.
Men Lykken banker ei mer paa min Dør,
Endskjøndt jeg lytter og lytter som før —
Er den for bestandigt svundet?

Til en Dame.

O, havde jeg en Tryllestav i Haand,
Som vilde lystre baade Sind og Aand,
Jeg skulde svinge den med listig Mine,
Jeg skulde trylle Herligheder frem,
Og Ingen skulde have Del i dem
Undtagen Du, min yndige Cathrine!

For Dig alene brugte jeg den Magt,
Som blev ved Staven mig i Haanden lagt,
Thi Du alene fængsler mine Tanker —
Et yndigt Hjem langt bort fra kolde Nord
Ved Bredden af en Sø, hvor Vinen snoer
Sig opad Væggene med gyldne Ranker!

Og Vinen i den funklende Pocal,
Den skulde glæde Dig, mit Ideal —
Ja, Vin og Sang, det skulde fylde Huset.
Men Du alene dog af Vinen drak,
Imens jeg sang, og Proppen op jeg trak,
Thi drak jeg med, jeg blev vist for beruset.

Jeg alle Dine Ønsker trylled' frem;
Jeg skulde skabe Dig et Gudehjem,
Som kunde evigt Foraar os bebude,
Som kunde skjærme for min Kjærlighed
Og værne om min unge Herlighed —
Men! unge Mandfolk skulde spærres ude.

Ja! unge Mandfolk — det er ganske vist!
 Thi det er disse Mandfolk først og sidst,
 Som ærgrer mig, naar Du er mig paasinde.
 Fast i Hveranden en Rival jeg seer.
 Og Du ad alle mine Smerter leer,
 Skjøndt Du har ofte kaldt Dig „min Veninde“!

Ja, havde jeg en Tryllestav i Haand,
 Som vilde lystre baade Sind og Aand,
 Jeg alle unge Mandfolk vilde samle
 Og sende dem udover salten Sø
 Og langt, langt bort fra Herthas grønne Ø —
 Og saa desuden nogle af de Gamle!

I en Stambog.

Hans Attraa higed' efter vilde Glæder,
 Han tumled' sig i Livets stærke Strømme,
 Hans Lyster kjendte Baand ei eller Tømme,
 Da saa han En, som vakte ham til Hæder.

Og dette Møde mildnede hans Sæder,
 Thi hun ham fulgte vaagen som i Drømme,
 Snart saa han klart og kunde klart bedømme,
 Han længe mod sig selv var en Forræder! —

Lad dette Blad bestandigt da berette,
 Hvad aldrig dog en Hemmelighed bliver,
 Et Ord, som ikke just saa lidet veier.

Ja, lad det frit og aabent sige dette:
 At Han er den, som disse Linier skriver,
 Og Hun er den, som denne Stambog eier!

Viddets Forbandelse.

Motto: Veritas odium parit.

„Lykkelig den Mand, som eier Vid,
 Han kan aldrig komme til at trænge!“
 Disse Ord har Hævd fra Arilds Tid,
 Derom er der ingen Kiv og Strid —
 „Vid og Aand, det kjøbes ei for Penge!“

„Rig og mægtig den, som eier Vid!
 Han har mer end Guld og Ædelstene.
 Han kan slaae til det sin hele Lid,
 Det vil stedse gjøre Veien blid!“ —
 Hvis han ikke vandred' den saa ene.

Ak! nei lykkelig er ikke den,
 Som har Vid og Aand i fulde Skaaler!
 Sjeldent finder han en fuldtro Ven,
 Viddet støder, hvor det spredes hen,
 Den, som føler sig som Undermaaler.

Over dem, hvem Vid og Aand var huld,
 Lyser ikke sjeldent Hadets Fakkelt —
 Den, som eier hele Skjæppen fuld,
 Kan ret aldrig for sit Sølv og Guld,
 Kjøbe, hvad han eier ei, den Stakkel.

Og han gaaer saa ensom og forladt,
 Som en Hungrig mellem Guldets Dynger.
 Ikke kan han for sin hele Skat
 Faae kun et Atom af Lykken fat,
 Intet kjærligt Bryst sig til ham klynger.

Hvis han taler af sit fulde Bryst
 Om den Blomst, han dybt i Hjertet freder,
 Taler frit om Kjærlighedens Lyst,
 Taler selv med en bevæget Røst,
 Troer man, det er lutter Aandrigheder.

Kommer fra hans Hjerte der et Ord,
 Hvori Skjemt og Alvor smukt sig blander —
 Hun skal ane, hvad i Hjertet boer!
 Hun forstaaer ham, sikkert nok han troer!
 Ja, saa troer hun, at det er en Brander!

Derfor! om Du ogsaa eier Aand,
 Hør mit Raad: Din Rigdom ei Du røbe!
 Læg paa al Ironiseren Baand!
 Tag paa Dosmeren med varsom Haand!
 Brug dit Vid ret aldrig som en Svøbe!

Lad dem tænke kun, Du er lidt dum!
 Dumhed ret den dumme Mængde fryder.
 Ti! — saa faae de Andre mere Rum
 Til at brede sig, naar Du er stum,
 Høit om alle Dine skjulte Dyder!

Livspro- og Epigrammer.

Man lever mellem Fjender — det er givet! —
 Som lure lumskt paa et uheldigt Træk,
 Vil derfor selv, min Ven, Du frelse Livet,
 Saa hug og stød Du ned for Fode væk!

Altid i Tiden
 Kun gennem Striden
 Baner den evige Sandhed sig Vei;
 Men man bør vide,
 At man bør stride
 Ene for Sandhed og ikke for sig!

Skuffelse.

Jo! hun var den Skjønneste iblandt de
 Skjønne, som fortryllede min Sands!
 For mit Øie staaer endnu bestandig'
 Hun i en livsalig Foraarsglands.

Sjælen sig i hendes Nærhed hæved';
 Som i en olympisk Helligdom,
 Hvor en Hebe let og yndig svæved',
 Spredtes Liv og Ungdom, hvor hun kom.

Livet er dog ikke idel Glæde;
 Derfor følte stundom jeg et Savn,
 Netop naar hun skjønnest var tilstede,
 Savn og Længsel, men foruden Navn.

Det var Alvor, som jeg havde savnet,
 Smil og atter Smil kan ei forslaae.
 Paa min Længsel lærte først jeg Navnet,
 Da jeg Sorg paa hendes Pande saa.

Der var Alvor dog i hendes Hjerte,
 Ikke altid Livets Lys hun saa,
 Ikke altid blænded' Glædens Kjerte,
 Skyggerne hun kunde dog forstaae.

Flux i Hjertet Kjærligheden flammed',
 Da jeg saa, hun Livet fuldt forstod —
 Og jeg talte, om mit Savn jeg stammed',
 Spurgte, hvad der hende gik imod.

„O, hvor kan De nænne mig at spørge,
 Knække hele Resten af mit Mod? —
 Saa De troede ei, jeg kunde sørge,
 At jeg Livets Alvor ei forstod?

Vid da: Sørensen har været oppe,
 Min Forlovede, og faaet Haud.“ —
 — Naa! — „Ja Gudbevares, Frøken Hoppe,
 Det kan ikke nægtes — det var flaut!“

En Lyriker.

„Jeg gjerne gav Golcondas Ædelstene
 For hendes Kinds fortryllende Oval;
 Thi Hun — hun kunde skabe Lykken ene
 For mig i denne Verdens Jammerdal.
 Blot for et Smil fra disse røde Læber,
 Blot for et Blik fra disse Øine blaae —
 Det er dog ikkun efter Lidt, jeg stræber —
 Jeg ofred' gjerne Alt, hvad før jeg saa!
 Blot for en Lok af disse mørke Lokker,
 Mit hele Eie gav jeg hen med Lyst!“ —
 „Du overdriver dog som bare Pokker!“ —
 „Nei, tro mig, det er Hjertets sande Røst!“ —
 „Farvel! — Hør, kan Du laane mig en Daler?“ —
 „Umuligt, kjære Ven! for jeg er læns!“ —
 „De flotte Bud paa Dine Idealer
 Skal ikke true just Din Existens!“

Tantalisme.

Hun svæved' frem med Vinger paa sin Fod,
 Saa lys og luftig som en Elverpige;
 Man syntes, tvivlende, som der hun stod,
 Hun var en Blomst fra Phantasien's Rige.
 Maaske hun som en Hildring vilde vige;
 Man troede ikke ret paa Kjød og Blod.
 „Hun er et Barn af Blomsterduft og Æther!“
 Saa læsped' ømt en gammel Petit-maître.

Der laa et Ocean af Poesi
 I Øiets Straaledyb, det lysebrune,
 Et saa velsignet, yndigt Skjælmeri
 Var læseligt i Læbens friske Rune.
 Fra Top til Taa hun straaled' Liv og Lune,
 Den skjønnne Fosterdatter af de Ni.
 Men stille! Poesiens Perler trille
 Fra hendes aabne Læber — stille! stille!

Hun tier! — Hvorfor savner Læben Ord?
 Det er, som skulde selve Brystet sprænges
 Af Poesien, som i Hjertet boer,
 Af Tankerne, som ubarmhjertigt stænges.
 Og vi, vi Stakler sidde her og længes;
 Alt, hvad vi haaber paa, Alt, hvad vi troer
 Og sukker efter, ak! vi seer det svinde —
 Hun tier! — Hun er Solodandserinde!

En Nutidshelt.

Han er Børsmatador af de ægte,
 Han kan hverken skyde eller fægte,
 Han tør heller ikke prøve paa at ride,
 Men han tør kjøre — med en Kudsk ved sin Side.

Som Grosserer var han Ægtemand længe;
 Han har en Kone, som bragte ham Penge
 Og to Poder, som er overmaade vakre;
 De begyndte alt i Skolen at sjakre.

Der er Handelstalenter i Slægten;
 Den forstaaer sig paa Alen og Vægten
 Og fra Fødslen af paa Daler, Mark og Skilling
 Den er ligefrem født til sin Stilling!

Han forstaaer sig paa Hundedressuren,
 Og han sværmer voldsomt for Naturen,
 Ja, han sværmer for Bellevue og Schwalbe
 Og for ægte Hønsehundehvalpe.

Han sværmer for Nielsen i Trinitatis —
 Den Fornøjelse har han nu gratis!
 Han sværmer for Kapuner med Trøfler,
 Og han kalder sine Folk for „Kantøfler“.

Se, forresten saa er han en Støder;
 Men han holder af alle Slags Møder,
 Især hvor man spiser og drikker,
 Ja, saalænge til man sidder og hikker.

Saa vil Manden gjerne Taler holde;
 Ved Dessert'en han spiller en Rolle.
 Aa, saa er han saa inderligt rørende,
 Og han bliver saa umaadeligt godgjørende.

Han har en Embedsmand til Ven og Fortrolig,
 Som fik ham til at bygge en Fribolig.
 Denne herlige Ven, efter hvis Raad
 Han har gjort det, fik ham udnævnt til Justi'sraad.

Naar han forlader det jordiske Theater,
 Vil han stifte en tre, fire Legater,
 Hvorved han selv og hans Hustru bli'er foreviget —
 Han har alt fortalt det — for saa ve' vi 'et!

Verdens Dom.

Verdens Dom er et lille Ord,
 Der skræmmer mangen en Kryster;
 Verdens Dom er et mægtigt Chor
 Af tusind hviskende Røster;
 Verdens Dom er en rygende Brand,
 Der bruges som ledende Fakkel;
 Verdens Dom er en Lygtemand
 For mangen aandelig Stakkel.

Verdens Dom er et slet Compas
 Paa Livets vildene Bølge;
 Selv skal man vælge sin Cours, sin Plads,
 Eget Bestik man følge!
 Styred' man stundom en Smule feil
 I Stormens hylende Rasen,
 Da kan man vel tage Reb i Seil,
 Naar selv man er Mand for Seiladsen.

Verdens Dom man følge saa lidt
 Som søge dens Dom at trodse;
 Man bør gaae i sit eget Trit,
 Kun ei gaae som en Tosse.
 Passer man end ikke altid ret
 I hele Samfundssystemet,
 Bør man ei derfor strax blive træt,
 Da løser maaske man Problemet —

Løser maaske det store Problem
 At føle sig selv som en Ener,
 Ikke som Brøk i et hult System,
 Der Nuller og Halvhed forener.
 Da vil først man føle sig fri,
 Naar hver en Fordom forsvinder.
 Som Taagebilleder svæve forbi
 Ens Uselvstændighedsminder.

Verdens Dom er en Kæmpe stor
 Foruden Marv eller Kræfter;
 Verdens Dom er et Blændværksord,
 En Mand ei retter sig efter!
 Den, der løftes af Verdens Dom,
 Hans Lykke vil tidligt ældes;
 Den, der falder for Verdens Dom —
 Ja, han fortjener at fældes!

Under Livets Cavaleriechoc.

Vill som konung han på jorden gå,
 Vill han ensam majestätisk bära
 Lifvets skönsta prakt och högsta ära,
 Lifvetsstyngd han ensam bära må!
 Nicander.

Quarréen er sluttet. — En enkelt Mand
 Kom for sent til en Plads at finde.
 Søg Dem en Plads, hvorhelst De kan!
 Her kan De ikke være inde!
 Fjenderne mylre frem bag Høien —
 Ene staaer han forladt paa Fløien.

Tænk hans Tanker, hvis Du formaaer! —
 Hestene hvrinske, Sablerne klirre.
 Stolende kun paa sig selv han staaer,
 Ikke en eneste Nerve maa dirre.
 Døden nærmer sig — det er givet —
 Kæmpe han vil dog, kæmpe for Livet!

Haardt: at trues af Dødens Nat,
 Naar man som han kan tydeligt see'en!
 Haardere dog: sig at føle forladt,
 Staaende udenfor Quarreén,
 Barskt forstødt af en hjerteløs Ordre:
 „Her har De ingen Plads at fordre!“ —

Mangen en Gang, naar mig drog forbi
 Livets Lyst og jublende Glæde,
 Ønsked' jeg selv at faae Del deri.
 Med de Andre i Dands at træde —
 Ak! da lød i Begeistringsminuttet:
 „Væk! — Tilside! — Quarreén er sluttet!“

